

Conștientizează tragedia omului

CONȘTIENTIZEAZĂ

TRAGEDIA

OMULUI

PAUL DAVID WASHER

„Paul Washer are un dar rar de a combina precizia teologică și aplicația pătrunzătoare, care cercetează inima și schimbă viața. Acest manual te va conduce către o mai bună înțelegere a chestiunilor extrem de importante care formează temelia cunoașterii de către noi a cine este Dumnezeu și a felului în care trebuie să ne raportăm la El. Washer face o treabă excepțională în a preamări suveranitatea lui Dumnezeu, scoțând în același timp la iveală profunzimile deplorabile ale păcatului nostru. Procedând astfel, acest manual preamărește într-un fel minunat harul mântuitor și sfințitor al lui Dumnezeu în modalități care, în primul rând, vor smeri sufletul tău, apoi vor face ca inima ta să se îndrepte către înălțimile tronului de har. Citește acest manual cu atenție, răspunde la întrebările din el gândindu-te la ele, și vei descoperi cum viața ta spirituală va crește substanțial”.

— **Dr. Steven J. Lawson**, Președinte și Fondator al **OnePassion Ministries**

„Ceea ce avem aici este un manual categoric și profund biblic pe tema doctrinei despre rasa omenească. Are în el totul, și sunt serios când afirm asta – de la căderea în păcat, la neputința noastră morală de a-L căuta pe Dumnezeu, la ura Lui față de păcat și păcătos, și până la realitatea și groaza Iadului... Nu glumesc când afirm că vom folosi acest manual pentru a ne pregăti membrii la Niddrie Community Church (și mai departe pe alții). Aici se găsesc adevăruri grele, grele, prezentate pe înțelesul tuturor și fără rezerve”.

— **Mez McConnell**, Director al **20Schemes** și autorul cărții **Is There Anybody Out There?**

„Paul Washer mă încurajează foarte mult pentru că el refuză să ignore motivul pentru care Biserica există – anume că suntem aici pentru a fi un cort al mărturiei în pustia acestei lumi. Fie ca Dumnezeu să folosească acest manual pentru a ne reaminti că Iadul este real și că avem o responsabilitate de a-l avertiza pe orice om, pentru a-l înfrunza pe orice om desăvârșit în Isus Hristos”.

— **Ray Comfort**, Fondator și CEO al **Living Waters**

CONȘTIENTIZEAZĂ TRAGEDIA OMULUI

Paul David Washer

© 2020 HeartCry Missionary Society. Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în versiune originală sub titlul *Discerning the Plight of Man* de:

HeartCry Missionary Society

PO Box 3506

Radford, VA 24143

USA

heartcrymissionary.com

Prelucrare editorială: Elzeline Hite și Forrest Hite

Design și tehnoredactare: Jon Green, Matthew Robinson și Forrest Hite

Traducerea în limba română, corectura, editarea, tehnoredactarea și designul:
Asociația MAGNA GRATIA (www.magnagratia.org). Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate opiniile doctrinare ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

CUPRINS

Plan de studiu opțional 9

Introducere 11

Prefață 15

PARTEA ÎNTÂI. CREAȚIA OMULUI ȘI CĂDEREA LUI ÎN PĂCAT

Capitolul 1. Creația omului 21

Capitolul 2. Căderea în păcat a lui Adam 29

Capitolul 3. Întrebări importante despre căderea în păcat 35

Capitolul 4. Căderea în păcat a omenirii 41

PARTEA A DOUA. DEPRAVAREA MORALĂ ȘI PĂCĂTOȘENIA OMULUI

Capitolul 5. Depravarea totală și corupția morală a omului 49

Capitolul 6. Moartea spirituală 57

Capitolul 7. Neputința morală (1) 65

Capitolul 8. Neputința morală (2) 71

Capitolul 9. Neputința morală (3) 77

Capitolul 10. Robia față de Satana 83

Capitolul 11. Caracterul și universalitatea păcatului 91

PARTEA A TREIA. ATITUDINEA LUI DUMNEZEU FAȚĂ DE OMUL PĂCĂTOS

Capitolul 12. Întristarea lui Dumnezeu 103

Capitolul 13. Mânia lui Dumnezeu (1) 109

Capitolul 14. Mânia lui Dumnezeu (2) 115

Capitolul 15. Dezgustul sau ura lui Dumnezeu 121

Capitolul 16. Vrăjmășia și răzbunarea lui Dumnezeu 129

PARTEA A PATRA. JUDECATA PĂCĂTOSULUI DE CĂTRE DUMNEZEU

Capitolul 17. Despărțit de Dumnezeu 139

Capitolul 18. Expus unei vieți de suferință 145

Capitolul 19. Sub puterea păcatului 149

<i>Capitolul 20. Moartea (1)</i>	153
<i>Capitolul 21. Moartea (2)</i>	155
<i>Capitolul 22. Moartea (3)</i>	163
<i>Capitolul 23. Judecata finală a celor răi</i>	171
<i>Capitolul 24. Iadul (1)</i>	179
<i>Capitolul 25. Iadul (2)</i>	187
<i>Capitolul 26. Singura nădejde a omului</i>	191
<i>Despre HeartCry Missionary Society</i>	197

PLAN DE STUDIU OPȚIONAL

Săptămâna 1: Creația și căderea omului

- Ziua 1: Prefață
- Ziua 2: Capitolul 1
- Ziua 3: Capitolul 2
- Ziua 4: Capitolul 3
- Ziua 5: Capitolul 4

Săptămâna 2: Adevărul despre om, Partea 1

- Ziua 1: Capitolul 5, Partea 1
- Ziua 2: Capitolul 5, Partea 2
- Ziua 3: Capitolul 6, Părțile 1-2
- Ziua 4: Capitolul 6, Părțile 3-4
- Ziua 5: Capitolul 7

Săptămâna 3: Adevărul despre om, Partea 2

- Ziua 1: Capitolul 8
- Ziua 2: Capitolul 9
- Ziua 3: Capitolul 10
- Ziua 4: Capitolul 11, Partea 1
- Ziua 5: Capitolul 11, Partea 2

Săptămâna 4: Atitudinea lui Dumnezeu față de omul păcătos

- Ziua 1: Capitolul 12
- Ziua 2: Capitolul 13
- Ziua 3: Capitolul 14
- Ziua 4: Capitolul 15
- Ziua 5: Capitolul 16

Săptămâna 5: Judecățile lui Dumnezeu în viața păcătosului

- Ziua 1: Capitolul 17, Partea 1
- Ziua 2: Capitolul 17, Partea 2
- Ziua 3: Capitolul 18
- Ziua 4: Capitolul 19, Părțile 1-2
- Ziua 5: Capitolul 19, Părțile 3-5

Săptămâna 6: Judecata morții de către Dumnezeu

- Ziua 1: Capitolul 20

Ziua 2: Capitolul 21, Partea 1

Ziua 3: Capitolul 21, Partea 2

Ziua 4: Capitolul 22, Partea 1

Ziua 5: Capitolul 22, Partea 2

Săptămâna 7: Judecata finală, Iadul și nădejdea Evangheliei

Ziua 1: Capitolul 23

Ziua 2: Capitolul 24, Părțile 1-2

Ziua 3: Capitolul 24, Părțile 3-4

Ziua 4: Capitolul 25

Ziua 5: Capitolul 26

INTRODUCERE

METODA DE STUDIU

Scopul deosebit al acestui studiu este, pentru cel care îl parcurge, să aibă o întâlnire cu Dumnezeu, prin Cuvântul Lui. Întemeiat pe convingerea că Scriptura constituie Cuvântul inspirat și infailibil al lui Dumnezeu, acest studiu a fost construit astfel încât este literalmente imposibil ca el să fie parcurs fără a avea o Biblie deschisă alături de el. Țelul este să ajute cititorul să asculte de îndemnul apostolului Pavel din 2 Timotei 2:15:

„Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine, și care împarte drept Cuvântul adevărului”.

Fiecare capitol analizează în mod specific câte un aspect al doctrinei despre om și a stării lui tragice înaintea unui Dumnezeu sfânt. Cei ce iau parte la studiu vor completa fiecare capitol prin a răspunde la întrebări și prin a urma instrucțiunile potrivit cu versetele Scripturii care sunt indicate în fiecare caz. Ei sunt încurajați să mediteze asupra fiecărui pasaj biblic și să își scrie gândurile în spațiile goale. Utilitatea acestui studiu va depinde direct de implicarea fiecărui participant la el. Dacă participantul va răspunde superficial la întrebări, doar copiind pasajele fără a căuta să înțeleagă sensul lor, cartea de față îi va fi de foarte puțin ajutor.

Conștientizează Tragedia Omului este, în primul rând, un studiu biblic și nu conține ilustrații colorate, povestioare atractive sau chiar comentarii teologice. Doriința autorului a fost aceea de a produce o carte care pur și simplu ne arată calea către Scriptură și care îi permite Cuvântului lui Dumnezeu să vorbească de la sine.

Acest manual poate fi folosit la nivel individual, într-un grup mic de studiu sau într-o clasă de școală duminicală. Recomandăm foarte mult ca participantul să finalizeze personal fiecare capitol înainte de întâlnirile destinate discuțiilor și întrebărilor în grupul de studiu sau alături de liderul de ucenicizare.

ÎNDEMN CĂTRE UTILIZATORUL MANUALULUI

Participantul la studiu este încurajat să studieze doctrina biblică și să descopere locul ei deosebit în viața creștină. Adevăratul creștin nu poate suporta sau chiar supraviețui unui trai care presupune o separare între emoții și intelect sau între devoțiunea față de Dumnezeu și doctrina despre Dumnezeu. Așa cum ne învață Scriptura, nici emoțiile noastre și nici experiențele noastre nu constituie un fundament adecvat pentru viața creștină. Doar adevărurile Scripturii, atunci când sunt înțelese cu mintea și comunicate prin doctrină, pot furniza acea temelie sigură pe care ar trebui așezate credințele noastre și comportamentul nostru, și care determină validitatea emoțiilor și a experiențelor noastre. Mintea nu este dușmanul inimii, iar doctrina nu constituie un obstacol în calea devoțiunii. Cele două sunt indispensabile și ar trebui să fie inseparabile. Scriptura ne poruncește să Îl iubim pe Domnul, Dumnezeul nostru, cu toată inima noastră, cu tot sufletul nostru și cu toată mintea noastră (Matei 22:37) și să ne închinăm lui Dumnezeu atât în duh cât și în adevăr (Ioan 4:24).

Studiul doctrinei este o disciplină deopotrivă intelectuală și devoțională. El constituie o căutare pasionată după Dumnezeu care ar trebui să îl conducă întotdeauna pe participant la o transformare personală mai mare, la o ascultare mai mare și la o închinare mai profundă, din inimă. De aceea, participantul ar trebui să se păzească de marea eroare de a căuta doar o cunoștință impersonală, în loc de Persoana lui Dumnezeu. Nici devoțiunea fără sens și nici simplele eforturi intelectuale nu sunt folositoare, întrucât, în ambele cazuri, Dumnezeu este lăsat deoparte.

UN MESAJ DIN PARTEA AUTORULUI

Fără o înțelegere corectă a naturii și păcătoșeniei omului, este imposibil să înțelegem Evanghelia lui Isus Hristos sau să apreciem pe deplin harul pe care Dumnezeu ni l-a arătat prin această lucrare măreață. Din acest motiv, manualul de față își propune să aducă înaintea cititorului realitatea decăderii spirituale a omului și consecințele îngrozitoare ale păcatului lui. Scopul nu este acela de a alunga nădejdea din inima cititorului, ci să îl îndrepte către singura speranță adevărată a omului – Evanghelia lui Isus Hristos. Cu alte cuvinte, acest manual îl trece pe cititor prin tunelul întunecat al păcatului omului, așa încât să poată vedea lumina harului lui Dumnezeu cu o mai mare claritate.

Aș dori să îi mulțumesc soției mele Charo pentru încurajările ei venite la timp în fiecare străduință a mea, și celor patru copii ai noștri (Ian, Evan, Rowan și Bronwyn), care sunt o continuă binecuvântare pentru noi. Aș vrea de asemenea să adresez mulțumiri către doi membri ai echipei HeartCry: lui Forrest Hite, pentru munca lui sânguincioasă și meticuloasă de editare a manuscrisului, și lui Jon Green,

pentru străduința sa în editarea și tehnoredactarea grafică a lucrării. Contribuțiile lor la ușurința generală a lecturii acestei lucrări sunt neprețuite. De asemenea, mulțumirile mele sunt îndreptate către întreg personalul de la HeartCry, care a fost o sursă de mare încurajare de-a lungul procesului scrierii și publicării acestei cărți.

UN MESAJ DIN PARTEA EDITORULUI

Conștientizează Tragedia Omului este un manual derivat din lucrarea lui Paul Washer publicată anterior sub titlul *Adevărul Despre Om*. Ediția respectivă a fost extinsă, revizuită și modificată. Datorită relației strânse dintre cele două cărți, cei care au studiat *Adevărul Despre Om* vor recunoaște o mare parte din materialul din manualul de față. Comparativ cu cel precedent, studiul de față conține (1) peste 120 de notițe noi, (2) mai multe puncte și subpuncte noi, (3) modificări atât ale conținutului cât și ale prezentării grafice, și (4) o îmbunătățire a fluidității și ușurinței lecturii textului, ca urmare a procesului de editare în mai multe etape. Convingerea mea este că *Conștientizează Tragedia Omului* se va dovedi benefică tuturor, indiferent cât de obișnuiți sunt cititorii cu *Adevărul Despre Om*.

PREFAȚĂ

SCOPUL ACESTUI STUDIU

Înainte de a începe lucrul la acest manual, participantul trebuie să înțeleagă ceva despre conținutul și scopul lui. În acest studiu vom analiza păcatul omului și răspunsul unui Dumnezeu sfânt împotriva lui. Vom încerca să sondăm profunzimile depravării morale a omului și a acțiunilor păcatului care rezultă din ceea ce omul a ajuns să fie. Vom analiza de asemenea răspunsul lui Dumnezeu față de om în această stare decăzută și în răzvrătirea lui continuă. În final, ne vom concentra în principal pe ostilitatea omului față de Dumnezeu și pe judecata lui Dumnezeu făcută asupra păcătosului, făcând puține referințe la dragostea lui Dumnezeu sau la lucrarea Lui răscumpărătoare în Hristos. Motivul care stă în spatele acestei omisiuni neobișnuite comportă patru aspecte: (1) participantul la studiu trebuie să înțeleagă starea morală îngrozitoare a omului, separat de harul lui Dumnezeu; (2) participantul trebuie să înțeleagă soarta teribilă a omului în fața judecății și a dreptății lui Dumnezeu; (3) participantul trebuie să înțeleagă aria de cuprindere a satisfacerii dreptății lui Dumnezeu pentru stingerea mâniei Lui; și (4) participantul trebuie să aprecieze mai bine harul lui Dumnezeu manifestat față de păcătos, har care a fost revelat prin Evanghelia lui Isus Hristos.

Din motivele menționate mai sus, lucrul la acest manual nu va fi unul ușor. Fiecare pagină nouă ne va conduce tot mai jos pe un tunel îngust și din ce în ce mai întunecat, până când, cu fiecare pas făcut înainte, ne vom descoperi apropiindu-ne de ladul însuși. Îl vom vedea pe om așa cum, probabil, nu l-am văzut niciodată până în acel moment, și vom vedea anumite aspecte despre Dumnezeu care sunt adesea evitate sau propovăduite mult prea rar cu suficientă claritate. Acest manual este un marș forțat prin rana deschisă a corupției morale a omului. El constituie o chemare la a-L privi pe Dumnezeu în toată furia Sa împotriva păcatului și a păcătosului. Este un întuneric necesar prin care trebuie să rătăcim pentru a putea aprecia lumina, atunci când ajungem la ea. Doar prin a privi la om în

această stare de păcătoșenie totală și prin a privi la Dumnezeu în neprihănirea și judecata Lui perfectă putem să apreciem cu adevărat dragostea lui Dumnezeu care ne-a trimis un Mântuitor!

„Nu vom avea niciodată o perspectivă corectă despre măreția acestei mântuiri atâta vreme cât nu conștientizăm câtuși de puțin ceea ce noi am fost înainte ca această putere uriașă să ne cuprindă, atâta vreme cât nu conștientizăm ce am fi ajuns dacă Dumnezeu n-ar fi intervenit în viețile noastre și nu ne-ar fi salvat. Cu alte cuvinte, trebuie să conștientizăm adâncimea păcatului, ceea ce este el cu adevărat și ce rău i-a făcut el rasei omenești.”¹

„În lipsa unei cunoașteri a necredincioșiei și răzvrătirii noastre, nu vom ajunge niciodată să-L cunoaștem pe Dumnezeu ca Dumnezeuul harului și adevărului. Fără o cunoaștere a mândriei noastre, nu vom cunoaște niciodată măreția Lui. Tot astfel, nu vom veni niciodată la El pentru vindecarea de care avem nevoie. Atunci când suntem bolnavi fizic și știm că suntem bolnavi, mergem la un doctor și urmăm întocmai prescripțiile lui pentru vindecare. Dar dacă n-am fi știut că suntem bolnavi, n-am fi căutat ajutor și am fi putut foarte bine să pierim din cauza bolii. Același lucru este valabil în tărâmul spiritual. Dacă noi credem că suntem într-o stare bună, nu vom accepta niciodată vindecarea din mâna lui Dumnezeu. Vom considera că nu avem nevoie de ea. În schimb, dacă, prin harul lui Dumnezeu, devenim conștienți de boala noastră – de fapt, de ceva mai rău decât o boală, de moarte spirituală, atâta cât este implicat un răspuns față de Dumnezeu – vom avea o temelie pentru a înțelege sensul lucrării lui Hristos pentru noi și Îl vom primi ca Mântuitor, fiind transformați de El”².

„Nu există o cale mai bună de a testa cât de bine am înțeles doctrina creștină a mântuirii decât să cercetăm felul în care am înțeles adevărata natură a păcatului”.³

RECOMANDARE SUPLIMENTARĂ

În final, recomand cu tărie ca participanții să parcurgă în paralel perechea acestui manual, *Descoperă Evanghelia Glorioasă*. Așa cum am menționat mai de vreme, *Conștientizează Tragedia Omului* poate să conțină multe adevăruri dure și doar puține aducătoare de mângâiere. În acest manual, sper că participantul va fi adus în punctul în care să conștientizeze natura cu adevărat disperată stării sale tragice – din cauza ticăloșiei și a corupției sale morale, și ca urmare a neprihănirii și judecății lui Dumnezeu. Totuși, în manualul *Descoperă Evanghelia Glorioasă*, participantul învață că Dumnezeuul dreptății și al mâniei este de asemenea un Dumnezeu al dragostei, care a făcut gestul de neînțeles prin a-L trimite pe Fiul

¹ Dr. Martyn Lloyd-Jones, *Ephesians*, Vol. 2, p. 14

² James Montgomery Boyce, *Foundations of the Christian Faith*, p. 198

³ Dr. Martyn Lloyd-Jones, *Romans*, Vol. 6, p. 119

Său pentru a împăca omul decăzut și pentru a-l transforma într-un copil de Dumnezeu. Dacă participantul s-ar concentra doar pe adevărurile biblice prezentate în acest manual, fără a lua în considerare cu seriozitate nădejdea glorioasă a Evangheliei, ar putea să cadă pradă unei disperări excesive.

PARTEA ÎNTÂI

*Creația omului și
căderea lui în păcat*

CAPITOLUL 1.

CREAȚIA OMULUI

Scriptura ne învață că omul nu este un accident și nici rezultatul vreunui proces aleator, ci mai degrabă că este lucrarea creatoare a Dumnezeului cel veșnic. După ce Dumnezeu a creat toate celelalte ființe, El l-a modelat pe primul om, Adam, din țărâna pământului. Apoi Dumnezeu a suflat suflare de viață în nările lui Adam, iar acesta a devenit o ființă vie.

Din Adam, Dumnezeu a modelat-o apoi pe femeie, Eva, pentru a fi deopotrivă însoțitorul și ajutorul lui Adam. Ei au primit porunca de a se înmulți și de a umple pământul care le fusese dat în stăpânire. Întreaga omenire își găsește obârșia în această unire a lui Adam și Eva.

Scriptura arată clar că deopotrivă bărbatul și femeia au fost creați **de** Dumnezeu și **pentru** Dumnezeu, și că ei își găsesc sensul existenței doar în a-L iubi pe Dumnezeu, a-L proslăvi și în a împlini voia Lui. Fiind unici între toate ființele de pe Pământ, doar ei au fost creați în **imago Dei** – chipul lui Dumnezeu, și doar lor li s-a dat privilegiul de a trăi într-o părtășie personală și neîntreruptă cu Dumnezeu.

Aceste adevăruri sunt de o importanță deosebită pentru noi, întrucât ele definesc cine suntem noi și scopul pentru care am fost creați. Noi nu suntem autorii propriei noastre existențe, ci am fost aduși în ființă prin voia plină de har și puterea lui Dumnezeu. Noi nu suntem proprietarii vieților noastre, ci Îi aparținem lui Dumnezeu, care ne-a făcut pentru scopurile Sale și pentru buna Sa plăcere. A căuta să trăim separat de Dumnezeu înseamnă a încerca să ne despărțim de viața însăși. A trăi independent de Persoana și voia Lui înseamnă a respinge scopul pentru care am fost creați.

1. În al doilea capitol din Geneza se găsește relatarea biblică a creației omului. Prezintă în câteva cuvinte această relatare, așa cum este descrisă în Geneza 2:7. Ce ne comunică acest pasaj despre originea omului și despre relația lui cu Dumnezeu?

OBSERVAȚII: În acest text biblic sunt prezentate deopotrivă gloria și starea smerită a omului. Gloria omului este revelată prin faptul că lucrarea de creație a lui a fost rezultatul unui act special și personal al lui Dumnezeu. Starea smerită a omului este revelată prin faptul că el a fost creat din țărâna pământului. De aceea, existența și gloria omului sunt dependente totalmente de Dumnezeu. Separat de Dumnezeu, omul nu este decât un pic mai mult decât țărână fără viață.

2. De asemenea, în capitolul 2 din Geneza se găsește relatarea biblică a creației primei femei, Eva. Prezintă în câteva cuvinte această relatare, așa cum este descrisă în Geneza 2:21-23. Ce ne transmite acest pasaj despre originea femeii și despre relația ei deopotrivă cu Dumnezeu și cu bărbatul?

OBSERVAȚII: Spre deosebire de bărbat, care a fost creat din țărâna pământului, femeia a fost creată din bărbat. Acest fapt ne comunică mai multe adevăruri importante, dintre care cele mai deosebite sunt acestea: (1) asemenea bărbatului, femeia a fost creată ca o lucrare specială și personală a lui Dumnezeu și, de aceea, ea este egală bărbatului înaintea lui Dumnezeu; (2) chiar dacă femeii i-a fost dat un rol diferit de cel al bărbatului (Geneza 2:20), cei doi sunt interdependenți. Apostolul Pavel scria: „Totuși, în Domnul, femeia nu este independentă de bărbat, iar bărbatul nu este independent de femeie; căci, așa cum femeia a fost făcută din bărbat, bărbatul se naște acum din femeie. Și toate lucrurile sunt de la Dumnezeu” (1 Corinteni 11:11-12).

3. După ce am observat adevărul că omul este lucrarea creatoare a lui Dumnezeu, trebuie să analizăm acum unicitatea lui în fața restului creației. Potrivit învățaturii din Geneza 1:26, în ce fel este unic omul prin comparație cu restul creației?

a) *Să facem om.*

OBSERVAȚII: Dumnezeu nu a spus „să fie”, ca în cazul restului creației (v. 3, 6, 14), ci El a spus „să facem”. Acest lucru ne comunică ideea unei relații personale mai profunde. Formele la plural din expresiile „să facem” și „după chipul Nostru” au condus la multe speculații. Întrucât nici pasajul în sine și nici contextul nu ne prezintă răspunsul, ar trebui să îl tratăm cu precauție. Totuși, putem face următoarele afirmații. **În primul rând**, probabil că aici nu se face referire la îngeri sau la vreun rang angelic, întrucât actul creației este întotdeauna atribuit exclusiv lui Dumnezeu. **În al doilea rând**, pasajul poate să reveleze gândul lui Dumnezeu și să întărească adevărul că lucrarea creației este rezultatul hotărârii exclusive a lui Dumnezeu. **În al treilea rând**, aceasta poate fi prima revelație scripturală a pluralității persoanelor din Sfânta Treime – Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Aceasta în mod cert nu ar contrazice restul Scripturii, care consideră creația ca pe lucrarea Tatălui, Fiului (Ioan 1:1-3; Coloseni 1:16) și Duhului Sfânt (Geneza 1:2).

b) *După chipul Nostru.*

OBSERVAȚII: Dumnezeu nu a spus „după soiul lor”, ca în cazul restului creației (v. 11-12, 21, 24-25), ci a spus „după chipul Nostru”. Omul este unic în cadrul creației prin faptul că doar despre el se spune că poartă **imago Dei**, sau „chipul lui Dumnezeu”. Expresia „chipul lui Dumnezeu” se poate referi la mai multe idei. **Personalitate** – Adam și Eva erau ființe personale și conștiente de propria existență. Ei nu erau niște animale mânate de instincte sau mașini programate ca să răspundă anumitor stimuli. **Spiritualitate** – Scriptura afirmă că „Dumnezeu este Duh” (Ioan 4:24), așa că este rezonabil să ne așteptăm să găsim același atribut în om, întrucât el a fost creat după chipul lui Dumnezeu. Adam și

Eva au fost mai mult decât lut animat. Ei au fost ființe spirituale, înzestrate cu o capacitate autentică de a-L cunoaște pe Dumnezeu, de a avea părtașie cu Dumnezeu și de a răspunde față de Dumnezeu în ascultare, adorare și recunoștință. **Cunoaștere** – în Coloseni 3:10, Scriptura descrie un aspect al existenței după chipul lui Dumnezeu ca având o „cunoaștere” adevărată a lui Dumnezeu. Asta nu înseamnă că Adam și Eva cunoșteau tot ce poate fi cunoscut despre Dumnezeu – o făptură finită nu poate niciodată să cuprindă pe deplin un Dumnezeu infinit. Mai degrabă acest lucru înseamnă că acea cunoștință pe care ei o aveau era curată și neafectată. **Auto-determinare sau voință** – Adam și Eva au fost creați cu voință. Ei se aflau în posesia auto-determinării, fiindu-le dată libertatea de a alege. **Nemurire** – chiar dacă Adam și Eva au fost creați (și, de aceea, au avut un început) și chiar dacă fiecare moment al existenței lor era dependent de bunătatea Creatorului lor, ei au fost înzestrați cu un suflet nemuritor – odată creat, nu putea înceta să existe. Nemurirea sufletului ar trebui să îi determine pe toți oamenii să analizeze cu atenție responsabilitatea copleșitoare a auto-determinării. Întrucât sufletul este veșnic, alegerile pe care le facem vor avea consecințe veșnice de care nu putem scăpa.

c) *El [ei, lit. NASB] să stăpânească.*

OBSERVAȚII: Bărbatului și femeii le-au fost date privilegiul și responsabilitatea de a stăpâni asupra întregii creații ca vice-regenți ai lui Dumnezeu. Stăpânirea lor nu trebuie să fie independentă de cea a lui Dumnezeu, ci în perfectă conformitate față de voia Lui. Trebuiau să stăpânească spre beneficiul și grija creației și spre gloria lui Dumnezeu.

4. În Geneza 1:26 învățăm că omul este unic în cadrul creației prin faptul că doar el a fost creat după chipul lui Dumnezeu. În pasajele de mai jos ale Scripturii vom descoperi că, deși omul este unic, el împărtășește un scop comun cu restul creației – el nu a fost creat pentru sine, ci spre gloria și buna plăcere a lui Dumnezeu. Ce ne învață pasajele biblice de mai jos despre scopul primordial al creației?

a) *Psalmul 104:31-35*

OBSERVAȚII: Marele scop al existenței omului nu este să trudească independent de Dumnezeu pentru a-și câștiga fericirea personală. Omul a fost creat spre buna plăcere și bucurie a lui Dumnezeu. Marele obiectiv al omului este să caute buna plăcere a lui Dumnezeu și să găsească în aceasta scopul existenței sale și plinătatea fericirii.

b) *Romani 11:36*

OBSERVAȚII: Apostolul Pavel desenează aici un cerc perfect. Viața omului își are originea în Dumnezeu, ea continuă prin Dumnezeu și își va atinge obiectivul final prin a aduce glorie, onoare și laudă lui Dumnezeu.

c) *Coloseni 1:16*

OBSERVAȚII: Este important să înțelegem că acest verset se referă în mod specific la Fiul lui Dumnezeu. A fost buna plăcere a Tatălui să creeze lumea prin Fiul Său și pentru Fiul Său. În această mică prepoziție, „căci”, descoperim sensul existenței noastre. Alături de restul creației, omul a fost făcut pentru Dumnezeu, pentru gloria Lui și pentru buna Sa plăcere.

5. Scriptura ne învață că bărbatul și femeia au fost creați **de** Dumnezeu și **pentru** Dumnezeu. Ea ne mai învață că aceștia își găsesc sensul existenței doar prin a-

L iubi, prin a-L glorifica și prin a împlini voia Lui. Noi nu suntem autorii propriei existențe, ci am fost creați prin voia plină de har și prin puterea lui Dumnezeu. Noi nu suntem proprietarii vieților noastre, ci Îi aparținem lui Dumnezeu, care ne-a creat pentru scopurile Sale și pentru buna Lui plăcere. În lumina acestor adevăruri mărețe, cum ar trebui să răspundă omul? Scrie gândurile tale despre modalitățile corecte de răspuns în rândurile de mai jos, extrăgând idei din pasajele biblice indicate.

a) *Reverență (Psalmul 33:6-9).*

---

b) *Închinare (Psalmul 95:6).*

---

c) *Slujire (Psalmul 100:2-4).*

---

d) *Dragoste (Marcu 12:30).*

---

e) *Glorie și cinstire (1 Corinteni 10:31).*

CAPITOLUL 2.

CĂDEREA ÎN PĂCAT

A LUI ADAM

În acord cu planul și buna Sa plăcere, Dumnezeu i-a creat pe Adam și Eva și le-a poruncit să nu mănânce din pomul cunoștinței binelui și răului. Ascultarea față de poruncă avea să conducă la o viață de părtășie fericită cu Dumnezeu și la stăpânire continuă asupra creației. Neascultarea de poruncă avea să conducă la moarte spirituală și fizică, și la toate suferințele care le însoțesc.

Potrivit Scripturilor, Adam și Eva au fost ispitiți și au încălcat porunca. Din cauza neascultării lor, părtășia lor cu Dumnezeu a fost întreruptă și ei au căzut din starea lor inițială de neprihănire și sfințenie. Aceste consecințe devastatoare ale neascultării lui Adam nu s-au limitat doar la el, ci au condus la decăderea întregii rase omenești. Chiar dacă Scriptura nu îndepărtează tot misterul care înconjoară acest adevăr deosebit, ea afirmă că păcatul și vinovăția lui Adam au fost imputate sau creditate tuturor urmașilor lui și că toți oamenii – fără excepție – se nasc acum în această lume în starea decăzută a lui Adam și manifestând împotrivire față de Dumnezeu.

1. În Geneza 2:16-17 descoperim porunca și avertismentul date lui Adam. Citește pasajul până te familiarizezi cu el, apoi răspunde la întrebările de mai jos.

a) *Potrivit versetului 16, ce privilegiu i-a dat Dumnezeu lui Adam? Cum dovedește acest privilegiu că Dumnezeu s-a îngrijit de Adam și nu a trecut cu vederea nevoile lui?*

---

b) *Potrivit versetului 17, ce interdicție i-a fost pusă lui Adam? Ce i s-a poruncit lui Adam să nu facă?*

---

c) *Potrivit versetului 17, care avea să fie pedeapsa pentru neascultarea de porunca lui Dumnezeu?*

OBSERVAȚII: Pedeapsa pentru păcatul lui Adam avea să fie moartea. Această moarte nu avea să fie doar trupească, ci și spirituală. Adam avea să devină atras de orice fel de stimul rău, atât omenesc cât și demonic, și lipsit de atractivitate față de Persoana și voia lui Dumnezeu. Acest adevăr va fi analizat în mai multe detalii în capitolele 6-9.

2. În Geneza 3:1-6 se găsește relatarea biblică a ispitirii lui Adam și Eva ca să nu asculte de porunca lui Dumnezeu. Citește pasajul până te familiarizezi cu el, apoi răspunde la întrebările de mai jos.

a) *În versetul 1, Scriptura afirmă că un șarpe real a ispitit-o pe Eva. Potrivit învățăturii din Apocalipsa 12:9 și 20:2, cine era cel care lucra în și prin șarpe?*

---

b) *Potrivit versetelor 4-5, ce promisiune i-a făcut Satana Evei?*

OBSERVAȚII: Este util să observăm subtilitatea și viclenia cu care Satana și-a prezentat argumentul. Mai întâi, el a distorsionat Cuvântul lui Dumnezeu negând bunătatea Lui: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: ‚Să nu mâncați din toți pomii din grădină?’” (v. 1). Apoi, el a negat în mod direct Cuvântul lui Dumnezeu: „Hotărât că nu veți muri!” (v. 4). În final, el i-a promis Evei că ea va fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul (v. 5).

c) *Conform versetului 6, cum au răspuns Eva și soțul ei, Adam, la ispita Satanei prin intermediul șarpelui?*

OBSERVAȚII: Răspunsul lor constituie o ilustrație convingătoare a următoarelor avertismente din Scriptură: (1) „Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume” (1 Ioan 2:16); și (2) „Ci fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuși și momit. Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul odată făptuit, aduce moartea” (Iacov 1:14-15).

3. Rezultatele imediate ale neascultării lui Adam și Eva sunt relatate în Geneza 3:7-10. Citește pasajul de mai multe ori până te familiarizezi cu el, apoi scrie gândurile tale în spațiile goale de mai jos. Care au fost rezultatele imediate ale neascultării lor?

a) *Versetul 7*

---

b) *Versetele 8-10*

OBSERVAȚII: Printr-un singur act de neascultare, Adam și Eva au căzut din starea lor inițială de neprihănire în starea de corupție morală. Inimile și mințile lor nu au mai fost pure, ci au devenit pângărite și rușinate. Hainele pe care și le-au făcut din frunze de smochin au fost o încercare firavă de a-și ascunde păcatul și corupția. Păcatul conduce întotdeauna la frică și separare de Dumnezeu. Omul păcătos fuge din prezența sfântă a lui Dumnezeu și se teme de judecata Lui dreaptă.

4. După ce am analizat rezultatele imediate ale neascultării lui Adam, ne vom îndrepta acum atenția către judecățile divine care au căzut asupra șarpelui, asupra Evei și asupra lui Adam. Citește pasajul din Geneza 3:14-24, apoi descrie aceste judecăți, care ne-au afectat pe noi toți.

a) *Judecata divină asupra șarpelui (v. 14-15).*

OBSERVAȚII: Judecata divină care cade asupra șarpelui este una de umilire continuă, rușine și dispreț. Judecata nu este limitată la șarpele fizic, ci ea afectează ființa spirituală decăzută care lucrează în și prin el: Satana.

b) Judecata divină asupra femeii (v. 16).

OBSERVAȚII: Expresia „dorințele tale se vor ține după bărbatul tău” poate să denote următoarele: (1) relația dintre femeie și soțul ei avea să fie marcată de tânjire și lipsa împlinirii; (2) femeia, care a căutat independență față de Dumnezeu, va avea acum o dorință nestăvilită sau tânjire după bărbat; și (3) relația dintre bărbat și femeie avea să fie caracterizată de conflicte. Femeia avea să „dorească” să-și domine soțul, iar soțul, în schimb, avea să exploateze autoritatea lui asupra ei.

c) Judecata divină asupra bărbatului (v. 17-19).

OBSERVAȚII: Judecata care a căzut asupra bărbatului poate fi însumată în trei cuvinte: trudă, zădărnicie și moarte. Aceasta a fost starea tragică a omului în fiecare generație de atunci încolo. Până și cei mai puternici și mai bogați oameni au fost incapabili să scape de această judecată. Indiferent care au fost

situațiile lor în această lume, ei toți și-au plecat capetele în moarte și au pierdut tot ceea ce au câștigat în decursul vieții pământești.

5. Deși istoria lui Adam și Eva este peste măsură de tragică, ea nu se sfârșește fără speranță. În Geneza 3:15, în mijlocul judecății divine asupra șarpelui, descoperim una dintre cele mai mărețe promisiuni ale mântuirii din întreaga Biblie. Mulți teologi se referă la ea ca fiind **protevangeliu** [lat. **proto** = prima + **evangelium** = Evanghelie]. Meditează asupra acestui pasaj, apoi descrie și explică promisiunea care se găsește în mijlocul judecății.

OBSERVAȚII: Isus Hristos este „Sămânța” sau urmașul femeii Maria. Pe cruce, Satana a zdrobit călcâiul lui Hristos (adică Hristos a fost rănit, dar nu de moarte – El a înviat dintre cei morți). Totuși, prin aceeași cruce, Hristos a zdrobit capul Satanei (adică Satana a fost lovit de moarte, fiind învins pentru totdeauna). Vezi de asemenea pasajele din Matei 12:29; Marcu 1:24; Luca 10:18; Ioan 12:31; 16:11; 1 Corinteni 15:24; Coloseni 2:15; Evrei 2:14; 1 Ioan 3:8.

CAPITOLUL 3.

ÎNTREBĂRI IMPORTANTE DESPRE CĂDEREA ÎN PĂCAT

Relatarea biblică a căderii în păcat a lui Adam ne oferă singura explicație corectă a stării prezente de decădere spirituală a omului și a răului care ne înconjoară. De asemenea, tocmai în acest peisaj întunecat își fac apariția gloriile îndurării și harului lui Dumnezeu. Doar în măsura în care înțelegem tragedia lui Adam și condamnarea lui putem să pricepem ceva din gloriile lui Hristos și ale Evangheliei Sale.

În studiul pe care îl facem asupra căderii în păcat a omului, ne confruntăm cu unele dintre cele mai importante și mai complexe concepte teologice din întreaga Scriptură – originea răului, natura libertății omului, suveranitatea lui Dumnezeu și planul Său veșnic. Deși ceea ce putem ști despre aceste chestiuni vor fi întotdeauna lucruri caracterizate de un anumit grad de mister, trebuie să ne străduim să cunoaștem ceea ce putem cunoaște. În cele ce urmează, vom analiza trei întrebări. **În primul rând**, cum putea să cadă Adam, o ființă neprihănită și sfântă? **În al doilea rând**, a rânduit Dumnezeu căderea? **În al treilea rând**, care este planul veșnic al lui Dumnezeu în legătură cu această cădere?

CUM A PUTUT CĂDEA ADAM?

Scriptura afirmă că această cădere nu s-a datorat vreunei erori în ceea ce îl privește pe Creator. Toate lucrările lui Dumnezeu sunt perfecte (Deuteronom 32:4), El nu poate fi ispitit să păcătuiască, și nici nu îi ispitește pe alții să păcătuiască (Iacov 1:13). Vinovăția pentru căderea în păcat ține în totalitate de Adam. Așa cum afirmă Biblia în Eclesiastul 7:29, „iată ce am găsit: că Dumnezeu i-a făcut pe oameni fără prihană, dar ei umblă cu multe șiretenii”.

Din acest adevăr rezultă una dintre cele mai mari probleme teologice din întreaga Scriptură: Cum este posibil ca o ființă creată după chipul lui Dumnezeu să

ajungă să aleagă răul și păcatul? Adam și Eva aveau o înclinație autentică spre bine, și nu exista nimic corupt în ei la care ispita să apeleze. Cum au putut astfel de ființe neprihănite să aleagă răul în detrimentul binelui și să asculte de cuvintele unui șarpe în loc să asculte de poruncile Creatorului lor este un lucru dincolo de capacitatea de înțelegere a omului.

De-a lungul istoriei au existat numeroase încercări de a explica această cădere a lui Adam, dar niciuna nu este lipsită de limitări. De aceea, trebuie să fim mulțumiți cu adevărul simplu al Scripturii care ne spune că, deși Dumnezeu l-a creat pe om neprihănit și sfânt, el a fost finit și schimbător, capabil să facă o alegere contrară voii lui Dumnezeu.

A RÂNDUIT DUMNEZEU CĂDEREA?

Verbul „a rândui” are sensul de „a pune în ordine, a aranja sau a desemna”. Astfel, a întreba dacă Dumnezeu a rânduit căderea înseamnă a întreba dacă El a aranjat-o sau a stabilit-o. Alte cuvinte care au același sens sunt „a decreta”, „a predetermina” sau „a predestina”. A decretat sau predeterminat Dumnezeu căderea? Răspunsul la această întrebare este „da”, dar trebuie să fim foarte atenți să înțelegem sensul acestui răspuns și ce *nu* ne spune el.

Rânduirea de către Dumnezeu a căderii **nu înseamnă** că El l-a forțat pe Satana să-i ispitească pe primii noștri părinți sau că El i-a constrâns pe Adam și Eva să ignore porunca Lui. Ceea ce ființele create de Dumnezeu au făcut, au făcut prin voința lor. Dumnezeu este sfânt, drept și bun. El nu este autorul păcatului, El nu păcătuiește, nu poate fi ispitit să păcătuiască și nu ispitește pe nimeni să păcătuiască.

Rânduirea de către Dumnezeu a căderii **are sensul** că acest lucru avea să se petreacă în mod cert. A fost voia lui Dumnezeu ca Adam să fie testat și a fost voia lui Dumnezeu ca Adam să fie lăsat deopotrivă să rămână în picioare și să cadă prin voința proprie, fără ajutorul divin care l-ar fi împiedicat să cadă. Dumnezeu ar fi putut să îl împiedice pe Satana să își aducă ispita în fața Evei, sau ar fi putut să îi dea lui Adam un har special care să îl susțină în fața unei astfel de ispite, făcându-l capabil să biruiască în fața ei. Totuși, având în vedere mărturia Scripturii, înțelegem că Dumnezeu nu a făcut aceste lucruri.

În final, rânduirea de către Dumnezeu a căderii mai **înseamnă** și că ea a fost parte din planul Său veșnic. Dinainte de întemeierea lumii, înainte de creația lui Adam și a Evei și ca șarpele să îi ispitească, înainte de existența oricărei grădini sau chiar a pomului din ea, Dumnezeu rânduisese căderea spre gloria Sa și spre binele mai mare al creației Sale. El nu doar a permis ca primii noștri părinți să fie ispitiți și apoi a așteptat să reacționeze în funcție de alegerea pe care aceștia aveau să o facă. Dumnezeu nu doar a privit peste „coridoarele timpului” ca să vadă

căderea. Nu, ci căderea a făcut dintotdeauna parte din planul veșnic al lui Dumnezeu, iar El a predeterminat sau predestinat ca ea să se petreacă. Există o întrebare care se ridică imediat plecând de la o astfel de afirmație:

Este Dumnezeu autorul păcatului?

Această întrebare poate și trebuie să-și capete răspunsul printr-o **negație** puternică. Dumnezeu nu este autorul păcatului, nici nu îi forțează pe oameni să păcătuiască împotriva Lui. Chiar dacă El a predeterminat căderea, El a predeterminat și faptul că aceasta avea să se petreacă prin acțiunile voluntare ale lui Satana, Adam și Eva. Mințile noastre finite nu pot înțelege pe deplin felul în care Dumnezeu poate fi absolut suveran peste fiecare eveniment al istoriei și peste fiecare acțiune la nivel individual fără a elimina libertatea acelei persoane. Cu toate acestea, Scriptura abundă în exemple care demonstrează că acest lucru este adevărat. Iosif a fost vândut sclav ca rezultat al păcatului liber al fraților lui, și totuși, când se apropie de partea finală a acelei povești, Iosif a afirmat aceasta: „Voi, negreșit, v-ați gândit să-mi faceți rău: dar **Dumnezeu a schimbat răul în bine**, ca să împlinească ceea ce se vede azi, și anume, să scape viața unui popor în mare număr” (Geneza 50:20). Fiul lui Dumnezeu a fost răstignit ca rezultat al păcatului liber al omului și al ostilității lui față de Dumnezeu, și totuși Dumnezeu a rânduit moartea lui Hristos înainte de întemeierea lumii.

„pe Omul acesta, dat în mâinile voastre, după sfatul hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu, voi L-ați răstignit și L-ați omorât prin mâna celor fărădelege” (Faptele Apostolilor 2:23).

„În adevăr, împotriva Robului Tău celui sfânt, Isus, pe care L-ai uns Tu, s-au însoțit în cetatea aceasta Irod și Pilat din Pont cu Neamurile și cu noroadelile lui Israel, ca să facă tot ce hotărâse mai dinainte mâna Ta și sfatul Tău” (Faptele Apostolilor 4:27-28).

În Scriptură vedem că Dumnezeu rânduieste evenimente care să aibă loc, după care le produce prin păcatul voluntar al oamenilor – fără ca El să fie autorul păcatelor lor sau fără a-i forța să facă ceva împotriva voinței lor. Oamenii lipsiți de Dumnezeu L-au ținut în mod liber pe Isus Hristos pe cruce și au fost responsabili pentru acțiunile lor, dar întreg evenimentul s-a petrecut potrivit planului predeterminat al lui Dumnezeu. Căderea Satanei și căderea ulterioară a rasei omenești, prin Adam și Eva, a rezultat din păcatul acestor ființe, pentru care doar ele sunt responsabile. Totuși, evenimentele s-au petrecut potrivit cu planul rânduit, predeterminat și predestinat al lui Dumnezeu. Dumnezeu a decretat un plan veșnic și măreț al creației Sale, și a rânduit fiecare eveniment al istoriei, prin care acel plan este împlinit. Nimic, nici măcar căderea omului sau moartea Fiului lui Dumnezeu, nu se petrece în afara decretului suveran al lui Dumnezeu.

„O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui, și cât de neînțelese sunt căile Lui! Și în adevăr, ,cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui? Cine l-a dat ceva întâi, ca să aibă de primit înapoi?’ Din El, prin El, și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin” (Romani 11:33-36).

CARE ESTE SCOPUL VEȘNIC AL LUI DUMNEZEU PRIN CĂDERE?

Odată ce am demonstrat faptul că această cădere a fost rezultatul neascultării voite a ființelor create, ca și faptul că ea a fost în același timp în acord cu planul veșnic al lui Dumnezeu, este nevoie acum să ne străduim să cunoaștem este acel plan. În lumina răului și a suferinței care au rezultat din căderea în păcat, poate fi un lucru dificil să acceptăm că există vreun scop bun. Cu toate acestea, decretul lui Dumnezeu ne asigură că există așa ceva.

Cunoaștem din Scriptură faptul că apariția universului, căderea omului, poporul Israel, crucea lui Hristos, Biserica și judecata popoarelor au toate un scop măreț și important – anume ca plinătatea atributelor lui Dumnezeu să fie revelată înaintea creației Sale, așa încât toți să îl cunoască, să îl glorifice și să se bucure pe deplin de El ca Dumnezeu.

Revelarea Deplină a Atributelor lui Dumnezeu

Dumnezeu a creat universul pentru a fi o scenă în care El să își manifeste gloria infinită a Persoanei și atributelor Sale, pentru ca întreaga Sa creație să îl cunoască pe deplin, să îi aducă închinare și să se bucure de El. S-a spus de către mulți că această cădere a omului este asemenea celui cer negru pe care stelele atributelor lui Dumnezeu strălucesc cu cea mai mare intensitate a gloriei. Plinătatea caracterului lui Dumnezeu poate fi cunoscută cu adevărat doar atunci când ne uităm la căderea și apariția răului în lume.

Când creștinul se închină lui Dumnezeu, care sunt atributele care i se par cele mai dragi? Nu sunt îndurarea lui Dumnezeu, harul Lui și dragostea Lui necondiționată? Nu sunt acestea atributele divine cele mai prețuite în toate imnurile deosebite ale bisericii? Totuși, cum ar putea să fie cunoscute aceste atribute, dacă nu privind la căderea omului în păcat? Dragostea necondiționată nu le poate fi arătată oamenilor care nu satisfac condițiile dragostei. Îndurarea poate fi revărsată de la tronul lui Dumnezeu doar oamenilor care merită condamnarea. Harul le poate fi dat doar oamenilor care nu au nimic de câștigat prin meritele lor. Starea noastră decăzută este rezultatul faptelor noastre și suntem obligați să ne asumăm responsabilitatea deplină a ei. Totuși, tocmai în acest teatru întunecat al decăderii noastre putem vedea harul și îndurarea lui Dumnezeu cum ocupă locul central și strălucesc asupra unei audiențe formată din oameni și îngeri deopotrivă. Harul,

înțelepciunea și îndurarea lui Dumnezeu sunt revelate în mântuirea omului decăzut – și ele sunt revelate nu doar omului, ci și oricărei alte ființe creată în ceruri, pe pământ și în Iad (Efeseni 2:7; 3:10).

Revelarea Deplină a Gloriilor lui Hristos

Cea mai măreață lucrare a lui Dumnezeu constă din moartea și învierea Fiului Său spre mântuirea poporului Lui. Totuși, dacă omul nu ar fi căzut în păcat, n-ar fi existat niciun Mântuitor și niciun Calvar. Ceea ce ni-L explică cel mai bine pe Dumnezeu acum (Ioan 1:18), ceea ce ne atrage la El (Ioan 12:32) și ceea ce ne determina să Îl iubim (1 Ioan 4:10, 19) ar fi lucruri necunoscute pentru noi. Ce anume le-ar lua locul? Ce alte mijloace ar fi putut să fie folosite pentru a demonstra îndurările nemăsurate ale lui Dumnezeu? Hristosul răstignit este tema măreață a fiecărui imn creștin deosebit, a fiecărei predici, a fiecărei conversații și a fiecărui gând. În lipsa căderii în păcat, răscumpărarea ar fi fost un lucru necunoscut. Am fi fost asemenea îngerilor, dorind să privim asupra unor lucruri pe care nu le-am experimentat și nu le-ar fi putut experimenta niciodată (1 Petru 1:12).

Este greșit și aproape o blasfemie chiar să ne gândim la faptul că în crucea lui Hristos ar fi fost un banal „plan B”, plan care ar fi fost folosit doar datorită alegerii greșite a lui Adam din grădină. Crucea este principalul eveniment către care ne îndreaptă privirile orice lucrare a providenței lui Dumnezeu. Toate lucrurile stau umbra ei. Într-un sens, crucea a fost necesară datorită căderii în păcat. Totuși, într-un alt sens, căderea a fost necesară pentru ca gloriile lui Dumnezeu manifestate în crucea lui Hristos să fie cunoscute pe deplin!

Revelarea Deplină a Dependentei Ființei Create

Unul dintre adevărurile aducătoare de cea mai mare uimire și smerenie despre Dumnezeu este că El este absolut independent. El nu are nicio nevoie și nu este dependent de nimeni. Existența Lui, împlinirea voinței Sale și buna Sa plăcere nu depind de nimeni și de nimic în afara propriei Persoane. El este singura Ființă cu adevărat existentă în Sine, care Se susține prin Sine și este suficient în Sine, fiind independent și liber. Toate celelalte ființe își derivă viața și fericirea de la Dumnezeu, însă tot ceea ce este necesar pentru existența și fericirea perfectă a lui Dumnezeu se găsește în El.

Existența universului necesită nu doar actul inițial a creației, ci și puterea continuă lui Dumnezeu care să îl susțină. Dacă El și-ar retrage puterea chiar și pentru un moment, totul s-ar transforma în haos și distrugere. Același adevăr poate fi aplicat caracterului ființelor morale, fie că este vorba de îngeri, fie de oameni. Adam în Grădina Edenului și Satana în cer, chiar dacă au fost creați neprihăniți și sfinți, nu ar fi putut să rămână în picioare fără harul susținător al unui Dumnezeu atotputernic. Cu cât mai puțin suntem noi în măsură să stăm în picioare și

cu cât mai repede am cădea în lipsa acelu har care să ne susțină! De aceea, căderea ne oferă cel mai mare exemplu ale nevoii noastre constante după Dumnezeu. Dacă nu putem să ne continuăm existența dincolo de următoarea respirație în lipsa păstrării noastre de către Dumnezeu, cu cât mai puțin suntem în măsură să păstrăm cea mai mică aparență a neprihănirii înaintea Lui separat de harul Său.

CAPITOLUL 4.

CĂDEREA OMENIRII ÎN PĂCAT

ADEVĂRURI BIBLICE LEGATE DE CĂDERE

Scriptura afirmă trei adevăruri foarte importante despre căderea lui Adam și despre efectele devastatoare ale acesteia asupra întregii rase omenești. În afara acestor adevăruri, este imposibil să înțelegem starea de corupție morală a omenirii și prezența universală a răului într-o lume care a fost creată bună. Iată care sunt aceste adevăruri fundamentale:

1. **Dumnezeu l-a creat pe Adam ca reprezentant sau cap al întregii rase omenești.** În calitate de reprezentant, Adam a acționat în numele întregii omenirii, iar consecințele acțiunilor lui ne afectează pe toți.
2. **Dumnezeu a imputat păcatul lui Adam tuturor oamenilor.** Termenii „a imputa” și „imputare” provin din verbul latin *imputare*, care are sensul de „a socoti, a atribui sau a pune în contul cuiva”. În ceea ce privește căderea, aceasta înseamnă că Dumnezeu socotește sau pune păcatul lui Adam în contul fiecărui om. Toți oamenii sunt priviți și tratați ca păcătoși, de la naștere, ca urmare a păcatului lui Adam. Toți oamenii poartă cu ei vinovăția și pedeapsa păcatului lui Adam.
3. **Dumnezeu i-a abandonat pe toți oamenii corupției morale.** Pedeapsa păcatului lui Adam a constat nu doar în moarte, ci și în corupție morală – el a căzut din starea inițială de neprihănire și a devenit o ființă coruptă moral. Întrucât toți oamenii poartă vinovăția păcatului lui Adam, ei trebuie să suporte în același timp și pedeapsa acestuia: moartea și corupția morală. Fiecare dintre urmașii lui Adam se naște cu totul înclinat spre rău și în vrăjmășie față de Dumnezeu.

O REALITATE INCONTESTABILĂ, O TAINĂ INEXPLICABILĂ

Căderea omenirii în Adam va fi întotdeauna înconjurată de mister. Aceasta este una dintre cele mai importante și esențiale doctrine ale creștinismului, fiind

clar susținută în Scriptură ca adevărată, și ne oferă singura explicație adecvată pentru starea de corupție morală universală a omenirii. În același timp, deși afirmă această învățătură, Scriptura ne oferă puține explicații legate de felul în care se petrec aceste lucruri, și nu este dat niciun mijloc de apărare împotriva acuzațiilor frecvente legate de faptul că astfel de lucruri ar putea să fie injuste sau nedrepte. Cum poate fi un lucru drept ca Dumnezeu să impute păcatul și vinovăția lui Adam întregii omenirii? Iată câteva aspecte vrednice de luat în considerare în acest sens.

1. **Veridicitatea unei doctrine nu este validată de abilitatea noastră de a o înțelege sau de a o reconcilia cu înțelegerea noastră, și nici nu este incapacitatea noastră de a face acest lucru un temei pentru a o respinge.** Dacă așa ar fi cazul, n-ar mai exista doctrina creștină, căci nu există niciun adevăr revelat care să nu conțină în el un element de mister. În Deuteronom 29:29, Scriptura declară: „Lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeului nostru, iar lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri, pe vecie, ca să împlinim toate cuvintele legii acesteia”. Este o mare promisiune a Scripturii faptul că adevărul pe care îl credem și totuși nu îl înțelegem pe deplin ne va fi făcut cunoscut într-o bună zi și că umbra de incertitudine și îndoială care rămâne pentru moment va dispărea în lumina revelației depline a lui Dumnezeu. Apostolul Pavel scria: „Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față. Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin” (1 Corinteni 13:12).
2. **De-a lungul Scripturii, Dumnezeu Și-a dovedit dreptatea perfectă în felul în care l-a tratat pe om așa încât fiecare acuzație care este îndreptată împotriva Lui se confruntă cu o mustrare aspră.** „Dumnezeu este mai mare decât omul. Vrei dar să te cerți cu El, pentru că nu îi dă socoteală fiecăruia de faptele Lui?” (Iov 33:12b-13). „Mai degrabă cine ești tu, omule, ca să răspunzi împotriva lui Dumnezeu?” (Romani 9:20a). Dacă Dumnezeu l-a creat pe Adam așa încât să fie reprezentantul rasei și a imputat păcatul lui întregii omeniri, acest lucru trebuie să fie deopotrivă drept și corect. Dumnezeu are dreptul divin de a plănuți și de a lucra potrivit bunei Sale plăceri.
3. **Faptul că Dumnezeu avea să-i permită unui om să fie testat în numele tuturor celorlalți oameni a fost o măreață demonstrare a harului.** Adam a fost cel mai potrivit și cel mai capabil om al întregii rase omenești, iar el a trăit într-un loc neafectat de păcatul și corupția care domină acum în lume. Dumnezeu l-a ales pe cel mai deosebit și mai nobil dintre noi pentru a sta în locul nostru.
4. **Toate dovezile Scripturii, ale istoriei omenirii și ale mărturiei interioare a conștiinței ne îndreaptă către certitudinea faptului că nimeni altcineva din rasa lui Adam nu s-ar fi descurcat mai bine în locul lui decât a făcut-o acesta.**

5. **Fiecare persoană din rasa lui Adam, imediat ce este în măsură, participă în mod voit în răzvrătirea lui Adam împotriva lui Dumnezeu și dovedește astfel că Dumnezeu îl condamnă pe drept.**
6. **Dacă ar fi greșit sau nedrept ca Dumnezeu să condamne întreaga rasă omească prin căderea unui singur om, Adam, atunci ar fi la fel de nedrept ca Dumnezeu să își salveze poporul (adică pe cei răscumpărați) prin ascultarea unui singur om, Isus Hristos.** Dacă Dumnezeu nu poate pe drept să îi impute omenirii păcatul lui Adam, atunci El nu poate de asemenea să îi impute lui Hristos păcatul oamenilor, sau să pună neprihănirea lui Hristos în contul oamenilor.

CĂDEREA NOASTRĂ ÎN ADAM

Afirmația că „toți oamenii se nasc în păcat” are sensul că Dumnezeu i-a imputat păcatul și vinovăția lui Adam fiecăruia dintre urmașii lui. Este important să observăm că aceasta nu constituie o speculație teologică sau o construcție filozofică, ci mai degrabă ea este învățătura clară a Scripturii și este validată de fiecare pagină a istoriei omenirii și de fiecare viață de om.

În Romani 5:12-19 găsim cel mai important discurs din întreaga Scriptură legat de căderea lui Adam în păcat și de imputarea păcatului lui întregii rase omești. De aceea, va fi util să petrecem ceva timp studiindu-l. Citește pasajul până te familiarizezi cu el, apoi urmează instrucțiunile de mai jos.

1. Citește din nou Romani 5:12. Identifică adevărurile revelate în acest verset.
  - a) *Printr-un singur om _____ a intrat _____ păcatul în lume.* Scriptura afirmă că Dumnezeu a creat toate lucrurile „bune” (Geneza 1:31). Explicația biblică a prezenței păcatului în lumea bună creată de Dumnezeu este că el a intrat sau a invadat lumea „prin” sau „ca urmare” a neascultării unui singur om: Adam.
  - b) *Și prin păcat a intrat moartea _____.* Păcatul a intrat în lume prin primul act de neascultare al lui Adam, iar moartea a intrat în lume prin păcat – o înșiruire devastatoare de evenimente. Este extrem de important să observăm că moartea nu a intrat în lumea noastră ca o „consecință naturală” a păcatului, ci ca pedeapsă divină pentru păcat. Moartea este pedeapsa sau plata pentru păcat (Geneza 2:17; Ezechiel 18:4; Romani 6:23).
  - c) *Și astfel moartea a trecut _____ asupra tuturor oamenilor.* După ce explică felul în care moartea a intrat în lumea lui Dumnezeu, Pavel afirmă ceea ce noi toți știm că este adevărat: moartea s-a răspândit asupra tuturor oamenilor. Orice viețuitoare se îndreaptă inevitabil către moarte.
  - d) *Din pricină că toți _____ au păcătuit.* Explicația dată de Pavel pentru răspândirea morții asupra tuturor oamenilor este scurtă, dar categorică. Moartea este pedeapsa sau plata păcatului (Romani 6:23), și moartea s-a răspândit

asupra tuturor oamenilor pentru că „toți au păcătuit”. Cuvântul „păcătuit” este conjugat la timpul aorist, folosit cel mai adesea pentru a descrie o acțiune din trecut sau un eveniment singular din istorie. În acest caz, evenimentul istoric la care Pavel se referă este păcatul și căderea lui Adam. Având în vedere gramatica și contextul, adică versetele care urmează, această expresie nu are sensul că moartea s-a răspândit asupra tuturor oamenilor pentru că toți oamenii au „păcătuit” personal, ci înseamnă că moartea s-a răspândit asupra tuturor oamenilor pentru că „toți oamenii au păcătuit” în acel moment istoric din grădina Edenului, când Adam a păcătuit. Prin păcatul lui Adam, toți au fost „făcuți păcătoși” (v. 19). Din acest motiv, pedeapsa morții s-a răspândit asupra tuturor oamenilor, chiar și asupra pruncilor și a aceluia care mor fără a comite vreun păcat în mod personal.

e) *Explică sensul acestui verset în propriile cuvinte.*

---

2. Citește din nou Romani 5:13-14. Prezintă sumar, în propriile cuvinte, sensul acestui pasaj.

OBSERVAȚII: Aceste versete ne sunt date ca dovadă a faptului că toți sunt „făcuți păcătoși” în Adam. Logica este foarte clară. (1) Conform Scripturii (Romani 6:23), moartea este plata păcatului sau pedeapsa pentru încălcarea Legii lui Dumnezeu, și doar păcătoșii sau călcătorii de lege mor. (2) Totuși, nenumărați oameni au murit înainte de Legea lui Moise, și nenumărați prunci au murit în pântecul mamelor lor chiar înainte ca ei să fi păcătuit vreodată personal sau să fi încălcat Legea lui Dumnezeu. (3) Moartea aceluia care n-au păcătuit niciodată personal asemenea păcatului lui Adam poate fi explicată doar prin faptul că acestora le-a fost imputat păcatul lui Adam. De aceea, ei sunt socotiți „păcătoși” în Adam.

3. Citește din nou Romani 5:15-17. Identifică adevărurile revelate în aceste versete.

- a) Prin g_____ unuia singur, cei mulți au fost loviți cu moartea (v. 15). Acest termen „mulți” face referire la marea masă a omenirii descendente din Adam. Din nou, Pavel arată că moartea experimentată de toți oamenii este rezultatul păcatului unui singur om: Adam. Prin nelegiuirea lui, cei mulți „au păcătuit” (5:12); de aceea, „cei mulți” au murit.
- b) Judecata v_____ de la unul, a adus o_____ (v. 16). Cuvântul „judecata” se referă la o sentință, decizie sau verdict judiciar. Cuvântul „osândă” [sau condamnare] se referă la o sentință de condamnare sau la un verdict de vinovăție. Nelegiuirea lui Adam a condus la judecata lui. Judecata lui a determinat condamnarea lui. Pedepsa pentru crima lui a fost moartea. Această condamnare și pedeapsa ei au trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că „toți au păcătuit” în Adam.
- c) Prin greșeala unuia singur, m_____ a domnit prin el singur (v. 17). Prin păcatul lui Adam, moartea a venit pentru a exersa autoritate absolută asupra tuturor oamenilor, anume prin faptul că toți oamenii mor. Păcatul lui Adam a fost imputat tuturor oamenilor, și astfel toți au fost socotiți „păcătoși”. Fiind păcătoși, toți oamenii se află sub judecata divină a morții.
- d) Explică în cuvintele tale sensul acestor trei afirmații biblice.

---

4. Citește din nou Romani 5:18-19. Identifică adevărurile revelate în acest pasaj.

- a) Printr-o singură greșeală, a venit o o_____, care i-a lovit pe toți oamenii (v. 18). Această afirmație prezintă sumar ceea ce s-a spus deja în versetele 12-17. Printr-un singur păcat al lui Adam, toți oamenii au fost făcuți păcătoși (v. 12, 19), au fost condamnați (v. 16) și supuși morții (v. 12, 14-15, 17).
- b) Prin n_____ unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși (v. 19). Cuvântul „făcuți” provine din termenul grec **kathistēmi**, care are sensul de „a declara, a constitui sau a stabili”. Ca rezultat al neascultării lui Adam, toți oamenii sunt priviți acum și tratați ca păcătoși. Este important să observăm ceea ce apostolul Pavel **nu** spune: anume că, urmare a păcatului lui Adam, cei mulți au fost făcuți **purtători** ai păcatului, adică **născuți** cu

o natură păcătoasă, care, în schimb, i-a determinat să trăiască o viață de păcat și abia apoi să vină sub condamnarea morții. Nu, ci Pavel afirmă că cei mulți au fost făcuți *păcătoși* și aduși sub pedeapsa morții chiar înainte ca ei să aibă oportunitatea personală de a păcătui.

c) *Explică în cuvintele tale sensul acestor două afirmații biblice.*

PARTEA A DOUA

***Depravarea morală și
păcătoșenia omului***

CAPITOLUL 5.

DEPRAVAREA ȘI CORUPȚIA MORALĂ TOTALĂ A OMULUI

Pedeapsa păcatului lui Adam nu a constat doar în moarte, ci și în corupție morală – el a căzut din starea sa inițială de neprihănire și a devenit o ființă coruptă moral. Întrucât toți oamenii poartă vinovăția păcatului lui Adam, ei poartă și pedeapsa – moartea și corupția morală. Fiecare dintre urmașii lui Adam se naște corupt moral, înclinat cu totul spre rău și sub sentința morții.

Experiența fiecărui individ și cea colectivă a întregii omeniri dovedește că starea de corupție morală a omului nu este un comportament învățat sau imitat, ci o trăsătură inerentă adânc înrădăcinată în inima lui. Istoria omenirii, literatura seculară și sacră, filozofia și religia abundă de ilustrații ale luptei omului cu propria corupție morală și cu înclinația lui spre rău. Cuvintele inspirate ale apostolului Pavel din Romani 7:15 au constituit suspinul fiecărui om care ajunge să conștientizeze realitatea corupției sale morale: „Căci nu știu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc”.

SENSUL „DEPRĂRII TOTALE”

Una dintre cele mai importante expresii folosite de teologi pentru a descrie profunzimea corupției omului și a contaminării sale morale moștenite este cea de „depravare totală”. Cuvântul „depravare” provine de la prepoziția din limba latină **de**, care comunică ideea de intensitate, și termenul latin **pravus**, care are sensul de „încovoiat” sau „sucit”. A spune că ceva este depravat înseamnă a spune că starea sau forma sa originală a fost profund răsucită sau pervertită. A spune că omul este depravat înseamnă a spune că el a căzut din starea sa inițială de neprihănire și că însăși natura lui a devenit coruptă. Când teologii folosesc termenii „totală”, „pătrunzătoare”, „holistică” sau „radicală” descriind depravarea omului, este important să știm la ce se referă aceștia și la ce nu.

CE NU ÎNSEAMNĂ „DEPRĂVAREA TOTALĂ”

1. **Depravarea totală nu înseamnă că chipul lui Dumnezeu din om a fost pierdut total prin căderea în păcat.** În Geneza 9:6, 1 Corinteni 11:7 și Iacov 3:9, Scriptura se referă la om ca fiind încă după „chipul” sau „asemănarea” lui Dumnezeu. De aceea, există un sens real potrivit căruia chipul lui Dumnezeu rămâne oarecum în fiecare om.
2. **Depravarea totală nu înseamnă că omul nu are nicio cunoaștere asupra Persoanei sau voii lui Dumnezeu.** Scriptura ne învață că oamenii cunosc suficiente lucruri despre adevăratul Dumnezeu pentru a-L urî, și cunosc suficient din adevărul Lui pentru a-l respinge și pentru a încerca să îl înfrâneze (Romani 1:18, 30).
3. **Depravarea totală nu înseamnă că omul nu are o conștiință sau că el ar fi total insensibil față de bine și rău.** Romani 2:15 ne învață că toți oamenii au o conștiință. Dacă nu este tocită (1 Timotei 4:2), o astfel de conștiință i-ar putea conduce pe oameni să admire caracterul și acțiunile virtuose.
4. **Depravarea totală nu înseamnă că omul este incapabil de a demonstra virtute.** Există oameni care își iubesc familiile, care își sacrifică viețile pentru a-i salva pe alții și care fac acte deosebite de generozitate și altruism. Este un fapt recunoscut că oamenii sunt capabili să îi iubească pe alții, pot să demonstreze responsabilitate civică și chiar să facă lucruri bune din punct de vedere religios, lucruri exterioare.
5. **Depravarea totală nu înseamnă că toți oamenii sunt pe cât de imorali sau depravați ar putea să fie, că toți oamenii ar fi la fel de imorali sau că toți se complac în orice formă de rău care există.** Nu toți oamenii sunt delicvenți, curvari sau ucigași, dar toți sunt capabili de astfel de lucruri. Singurul lucru care îi înfrânează de la acestea este harul lui Dumnezeu.

CE ÎNSEAMNĂ „DEPRĂVAREA TOTALĂ”

1. **Depravarea totală se referă la faptul că chipul lui Dumnezeu în om a fost grav afectat sau desfigurat și că el a fost contaminat în întregime de corupția morală.** Acest adevăr poate fi văzut clar în orice fațetă a persoanei omului: în trup (Romani 6:6, 12; 7:24; 8:10, 13), rațiune (Romani 1:21; 2 Corinteni 3:14-15; 4:4; Efeseni 4:17-19), emoții (Romani 1:26-27; Galateni 5:24; 2 Timotei 3:2-4) și voință (Romani 6:17; 7:14-15).
2. **Depravarea totală înseamnă că omul se naște cu o înclinație deosebită față de păcat.** Toți oamenii sunt capabili de cel mai mare rău, chiar de cele mai indescriptibile crime sau de cele mai rușinoase perversități.

3. **Depravarea totală înseamnă că toate acțiunile omului sunt contaminate de corupția sa morală.** Corupția morală a omului și păcatul acestuia pătrund chiar și în cele mai laudabile fapte ale lui (Isaia 64:6).
4. **Depravarea totală înseamnă că faptele omului nu sunt stârnite de nicio dragoste pentru Dumnezeu sau de nicio dorință de a asculta de poruncile Lui.** Niciun om nu Îl iubește pe Dumnezeu într-o manieră vrednică sau așa cum cere Legea (Deuteronom 6:4-5; Matei 22:37); nu există vreun om care să Îl glorifice pe Dumnezeu în fiecare gând, cuvânt și faptă (1 Corinteni 10:31; Romani 1:21). Toți oamenii preferă propria persoană înaintea lui Dumnezeu (2 Timotei 3:2-4). Toate actele de altruism, eroism, datorie civică și bine religios exterior sunt motivate de dragoste de sine, nu de dragoste pentru Dumnezeu.
5. **Depravarea totală înseamnă că gândirea omului este împotrivoare lui Dumnezeu, nu se poate supune voii lui Dumnezeu și nu poate să fie plăcută lui Dumnezeu (Romani 8:7-8).**
6. **Depravarea totală înseamnă că omenirea este înclinată către o corupție morală tot mai mare.** Această deteriorare ar fi chiar mai rapidă decât este dacă nu ar interveni harul lui Dumnezeu, care înfrânează răutatea omului.
7. **Depravarea totală înseamnă că omul nu se poate elibera pe sine din această stare păcătoasă și deprăvată.** El este mort spiritual (Efeseni 2:1-3), corupt moral (Psalmul 51:5) și incapabil de a se schimba pe sine (Ieremia 13:23).

OMUL SE NAȘTE ÎN CORUPȚIE MORALĂ

Acum, după ce am prezentat sumar sensul deprăvării totale sau radicale, ne vom apropia mai mult de învățăturile Scripturii. Vom descoperi mărturii abundente în favoarea a ceea ce am învățat. Întrucât toți oamenii sunt purtători ai vinovăției păcatului lui Adam, ei poartă și pedeapsa acestuia: moartea și corupția morală. Fiecare dintre urmașii lui Adam se naște corupt moral și înclinat spre rău.

1. Geneza 5:1-3 arată clar consecințele devastatoare ale căderii omului în păcat și răspândirea corupției morale în toată rasa omenească. Citește acest pasaj până te familiarizezi cu el, apoi răspunde la întrebările de mai jos.

a) *Conform învățăturii din Geneza 5:1, după al cărui chip a fost creat Adam?*

---

b) Conform învățaturii din Geneza 5:3, după al cărui chip au fost făcuți urmașii lui Adam? Explică importanța acestui adevăr.

OBSERVAȚII: Adam a fost creat după „chipul lui Dumnezeu”, dar urmașii lui s-au născut după asemănarea decăzută și depravată a lui Adam. Este important să observăm că oamenii nu moștenesc corupția morală a lui Adam în același fel în care un fiu ar putea să moștenească o trăsătură fizică sau un defect trupesc de la tatăl său. Corupția morală a descendenților lui Adam este un rezultat al judecății lui Dumnezeu: Adam a păcătuit și a venit sub pedeapsa morții și a corupției morale. Păcatul lui Adam a fost imputat tuturor urmașilor lui și, de aceea, ei sunt supuși aceleiași pedepse – moartea și corupția morală.

2. De la căderea lui Adam în păcat, toți oamenii se nasc cu o natură coruptă moral, care este lipsită de bunătate, este împotrivoare față de Dumnezeu și înclinată spre rău. Ce ne învață următoarele pasaje ale Scripturii despre acest adevăr? Cum demonstrează ele faptul că starea de corupție morală a omului nu este un comportament însușit de la altcineva, ci o reflectare a naturii acestuia?

a) Psalmul 51:5

OBSERVAȚII: Acest lucru nu înseamnă că ar fi existat vreun păcat în relația sexuală dintre părinții lui David care să conducă la nașterea lui. Dumnezeu le

poruncise deja oamenilor să se înmulțească și să dea naștere la copii (Geneza 1:28). David prezintă aici un adevăr simplu care este apărut pe tot parcursul Scripturii și demonstrat în toată istoria omenirii – corupția morală a omului și înclinația acestuia spre rău nu constituie un comportament însușit sau învățat, ci parte din însăși ființa sau natura lui.

b) *Psalmul 58:3*

---

c) *Geneza 8:21*

OBSERVAȚII: Cuvântul „tinerețe” se referă la copilăria sau viața timpurie a cuiva. Nu este nevoie să-l înveți pe un copil să fie egoist sau centrat pe sine, ori să îl înveți să mintă sau să manipuleze. Astfel de atitudini și fapte păcătoase izvorăsc de la sine, din însăși natura lui.

3. Odată ce am subliniat adevărul că toți oamenii se nasc având în ei corupția morală a lui Adam, ne vom îndrepta acum către acele pasaje ale Scripturii care ilustrează severitatea sau profunzimea acestei corupții morale. Ce ne învață următoarele pasaje ale Scripturii despre profunzimea și aria de cuprindere a corupției omului?

a) *Geneza 6:5*

OBSERVAȚII: Pentru a ilustra această idee, să presupunem că cineva ar putea înregistra într-un material video toate gândurile unui om – din primele momente ale copilăriei până în ziua de astăzi – apoi le-ar arăta acel film celor mai apropiați prieteni și membrilor familiei, adică acelor persoane cu care și-a împărtășit cele mai intime gânduri și slăbiciuni. N-ar fi nicio exagerare să spunem că acel om ar fi atât de copleșit de rușine încât nu și-ar dori vreodată să îi mai privească în ochi.

b) *Iov 15:14-16; 25:4-6*

OBSERVAȚII: Limbajul folosit în ambele pasaje indicate este extrem de categoric și ofensator. Cu toate acestea, analizate în contextele lor adecvate, expresiile folosite sunt cele adevărate care îl caracterizează pe omul despărțit de harul lui Dumnezeu care îl înfrânează. Noi suntem o rasă decăzută care suferă de o maladie ce poate fi vindecată doar prin răscumpărarea în Hristos și prin lucrarea regeneratoare a Duhului Sfânt.

c) *Eclesiastul 9:3*

---

d) *Isaia 64:6*

OBSERVAȚII: Cele mai deosebite și mai lăudabile fapte ale omului nu sunt altceva decât cârpe murdare înaintea lui Dumnezeu. Cineva ar putea să îl îmbrace pe un lepros în cea mai fină și mai albă haină de mătase pentru a-i acoperi rănilor, dar corupția din trupul său ar sângea imediat prin acea haină, el rămânând la fel de ticălos ca și omul care caută să îl acopere. Într-o modalitate asemănătoare, cele mai bune fapte ale oamenilor sunt pătate de corupția din inimile lor decăzute.

4. Când vorbim despre corupția morală a omului, trebuie să acordăm o atenție specială inimii. În Scriptură, inima se referă la locul central al voinței și emoțiilor. Inima reprezintă însăși esența ființei cuiva. Potrivit învățaturii Scripturii, inima omului este cea coruptă și din ea curge orice formă de păcat, răzvrătire și perversiune.

a) *Cum este descrisă inima omului în Ieremia 17:9?*

---

b) *Conform versetelor din Matei 15:19-20 și Marcu 7:20-23, cum afectează inima coruptă a omului tot ceea ce el este și face?*

-
-
5. În încheierea acestei părți din studiul nostru pe tema corupției morale a omului, ne vom îndrepta către o afirmație scurtă dar categorică făcută de Domnul Isus Hristos în Matei 7:11. Ce anume se găsește în această afirmație și cum demonstrează ea credința categorică a lui Hristos în depravarea morală a omului?

c) *Dacă voi, care sunteți r_____.*

OBSERVAȚII: Faptul că oamenii ar putea să aibă sentimente sincere față de alii și să manifeste anumite virtuți nu anulează realitatea că omenirea, ca întreg, este o rasă decăzută și că starea de corupție morală pătrunde întru totul în inimile tuturor oamenilor. Această corupție este atât de prevalentă încât Hristos se referă la oameni ca „fiind răi”, chiar și în mijlocul faptelor lor bune – atunci când le dau daruri bune copiilor lor.

CAPITOLUL 6.

MOARTEA SPIRITUALĂ

O expresie importantă folosită de teologi pentru a descrie profunzimea corupției morale a omului este cea de „moarte spirituală”. Potrivit Scripturilor, judecata divină care a căzut asupra lui Adam a condus nu doar la moartea sa fizică, ci și la moartea lui spirituală. Adam s-a înstrăinat de Dumnezeu și a devenit lipsit de interes față de voia Lui. În schimb, el a devenit atras de orice fel de stimuli răi, atât omenești cât și demonici.

Scriptura ne învață că acest aspect al judecății divine care a căzut asupra lui Adam nu a fost limitat la el – ci a cuprins întreaga omenire. Fiecare ființă omenescă se naște în această lume înstrăinată de Dumnezeu, un fel de avorton spiritual – gol de adevărata viață spirituală față de Dumnezeu și lipsită de interes față de Persoana și voia lui Dumnezeu. Pentru ca omul decăzut să răspundă înaintea lui Dumnezeu prin dragoste și ascultare, trebuie să aibă loc o înviere spirituală prin lucrarea supranaturală a harului și puterii lui Dumnezeu.

1. În Geneza 2:17, Adam a primit de la Dumnezeu un avertisment cu privire la consecința înfricoșată a neascultării. Potrivit acestui pasaj, ce anume avea să se petreacă în ziua când Adam urma să încalce porunca lui Dumnezeu? Ce ne învață acest text biblic despre moartea spirituală care a căzut asupra lui Adam ca rezultat al păcatului său?

OBSERVAȚII: Pedepsa pentru păcatul lui Adam a fost moartea (Romani 6:23). Această moarte nu s-a limitat la cea trupească, ci a inclus-o și pe cea spirituală.

Avertismentul lui Dumnezeu nu a fost unul zadarnic. Chiar în ziua când Adam a mâncat din pomul cunoștinței binelui și răului, el a murit spiritual – adică s-a înstrăinat de Dumnezeu, a devenit lipsit de interes față de voia Lui și deschis față de orice fel de stimuli răi, atât omenești cât și demonici.

2. În Efeseni 2:1-3 se găsește una dintre cele mai clar revelatoare descrieri a stării de moarte spirituală a omului decăzut. Citește pasajul de mai multe ori până te familiarizezi cu el, apoi explică în cuvintele tale sensul fiecăreia dintre următoarele părți ale lui.

a) *Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre (v. 1).*

OBSERVAȚII: Înaintea convertirii, fiecare persoană este moartă spiritual. Scriptura consideră această moarte spirituală ca rezultatul păcatului nostru – adică deopotrivă al păcatului care ne este imputat în Adam (Romani 5:12) și al păcatului pe care noi înșine îl săvârșim (Efeseni 2:2).

b) *În care trăiați odinioară, după mersul lumii acesteia (v. 2).*

OBSERVAȚII: Moartea spirituală se manifestă sau se dovedește prin direcția și faptele omului. Înaintea convertirii, fiecare om „trăiește în” sau practică păcatul ca stil de viață. Prin propria natură, omul nu trăiește potrivit voii lui Dumnezeu, ci potrivit cursului acestei lumi decăzute – în împotrivire și neascultare față de Dumnezeu.

c) *După domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării (v. 2).*

OBSERVAȚII: Înaintea convertirii, oamenii nu trăiesc doar după mersul unei lumi decăzute și neascultătoare, ci ei trăiesc de asemenea într-o modalitate potrivită cu voia și faptele diavolului. Chiar dacă majoritatea oamenilor ar nega existența vreunei loialități față de diavolul și s-ar simți jigniți de o astfel de acuzație, Scriptura afirmă că cei care n-au fost împăcați cu Dumnezeu prin Hristos și regenerați de Duhul Sfânt, fac voia diavolului.

d) *Între ei eram și noi toți odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământești, când făceam voile firii pământești și ale gândurilor noastre (v. 3).*

OBSERVAȚII: Înaintea convertirii, fiecare om – fără excepție – este motivat și condus de poftele firii pământești – adică de dorințele rele ale stării lui de om decăzut, care sunt răzvrătite și împotrivoare față de Dumnezeu. Omul se complăce în dorințele și gândurile lui rele.

e) *Și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți (v. 3).*

OBSERVAȚII: Înaintea convertirii, mânia lui Dumnezeu rămâne asupra omului (Ioan 3:36). Este important să înțelegem că mânia lui Dumnezeu este îndreptată către om nu doar din cauza a ceea ce face acel om, ci și din cauza a ceea ce el este. Natura decăzută și rea a omului stârnește mânia lui Dumnezeu.

3. În Efeseni 4:17-19 se găsește o altă descriere importantă a stării de moarte spirituală care rămâne în inima fiecărui om înainte de convertirea lui. Citește acest pasaj de mai multe ori până te familiarizezi cu el. După aceea, explică sensul fiecăruia dintre următoarele părți ale lui.

a) *[Oamenii căzuți în păcat] trăiesc cum trăiesc păgânii, în deșertăciunea gândurilor lor, având mintea întunecată (v. 17-18).*

OBSERVAȚII: Gândirea omului mort spiritual poate fi în măsură să realizeze multe lucruri deosebite în știință, arhitectură și literatură, însă, în ceea ce privește relația cu Dumnezeu, mintea acestuia este goală de adevăr și plină de tot felul de deșertăciuni, erezii și inconsecvențe logice. Când oamenii decăzuți caută să fie „duhovnicești” sau „religioși”, rezultatele sunt catastrofale sau chiar absurde.

b) *Fiind străini de Dumnezeu (v. 18).*

---

c) *Din pricina neștiinței în care se află în urma împietririi inimii lor (v. 18).*

OBSERVAȚII: Este important să înțelegem că omul nu este o victimă, despărțit de Dumnezeu datorită vreunei ignoranțe inevitabile pe care el nu o poate surmonta. Ignoranța omului este autoimpusă. El este ostil față de Dumnezeu și nu vrea să Îl cunoască pe El și sau voia Lui. Omul nu cunoaște lucrurile spirituale pentru că își închide ochii și refuză să privească la Dumnezeu, acoperindu-și urechile și refuzând să Îl audă.

d) *Ei și-au pierdut orice pic de simțire, s-au dedat la desfrânare și săvârșesc cu lăcomie orice fel de necurăție (v. 19).*

OBSERVAȚII: Prin împietrirea inimii sale împotriva lui Dumnezeu, omul decăzut devine lipsit de orice adevăr și virtute spirituală. Astfel, el se consacră răului care este contrar voii lui Dumnezeu și respingător pentru Persoana Sa.

4. În Scriptură există mai multe pasaje care descriu și ilustrează ce înseamnă „a fi mort spiritual”. Completează fiecare dintre aceste afirmații prin a umple spațiile goale, apoi scrie propriile gânduri pe marginea pasajelor biblice.

a) *Oamenii căzuți în păcat sunt m_____ chiar dacă t_____ (1 Timotei 5:6).*

OBSERVAȚII: Înaintea convertirii, omul este un cadavru spiritual – viu din punct vedere fizic, dar mort spiritual. El este mort față de realitatea lui Dumnezeu și față de voia Lui.

b) *Oamenii căzuți în păcat au un nume că t_____, dar ei sunt m_____ (Apocalipsa 3:1).*

OBSERVAȚII: Înaintea convertirii, omul poate să pară foarte religios și chiar temător de Dumnezeu, dar toate faptele lui sunt exterioare și motivate de dragostea de sine. În inima lui, el nu îl iubește pe Dumnezeu și nici nu caută gloria Lui.

c) Oamenii căzuți în păcat au inimi de p_____ (Ezechiel 11:19).

OBSERVAȚII: O statuie din piatră este lipsită de viață și nu răspunde la niciun fel de stimuli. O poți ciupi, lovi sau împinge, dar nu va răspunde. În același fel, inima omului decăzut nu va răspunde la stimuli divini. Ea este moartă față de Dumnezeu, asemenea unei pietre.

d) Oamenii căzuți în păcat sunt asemenea pomilor t_____ fără r_____, de două ori m_____, d_____ (Iuda 12).

OBSERVAȚII: Ar fi greu să găsim o ilustrație mai grafică a stării de moarte spirituală a omului. Înaintea convertirii, în om nu se găsește niciun fel de viață spirituală.

e) Oamenii căzuți în păcat pot face fapte religioase și pot respecta ritualuri pe care Dumnezeu le consideră fapte m_____ (Evrei 6:1; 9:14).

OBSERVAȚII: Din nou, înaintea convertirii, omul poate părea foarte religios, dar toate faptele lui sunt exterioare și motivate de dragoste de sine. Chiar dacă acțiunile sale religioase pot primi aprecierea și aplauzele oamenilor, el este la fel de lipsit de roade înaintea lui Dumnezeu pe cât este un pom mort.

CAPITOLUL 7.

NEPUTINȚA MORALĂ (1)

PARTEA ÎNTÂI: ROBIA VOINȚEI OMULUI

SENSUL „NEPUTINȚEI MORALE”

„Neputința morală” este o expresie folosită adesea de către cei ce studiază Biblia pentru a descrie aria de cuprindere a corupției morale a omului sau a depravării lui totale. Această doctrină ne învață că omul decăzut este **incapabil** să Îl iubească, să Îl asculte sau să Îi fie plăcut lui Dumnezeu.

La auzirea unei astfel de doctrine, cineva poate pune următoarea întrebare: „Cum este omul responsabil înaintea lui Dumnezeu dacă este **incapabil** să facă vreun lucru pe care Dumnezeu îl poruncește?” Răspunsul este foarte important. Dacă omul nu Îl iubește sau nu Îl ascultă pe Dumnezeu pentru că îi lipsesc facultățile mintale de a face acest lucru sau pentru că este înfrânat în vreun fel fizic, atunci ar fi cu adevărat nedrept ca Dumnezeu să îl socotească responsabil. Omul ar deveni o victimă. Totuși, nu aceasta este realitatea. Incapacitatea sau neputința omului este una de ordin **moral** și izvorăște din împotrivirea lui față de Dumnezeu. Omul este **incapabil** să-L iubească pe Dumnezeu pentru că el Îl **urăște** pe Dumnezeu. El nu **poate** să Îl asculte pe Dumnezeu pentru că Îl **disprețuiește** pe El și poruncile Lui. El nu **poate** să fie plăcut lui Dumnezeu pentru că **nu consideră că gloria și buna plăcere a lui Dumnezeu constituie un obiectiv vrednic de luat în seamă**. Omul nu este o victimă, ci un agresor. El nu **poate** pentru că nu **dorește**. Corupția și vrăjmășia Lui față de Dumnezeu sunt atât de mari încât mai degrabă ar prefera să sufere pierzarea veșnică decât să Îl recunoască pe Dumnezeu ca atare și să se supună suveranității Lui. Din acest motiv, **neputința morală** mai poate fi denumită și **împotrivire voită**. Un exemplu deosebit de clar în acest sens se găsește în Geneza 37:4: „Frații lui au văzut că tatăl lor îl iubea mai mult decât pe ei toți, și au început să-l urască. Nu puteau să-i spună nicio vorbă prietenească”.

Frații lui Iosif „nu puteau să-i spună nicio vorbă prietenească”. Acest lucru nu se datora faptului că le lipsea abilitatea fizică de a vorbi (adică nu erau muți), ci faptului că ura lor era atât de mare față de el, încât erau lipsiți de dorința de a se arăta prietenoși față de el. În același fel, ostilitatea omului decăzut față de Dumnezeu este atât de mare, încât el nu poate să se supună lui Dumnezeu.

ROBIA VOINȚEI OMULUI

Voința omului este o expresie a naturii sale. Dacă omul ar avea o natură pură din punct de vedere moral, atunci voința lui ar fi înclinată să facă acțiuni care ar fi moralmente curate. Dacă omul ar fi sfânt și neprihănit, el L-ar iubi pe Dumnezeu cel sfânt și neprihănit, și ar iubi și asculta de poruncile Lui. Totuși, omul decăzut se află în posesia unei naturi corupte din punct de vedere moral. De aceea, voința lui este înclinată să facă acțiuni care sunt moralmente corupte. Omul decăzut este păgân și lipsit de neprihănire. De aceea, el urăște un Dumnezeu sfânt și neprihănit, se luptă împotriva adevărului Lui și refuză să se supună poruncilor Sale. Aici descoperim răspunsul la întrebarea atât de intens dezbătută:

Are omul o voință liberă?

Răspunsul Bibliei este că omul este liber să aleagă ceea ce dorește. Totuși, pentru că natura lui este depravată moral, el găsește întotdeauna plăcere în a se îndepărta de bine și a alege răul, în a urî adevărul și a crede minciuna, și în a-L refuza pe Dumnezeu și a lupta împotriva voii Lui. Într-un sens, omul decăzut are o „voință liberă”, dar el nu are o „voință bună”. De aceea, el va alege întotdeauna „liber” în opoziție cu Persoana și voia lui Dumnezeu. Omul nu poate să scape de implicațiile identității sale. El este rău prin natura sa, și face lucrări rele în mod voit și liber.

1. În Matei 7:16-20 descoperim o ilustrație excelentă a adevărului descris mai sus, anume că voința omului este o expresie a naturii sale. Citește pasajul de mai multe ori până te familiarizezi cu el, apoi explică în cuvintele tale sensul fiecărui verset.

a) *Îi veți cunoaște după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini, sau smochine din măcăciuni? (v. 16)?*

OBSERVAȚII: Noi identificăm natura unui pom prin rodul pe care acesta îl are. În același fel, adevărata natură sau adevăratul caracter al unui om este revelat nu prin ceea ce el pretinde, ci prin ceea ce el face.

b) *Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele (v. 17).*

OBSERVAȚII: Există o relație directă între natura unui pom și rodul pe care acesta îl aduce. Același lucru este aplicabil în ce privește natura omului și faptele acestuia. O natură coruptă nu poate produce decât fapte corupte.

c) *Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune (v. 18).*

OBSERVAȚII: Avem aici unul dintre cele mai deosebite exemple din Scriptură ale relației directe dintre natura cuiva și voința lui. Un pom nu poate aduce rod **contrar** naturii sale. Mai degrabă el aduce rod **potrivit** naturii lui. În mod asemănător, simțămintele, voința și faptele omului vor corespunde întotdeauna naturii lui.

d) *Orice pom, care nu face roade bune, este tăiat și aruncat în foc (v. 19).*

OBSERVAȚII: Isus nu vorbește aici despre mântuirea prin fapte. El demonstrează relația directă dintre ceea ce este un om și ceea ce el face. Persoana care a fost mântuită prin credința în Hristos a fost regenerată prin Duhul Sfânt. Acel om este o făptură nouă (2 Corinteni 5:17) cu dorințe noi față de Dumnezeu și față de voia Lui. El a devenit un pom bun care aduce roade bune. Faptele lui nu au ca scop și nu sunt capabile să îl mântuiască, ci ele sunt **dovada** lucrării mântuitoare a lui Dumnezeu în el.

e) *Așa că după roadele lor îi veți cunoaște (v. 20).*

OBSERVAȚII: Acest text biblic începe (v. 16) și se termină (v. 20) cu aceeași frază: „după roadele lor îi veți cunoaște”. Repetiția acesteia accentuează două adevăruri importante: (1) există o relație incontestabilă și directă între natură și voință; și (2) pretenția noastră de credință nu este dovada suficientă a convertirii autentice fără existența roadelor bune pe care le aducem de-a lungul vieților noastre.

2. În Matei 12:34-35 se găsește o altă ilustrație excelentă a neputinței morale a omului decăzut. Citește pasajul de mai multe ori până te familiarizezi cu el, apoi scrie gândurile tale pe marginea fiecăreia dintre frazele care urmează.

a) *Pui de năpârci, cum ați putea voi să spuneți lucruri bune, când voi sunteți răi? (v. 34)?*

OBSERVAȚII: Ne-ar fi greu să găsim un exemplu mai clar al neputinței morale decât cel ce se găsește aici, în mustrarea adusă de Isus fariseilor. Ei nu **puteau** spune ceva bun pentru că **erau** răi. Ei aveau roade rele pentru că erau pomi răi (Matei 7:17).

b) *Din prisosul inimii vorbește gura (v. 34).*

OBSERVAȚII: În Scriptură este prezentată constant o relație directă între inima omului și dorințele, gândurile, vorbele și faptele acestuia. Omul dorește, vorbește și acționează potrivit cu natura lui.

c) *Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui; dar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui (v. 35).*

OBSERVAȚII: Acest pasaj constituie un puternic exemplu paralel al celui din Matei 7:17-18: „Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele. Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune”.

CAPITOLUL 8.

NEPUTINȚA MORALĂ (2)

PARTEA A DOUA: NEPUTINȚA MINȚII ȘI A INIMII OMULUI

În capitolul anterior am analizat relația dintre natura și voința omului. Proce­dând în felul acesta, am descoperit de asemenea că, întrucât se naște cu o natură coruptă moral, omul nu poate (pentru că nu dorește) să răspundă pozitiv față de Persoana și lucrările lui Dumnezeu. În capitolul de față și în cel care urmează vom analiza unele dintre cele mai importante pasaje din Scriptură care vorbesc despre neputința omului – pasaje care arată clar inabilitatea morală a omului decăzut în orice aspect al ființei sale.

OMUL DECĂZUT NU POATE CUNOAȘTE LUCRURILE LUI DUMNEZEU

Prin providența plină de har al lui Dumnezeu, rasa omenească a ajuns la rea­lizări intelectuale deosebite în știință, tehnologie, medicină și altele. Cu toate ace­stea, cunoștința omului decăzut despre Dumnezeu nu este decât un ghiveci de ere­zii și idei deșarte. Această ignoranță nu este rezultatul unui „Dumnezeu ascuns”, ci al unui „om care se ascunde de El”. Dumnezeu S-a revelat clar pe Sine înaintea oamenilor prin creație, a revelat lucrările Lui suverane în istorie, în Scriptură și, în final, prin Fiul Său întrupat. Întrucât este mort spiritual și corupt moral, omul a răspuns față de această revelație prin a-și închide ochii și prin a-și acoperi urechile. El **nu poate** cunoaște adevărul, pentru că îl urăște și caută să îl înfrâneze. El urăște adevărul pentru că este adevărul lui Dumnezeu și pentru că acest adevăr vorbește împotriva lui. De aceea, el nu îl poate suporta.

1. Conform învățăturii din 1 Corinteni 2:14, poate omul decăzut să înțeleagă lu­crurile lui Dumnezeu fără a fi învățat de Duhul Sfânt? Explică răspunsul pe care îl dai.

OBSERVAȚII: Omul decăzut nu poate înțelege lucrurile lui Dumnezeu. Acestea pot fi înțelese spiritual, însă omul decăzut este mort spiritual. Din acest motiv, el respinge cunoștința lui Dumnezeu, considerând-o nebunie. Pentru ca omul să înțeleagă, să aprecieze și să accepte cunoașterea lui Dumnezeu, el trebuie să fie regenerat mai întâi de Duhul Sfânt. Acesta este motivul pentru care Isus i-a spus lui Nicodim în Ioan 3:3, „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu”.

2. În prima parte a studiului nostru pe tema neputinței morale a omului, am învățat că omul nu îl poate iubi pe Dumnezeu din cauza ostilității lui față de Domnul. Acum vom vedea că împotrivirea omului față de Dumnezeu se reflectă de asemenea prin ostilitatea lui față de adevărul lui Dumnezeu. Este important să înțelegem că oamenii nu sunt niște victime neajutorate, care și-ar dori adevărul spiritual în mod autentic, dar nu îl pot obține. Dimpotrivă, ei urăsc adevărul și fac tot ce le stă în putință pentru a-l respinge și pentru a-l nega! Ce ne învață următoarele pasaje ale Scripturii despre acest adevăr?

a) *Iov 21:14-15*

---

b) *Romani 1:18*

OBSERVAȚII: Cuvântul „înăbușă” provine din termenul grec *katéchō*, care mai poate fi tradus și prin „a înfrâna, a împiedica, a deține sau a restrânge”.

3. În Romani 1:21-32 se găsește o descriere importantă a atitudinii de ostilitate a omenirii față de Dumnezeu și față de adevărul Lui. Ea demonstrează că omul

decăzut nu este o victimă, care și-ar dori adevărul lui Dumnezeu, dar nu ar avea abilitatea necesară pentru a-l cunoaște. Mai degrabă el este unul dintre cei care urăsc adevărul și care nu doresc să îl cunoască. Citește pasajul de mai multe ori, concentrându-te în special pe versetele 21-25. După aceea, explică în cuvintele tale sensul fragmentelor extrase mai jos.

a) *Fiindcă, măcar că L-au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu l-au mulțumit (v. 21).*

OBSERVAȚII: Necredința în Dumnezeu nu este o problemă intelectuală, ci una morală. Așa cum ne învață Scriptura, nu există atei. Dumnezeu S-a revelat clar tuturor oamenilor, dar ei resping această cunoștință ca să poată trăi în continuare în nelegiuire și autonomie, plini de mândrie.

b) *Ci s-au dedat la gândiri deșarte, și inima lor fără pricepere s-a întunecat (v. 21).*

OBSERVAȚII: Odată ce a respins cunoștința lui Dumnezeu, omul necredincios începe să se coboare tot mai adânc în întuneric intelectual și moral.

c) *S-au fălit că sunt înțelepți, și au înnebunit (v. 22).*

---

d) *Și au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și târâtoare (v. 23).*

OBSERVAȚII: Nebunia oamenilor necredincioși este scoasă cel mai bine la iveală prin obiectele închinării lor. De-a lungul istoriei, îi vedem pe oameni respingându-L pe Creatorul care este deasupra lor și închinându-se creaturilor inferioare. Închinarea pe care oamenii o aduc propriilor persoane ajunge să se degradeze și să se transforme în închinare îndreptată până și către cele mai neînsemnate viețuitoare.

e) *Au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu (v. 25).*

OBSERVAȚII: Problema esențială a omului este natura lui degradată, care este împotrivoare față de Dumnezeu cel sfânt și neprihănit. Această ostilitate îl conduce pe om să respingă adevărul lui Dumnezeu în schimbul unei perspective complet distorsionată asupra realității. Singura alternativă la adevărul lui Dumnezeu este o minciună (vezi versetul 18).

f) *Și au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făcătorului, care este binecuvântat în veci (v. 25).*

OBSERVAȚII: Omul a fost creat pentru a se închina și pentru a-l sluji Dumnezeului care l-a creat – Dumnezeul tuturor perfecțiunilor, care este infinit de vrednic de dragostea și loialitatea lui. Când omul păcătuiește, el schimbă acest

privilegiu al închinării pe închinarea la ființa sa coruptibilă și pe închinarea la păsări, animale cu patru picioare și târâtoare (v. 23).

OMUL DECĂZUT NU ÎL POATE IUBI PE DUMNEZEU

Majoritatea oamenilor, chiar și dintre cei care nu sunt religioși, pretind că au o anumită dragoste sau afecțiune față de Dumnezeu, și foarte rar ne vom întâlni cu cineva atât de curajos încât să spună că Îl urăște pe Dumnezeu. Cu toate acestea, Scriptura mărturisește că omul decăzut **nu îl poate** iubi pe Dumnezeu. În fapt, întreaga rasă a lui Adam Îl **urăște** pe Dumnezeu și trăiește în război cu El. Majoritatea celor care pretind că au o dragoste autentică pentru Dumnezeu cunosc foarte puțin despre atributele și lucrările Sale, așa cum sunt revelate ele în Scriptură. De aceea, „dumnezeul” pe care ei îl iubesc nu este altceva decât un produs al imaginației lor. Ei și-au făcut un „dumnezeu” după chipul lor, și iubesc creația imaginației lor. Dumnezeu afirmă în Psalmul 50:21: „Ți-ai închipuit că Eu sunt ca tine. Dar te voi muștra”.

Dacă oamenii decăzuți care pretind că Îl iubesc pe Dumnezeu ar cerceta Scriptura, în mod cert ei ar descoperi un Dumnezeu foarte diferit de obiectul dragostei lor. Dacă s-ar apuca să studieze atributele lui Dumnezeu, cum ar fi sfințenia, dreptatea, suveranitatea și mânia Lui, cel mai probabil ar răspunde prin dezgust și ar afirma, așa cum fac mulți, „Dumnezeul meu nu este așa”, sau „N-aș putea iubi vreodată un Dumnezeu ca acesta”! Am vedea foarte repede că, atunci când omul decăzut este confruntat cu adevăratul Dumnezeu al Scripturilor, singura lui reacție este ura și împotrivirea! Care este motivul din spatele acestei reacții adverse? Din nou, el are de-a face cu cine este omul în esența ființei sale. Dacă omul ar fi sfânt și neprihănit prin natura lui, atunci el ar putea foarte ușor să iubească un Dumnezeu sfânt și neprihănit și ar găsi bucurie în a se supune poruncilor Lui. Totuși, omul este prin natura lui depravat și corupt, așa că nu poate face aceste lucruri!

1. În Scriptură, un nume are o mare importanță și ne transmite ceva despre persoana care îl poartă. Ce nume îi sunt atribuite omului decăzut în următoarele pasaje ale Scripturii? Ce ne spun acestea despre starea lui de corupție morală și despre împotrivirea lui față de Dumnezeu?

a) U _____ de Dumnezeu (Romani 1:30).

OBSERVAȚII: Această expresie provine din termenul grec **theostugês** [**theós** = Dumnezeu + **stúgō** = a urî]. Ea se referă la cineva care Îl urăște, Îl disprețuiește sau Îl batjocorește pe Dumnezeu.

b) V _____ ai lui Dumnezeu (Romani 5:10).

OBSERVAȚII: Acest termen provine din cuvântul grec **echthrós**. El denotă un adversar aflat în stare de vrăjmășie cu un altul, ostil față de altul sau opus altuia.

2. De ce L-ar urî o ființă rațională chiar pe Dumnezeul care a adus-o în existență și care o susține cu multă generozitate? De ce Îl urăște omul decăzut pe Dumnezeu și trăiește în vrăjmășie față de El? Ce ne învață următoarele pasaje biblice? Potrivește fiecare adevăr textului biblic prin a pune litera corectă în spațiile goale corespunzătoare.

_____ Romani 8:7

a. Omul decăzut Îl urăște pe Dumnezeu pentru că el iubește răul și este implicat în fapte rele. El nu vine înaintea lui Dumnezeu pentru că se teme că faptele sale rele ar putea fi scoase la lumină.

_____ Ioan 3:19-20; Coloseni 1:21

b. Omul decăzut Îl urăște pe Dumnezeu pentru că el iubește plăcerile păcătoase mai mult decât pe Dumnezeu.

_____ 2 Timotei 3:4

c. Omul decăzut Îl urăște pe Dumnezeu pentru că mintea lui este depravată și concentrată pe firea pământească, adică este coruptă moral și manifestă dorințe puternice față de lucrurile care sunt contrare unui Dumnezeu sfânt și neprihănit.

CAPITOLUL 9.

NEPUTINȚA MORALĂ (3)

PARTEA A TREIA: INABILITATEA DE ACȚIUNE A OMULUI

OMUL DECĂZUT NU ÎL POATE CĂUTA PE DUMNEZEU

Noi trăim într-o lume de auto-proclamați „căutători după Dumnezeu”, însă Scriptura desființează toate aceste pretenții laudăroase printr-o simplă afirmație: „Nu este nici unul care să-L caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu” (Romani 3:11). Destul de des îi auzim pe proaspăt convertiții la creștinism începându-și mărturiile cu fraze precum „ani la rând L-am căutat pe Dumnezeu”, însă Scriptura replică din nou: „Nu este nici unul care să-L caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu”. Omul este o ființă cu totul decăzută, a cărei natură este depravată și perversă. El Îl urăște pe Dumnezeu și se împotrivesc adevărului Lui pentru că îl convinge de depravarea și răzvrătirea lui. El nu va dori să vină la Dumnezeu; în fapt, el va încerca orice îi este în putință să scape de Dumnezeu și să uite de El. Dumnezeu este neprihănit; omul este un nelegiuit. De aceea, omul nu este mai înclinat să Îl caute pe Dumnezeu decât ar fi un infractor înclinat să îl caute pe polițist! Dacă vreun om Îl caută cu adevărat pe Dumnezeu, acest lucru se datorează exclusiv lucrării lui Dumnezeu în viața lui și faptului că îl atrage către El.

1. Îi auzim adesea pe oameni pretinzând că ei sunt „căutători după adevăr” sau „căutători după Dumnezeu”. Cum răspund acestor pretenții următoarele pasaje ale Scripturii?

a) *Conform învățaturii din Romani 1:18, oare caută omul decăzut adevărul cu sinceritate?*

OBSERVAȚII: Cuvântul „înăbușă” provine din termenul grec **katéchō**, care mai poate fi tradus și prin „a înfrâna, a împiedica, a deține sau a restrânge”.

b) Conform învățăturii din Romani 3:11, Îl caută omul căzut în păcat pe Dumnezeu cu sinceritate?

OBSERVAȚII: Cuvântul „caută” provine din termenul grec **ekzétéō** [**ek** sau **ex** = din, de la + **zétéō** = a căuta]. El mai poate fi tradus și ca „a căuta, a cerceta sau a căuta cu atenție”.

2. Am văzut că omul căzut în păcat nu Îl caută pe Dumnezeu. De ce are omul o astfel de aversiune față de Dumnezeu? De ce nu Îl caută omul decăzut? Ce ne învață versetele din Ioan 3:19-20?

---

3. Scriptura ne învață că omul decăzut nu Îl caută pe Dumnezeu și, de altfel, nici nu Îl poate căuta. Conform învățăturilor lui Isus din Ioan 6:44 și Ioan 6:65, ce trebuie să se petreacă înainte ca omul să Îl caute pe Dumnezeu și să caute mântuirea?

OBSERVAȚII: Cuvântul „atrage” din versetul 44 provine din termenul grec *hélkō*, având sensul de „a trage sau a tracta”. Învățații greci Louw și Nida îi conferă acestui cuvânt următorul sens: „A trage sau tracta prin forță fizică, adesea fiind implicată împotrivirea din partea obiectului tras – a atrage, a conduce prin forță”⁴. Trebuie să arătăm clar că Dumnezeu nu îi atrage la Sine pe oameni prin a-i tracta împotriva voinței lor, ci El le regenerează mai întâi inimile, dându-le o nouă natură. Această nouă natură, care a fost mai întâi re-creată după chipul lui Dumnezeu, posedă dorințe noi și neprihănite care îi atrag apoi pe acești oameni la Hristos într-un mod irezistibil.

OMUL DECĂZUT NU ÎL POATE ASCULTA ȘI NU ÎI POATE FI PLĂCUT LUI DUMNEZEU

Există un important factor comun printre religiile din afara creștinismului – anume că toate cred că un statut drept înaintea lui Dumnezeu se bazează pe ascultare, merit personal sau o anumită abilitatea de a-l fi plăcuți lui Dumnezeu. Creștinismul este unic și deosebit de toate acestea prin faptul că doar el afirmă că omul este pierdut, fără nădejde și neajutorat atâta vreme cât este lăsat la latitudinea puterilor sale. El nu își poate îmbunătăți starea înaintea lui Dumnezeu, nu poate asculta de Dumnezeu, și nu îi poate fi plăcut. Dacă este ca omul să fie mântuit, doar Dumnezeu îl poate mântui! Acesta este adevărul pe care omul decăzut îl urăște cel mai mult, întrucât el îi cere să se smerească înaintea lui Dumnezeu, să își recunoască păcatul și să ceară îndurarea lui Dumnezeu!

1. În Romani 8:7-8 se găsește una dintre cele mai importante descrieri a neputinței morale a omului din întreaga Scriptură. Citește pasajul de mai multe ori până te familiarizezi cu el, apoi explică-i sensul. Ce ne învață fiecare dintre frazele de mai jos despre neputința omului de a asculta de Dumnezeu sau de a fi plăcut?

a) *Fiindcă umblarea [mîntea concentrată pe..., cf. lit. NASB] după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu (v. 7).*

---

⁴ *Greek-English Lexicon of the New Testament*, 15.178

OBSERVAȚII: Expresia „minte concentrată pe lucrurile firii pământești” se referă la felul de a gândi al oricărui om care se găsește în starea neconvertită, neregenerată și de separare față de Hristos.

b) *Căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună (v. 7).*

OBSERVAȚII: Ceea ce explică neputința omului decăzut de a se supune Legii lui Dumnezeu ține de sfera morală. El are revelația necesară și abilitatea de a-L cunoaște pe Dumnezeu și de a se supune Lui. Totuși, iubirea lui pentru neleguire și dorința lui după independență fac ca supunerea să fie imposibilă.

c) *Cei ce sunt pământești, nu pot să-I placă lui Dumnezeu (v. 8).*

OBSERVAȚII: Cuvântul „pământești” se referă la orice om care se găsește într-o stare neconvertită, neregenerată și fără Hristos. Cuvântul „placă” provine din termenul grec **aréskō**, care poate fi tradus și prin „a căpăta aprobare”. Fără Hristos, omul decăzut nu poate căpăta aprobarea lui Dumnezeu.

OMUL DECĂZUT NU SE POATE SCHIMBA SAU REFORMA PE SINE

Secolul XX a început cu un mare optimism legat de abilitatea omului de a evolua într-o ființă mai măreață și mai nobilă. Se spunea că aceasta avea să fie epoca reformei, dar totul a sfârșit într-o stare stupefiantă de disperare și confuzie. Scriptura ne învață clar că omul se naște mort spiritual și depravat moral. Fiecare efort omenesc de a se reforma este de la bun început unul deznădăjduit. Fiecare încercare a lui de a se face plăcut sau acceptabil înaintea lui Dumnezeu va sfârși în eșec total. Omul are o singură sursă de speranță: mila și harul lui Dumnezeu.

1. După ce am observat neputința omului de a-L iubi pe Dumnezeu sau de a-L căuta, vom analiza acum ceea ce spune Scriptura despre neputința omului de

a se schimba, de a se reforma sau de a se face drept înaintea lui Dumnezeu. Ce ne învață pasajele biblice de mai jos despre acest adevăr?

a) *Iov 9:29-31*

---

b) *Iov 14:4*

---

c) *Ieremia 2:22*

---

d) *Ieremia 13:23*

REZUMAT

Omul se naște în păcat, cu o natură coruptă care este ostilă lui Dumnezeu și voii Lui. Mai mult, el nu se poate reforma și nu se poate face acceptabil în vreun

fel înaintea lui Dumnezeu. Starea spirituală a omului este cu totul neajutorată în lipsa îndurărilor lui Dumnezeu. Doar Dumnezeu poate să îl împace pe om cu Sine, prin lucrarea ispășitoare a lui Isus Hristos, și să îl transforme, prin lucrarea regeneratoare a Duhului Sfânt. Calea mântuirii omului nu este prin independență, biziuire pe sine sau reformare de sine, ci printr-o întoarcere la Dumnezeu, prin Fiul Său, Isus Hristos.

CAPITOLUL 10.

ROBIA FAȚĂ DE SATANA

Înainte de a merge mai departe cu studiul caracterului și a universalității păcatului, este important să ne uităm la relația dintre omul decăzut și Satana. Vom vedea că omul decăzut nu este doar înstrăinat de Dumnezeu, ci și unit cu Satana în ostilitatea lui față de Dumnezeu și în răzvrătire împotriva Lui.

La început, Adam a fost liber să asculte de Dumnezeu și să stăpânească peste tot pământul. Ca rezultat al răzvrătirii lui față de Dumnezeu, atât el cât și rasa lui au căzut în corupție și robie. De la cădere înapoi, fiecare fiu și fiică a lui Adam se naște în robie față de păcat și față de Satana. Chiar dacă puțini oameni s-ar considera vreodată a fi „ucenicii” diavolului, Scriptura mărturisește că toți oamenii se nasc sub stăpânirea lui și sunt ținuți captivi de el pentru a face voia lui. Deși este corect să folosim termenul „robie”, trebuie să înțelegem că omul nu este o victimă ținută captivă împotriva voinței sale. Omul decăzut este vinovatul care a respins stăpânirea lui Dumnezeu și care s-a dedicat singur stăpânirii Satanei.

STĂPÂNIREA SATANEI

Trebuie să fim foarte atenți oridecâteori vorbim despre stăpânirea și puterea Satanei. Dumnezeu și diavolul nu sunt niște puteri egale încleștate într-o luptă cosmică pentru câștigarea influenței asupra universului. Diavolul este o făptură limitată, pe care Dumnezeu a creat-o și asupra căruia El stăpânește cu suveranitate absolută. Chiar dacă răzvrătirea Satanei față de Dumnezeu este acțiunea voluntară a acestuia, ea a fost rânduită și permisă de Dumnezeu spre scopurile și gloria Sa.

Fără să negăm sau să diminuăm adevărul suveranității absolute a lui Dumnezeu, putem spune că există ceva foarte real în această lume decăzută și în locuitorii ei păcătoși prin faptul că ea zace în cel rău. Scriptura aduce o mărturie abundentă în sprijinul acestui adevăr.

1. În Luca 4:5-6, Satana face o afirmație despre sine și despre relația dintre el și această lume decăzută. Ce anume spune el și ce sens are afirmația sa?

OBSERVAȚII: Este important să observăm două lucruri. În primul rând, Isus nu a contestat pretenția diavolului, pentru că există ceva real în ce privește faptul că Satana stăpânește în această lume. În al doilea rând, așa cum se laudă el, Satana afirmă că acest domeniu i-a fost „dat”. Stăpânirea Satanei este deopotrivă permisă și limitată de Dumnezeu.

2. Este important să înțelegem că afirmația Satanei din Luca 4:6 nu este pur și simplu o lăudăroșenie seacă. Ce ne învață pasajul din 1 Ioan 5:19 despre acest adevăr?

OBSERVAȚII: Scriptura susține că această lume decăzută și locuitorii ei decăzuți sunt ținuți cu fermitate în strânsoarea diavolului. Omul decăzut caută să își câștige independența de Dumnezeu, dar în acest fel se face pe sine în mod inevitabil rob Satanei. Acesta este un adevăr înfricoșător.

3. În Scriptură, numele este important pentru că ne transmite adesea ceva despre persoana care îl poartă. Ce nume sau titluri îi sunt date Satanei în următoarele pasaje ale Scripturii?

a) S_____ acestei l_____ (Ioan 12:31; 14:30; 16:11). Dumnezeu este suveranul absolut peste toate lucrurile, dar există ceva real în ce privește dominația care i-a fost dată Satanei peste această lume decăzută. Cu un astfel de stăpân, ne mai miră oare de ce veacul acesta este plin de atâta rău și de ce oamenii decăzuți suferă atât de mult?

b) D_____ v_____ acestuia (2 Corinteni 4:4). Mărturia certă a Scripturii este că există un singur Dumnezeu adevărat. În acest pasaj, Satana este denumit „dumnezeul acestei lumi” doar în sensul în care el se află la lucru cu puterea sa în acest veac rău. Oamenii decăzuți au făcut din el „dumnezeul” lor și trăiesc potrivit voii acestuia.

- c) D _____ p _____ v _____ (Efeseni 2:2). Satana este un duh și, ca atare, el nu este împiedicat de limitările materiale ale omului. Puterea și autoritatea lui trec dincolo de puterea și autoritatea oricărui prinț pământesc.

SATANA ȘI OMUL DECĂZUT

Atât Satana cât și omul sunt făpturi decăzute, și există o mare afinitate între ei, anume au ceva important în comun. Ei sunt asemănători în corupția lor morală și în vrăjmășia lor față de Dumnezeu. Chiar dacă acest fapt este respingător pentru mulți, el rămâne valabil. Există o asemănare morală între omul decăzut și Satana așa încât, înaintea convertirii, toți oamenii sunt considerați nu doar supușii Satanei, ci și copiii lui.

- Am învățat din studiul nostru asupra Scripturilor că Satana este descris deopotrivă ca un stăpânitor și un dumnezeu peste rasa decăzută a lui Adam, și că el lucrează eficient printre aceștia. Cum este descris omul decăzut în următoarele pasaje biblice? Completează spațiile goale, apoi scrie gândurile tale pe marginea acestor pasaje biblice.

- a) Omul decăzut este un c _____ al d _____ (1 Ioan 3:8-10; vezi și Ioan 8:44).

OBSERVAȚII: Scriptura respinge ideea paternității universale a lui Dumnezeu, adică faptul că El i-ar fi luat pe toți oamenii drept copii ai Lui. Mai degrabă rasa lui Adam este împărțită în două categorii de oameni. Există **copiii diavolului**, care refuză oferta îndurării lui Dumnezeu și rămân în răzvrătirea lor față de El. Aceștia se dovedesc a fi copiii diavolului prin faptul că ei practică lucrările păcătoase ale tatălui lor, diavolul. Există apoi **copiii lui Dumnezeu**, care primesc iertarea și înfierea din partea lui Dumnezeu prin moartea ispășitoare a lui Isus Hristos. Ei își dovedesc calitatea de copii ai lui Dumnezeu prin faptul că practică lucrările neprihănite ale Tatălui lor ceresc.

- b) Omul decăzut trăiește sub p _____ S _____ (Faptele Apostolilor 26:18; vezi și Coloseni 1:13).

OBSERVAȚII: Cuvântul „putere” se referă la puterea, autoritatea sau jurisdicția Satanei. A trăi sub stăpânirea Satanei înseamnă să trăiești sub stăpânirea sau guvernarea lui.

c) *Omul decăzut trăiește d_____ d_____ puterii văzduhului (Efeseni 2:2).*

OBSERVAȚII: Cuvântul „după” provine din prepoziția din limba greacă **katá**, care denotă în acest context acordul sau conformarea. Titlul „prințul puterii văzduhului” ne comunică două importante adevăruri: (1) Satana are o măsură de suveranitate peste omenire, și (2) Satana este un duh, neîmpiedicat de restricțiile materiale caracteristice omului. Puterea și autoritatea lui trec cu mult dincolo de orice autoritate pământească.

d) *Omul decăzut este prins în c_____ d_____ (2 Timotei 2:26).*

OBSERVAȚII: O cursă era un fel de capcană folosită în vremurile de demult pentru a prinde păsări și alte animale. Aceasta era ascunsă, așa încât să-l atragă pe animal pe neașteptate. Acest termen ne servește drept ilustrație deosebită în ce privește lucrarea mortală făcută de Satana.

e) Omul decăzut este p_____ în c_____ diavolului, ca să facă v_____ lui (2 Timotei 2:26).

OBSERVAȚII: Satana ține oamenii captivi pentru a-i înrobi și îi folosește pentru a împlini voia lui în această lume decăzută. Încă odată, este important să observăm că omul este o victimă a Satanei, ci mai degrabă el este activ în încălcarea Legii prin neascultare, așezându-se în mod voit alături de diavolul.

2. Am învățat din studiul nostru asupra Scripturilor că Satana este descris deopotrivă ca stăpân și dumnezeu peste rasa decăzută a lui Adam. Potrivit învățăturii din următoarele pasaje ale Scripturii, cum lucrează el printre oamenii decăzuți? Cum se face că el îi supune pe aceștia și îi înrobește așa încât ei fac voia lui? Analizează următoarele pasaje ale Scripturii, apoi scrie gândurile tale în legătură cu metodele enumerate în aceste versete.

a) *Satana își ascunde adevărata identitate (2 Corinteni 11:14-15).*

OBSERVAȚII: De-a lungul istoriei omenirii, nenumărate erori teologice și secte au fost demarate de cei care au lepădat Cuvântul lui Dumnezeu și au propagat învățături despre care au pretins că le-au primit prin voci, vedenii, visuri sau vizite ale îngerilor.

b) *Satana minte și înșală (Ioan 8:44; Apocalipsa 12:9).*

OBSERVAȚII: Isus a spus că oameni ajung liberi prin cunoașterea adevărului (Ioan 8:32). De aceea, nu este de mirare că distorsionarea adevărului și transformarea lui într-o minciună constituie cea mai obișnuită și mai puternică armă prin care Satana îi duce pe oameni în robie și moarte.

c) *Satana îi orbește pe oameni așa încât ei nu mai văd adevărul (2 Corinteni 4:4).*

OBSERVAȚII: Stăpânirea Satanei este una a întunericului, a ignoranței, a corupției morale și a morții. El îi orbește pe cei care se află în răzvrătire față de Dumnezeu, folosindu-se de amăgire, confuzie, deșertăciune și mândrie. Această orbire poate fi îndepărtată doar prin lumina Evangheliei și prin lucrarea de iluminare făcută de Duhul Sfânt. Isus a venit pentru a le da orbilor vedere (Luca 4:18). Lucrarea apostolului Pavel a fost aceasta: „să le deschizi ochii [oamenilor], să se întoarcă de la întuneric la lumină, și de sub puterea Satanei la Dumnezeu; și să primească, prin credința în Mine [Hristos], iertarea de păcate și moștenirea împreună cu cei sfințiți” (Faptele Apostolilor 26:18).

d) *Satana ispitește (Matei 4:3; 1 Tesaloniceni 3:5).*

OBSERVAȚII: Satana îi ispitește pe oameni și, de aceea, un nume al lui este „ispititorul”. Cuvântul „a ispiti” provine din termenul grec **peirázó**, care are sensul de „a ispiti, a testa sau a încerca”. Atunci când acest cuvânt este folosit în legătură cu lucrările lui Dumnezeu printre oameni, el denotă întotdeauna testarea sau încercarea, și are ca scop să scoată la iveală ce se găsește în inimile oamenilor și să îi conducă la o sfințire mai mare. Iacov scria: „nimeni, când este ispitit, să nu zică: ‚Sunt ispitit de Dumnezeu’. Căci Dumnezeu nu poate fi ispitit ca să facă rău, și El însuși nu ispitește pe nimeni” (Iacov 1:13). Atunci când acest cuvânt este folosit cu referire la Satana, el denotă ispita cu scopul de a-i determina pe oameni să păcătuiască. Este important să observăm că, atunci

când omul cade în păcat prin intermediul ispitei, el nu are motive să se scuze și nici nu poate să dea vina pe Satana. Fiecare om este responsabil pentru acțiunile sale și vinovat pentru ele. Iacov continuă astfel în versetul 14: „Ci fiecare este ispătit, când este atras de pofta lui însuși și momit”.

CAPITOLUL 11.

NATURA ȘI UNIVERSALITATEA PĂCATULUI

PĂCĂTOȘENIA PĂCATULUI

Pentru a începe studiul nostru asupra participării personale a omului în răzvrătirea lui Adam, trebuie să avem o înțelegere corectă asupra naturii sau caracterului păcatului. De aceea, este necesar să studiem multiplele atribute și manifestări ale păcatului așa cum sunt revelate în Scriptură. Procedând astfel, vom descoperi că păcatul este mai mult decât o eroare în judecata morală sau chiar decât neascultarea față de o anume lege impersonală. Păcatul este o crimă împotriva Persoanei lui Dumnezeu. În studiul nostru, trebuie să facem mai mult decât să definim termenii. Trebuie să recăpătăm o înțelegere biblică a **păcătoșeniei păcatului**. Noi trăim într-o lume și ne închinăm în biserici care, în marea lor majoritate, nu mai înțeleg natura odioasă a păcatului. De aceea, trebuie să ne străduim să redescoperim ceea ce a fost pierdut. Felul în care Îl înțelegem pe Dumnezeu și măreția mântuirii noastre în Hristos depind de aceasta.

Păcatul este săvârșit întotdeauna împotriva lui Dumnezeu

Mai înainte de toate, păcatul este îndreptat împotriva lui Dumnezeu și constituie un afront la adresa Persoanei Lui. A nu asculta de o poruncă divină înseamnă a strânge pumnul și a-l îndrepta către fața Aceluia care le dă viață tuturor și care stăpânește peste toți. Astăzi, dacă oamenii vorbesc despre păcat, vorbesc despre păcatul săvârșit împotriva omului, împotriva societății sau chiar despre păcatul împotriva firii, dar rareori se aude vorbindu-se despre păcatul săvârșit împotriva lui Dumnezeu. Un om este considerat bun dacă are relații bune cu ceilalți oameni, chiar dacă trăiește în totală nepăsare față de Dumnezeu și față de voia Lui. Îi putem auzi adesea pe oameni întrebându-se cum poate judeca Dumnezeu un ateu care este un om bun, dar acest lucru arată o orbire față de realitatea că orice om care

Îl respinge pe Creatorul său și care nu Îl cinstește pe Acela care îi dă toate lucrurile, nu poate fi bun. Scriptura relatează că regele David și-a mințit poporul, a comis adulter și chiar a orchestrat crima unui om nevinovat. Totuși, când a fost confruntat cu păcatele sale, el a strigat înaintea lui Dumnezeu astfel: „Împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuit și am făcut ce este rău înaintea Ta” (Psalmul 51:4). David știa că orice păcat este săvârșit mai înainte de toate împotriva lui Dumnezeu. Atâta vreme cât nu înțelegem acest adevăr, nu putem să înțelegem cu adevărat natura ticăloasă a păcatului.

Păcatul este eșecul de a-L iubi pe Dumnezeu

Cel mai mare dintre toate păcatele ține de încălcarea celei mai mari dintre toate poruncile: „Să-L iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta” (Marcu 12:30). Hristos a spus, „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele” (Ioan 14:15). De aceea, orice formă de neascultare constituie o demonstrare a lipsei dragostei față de Dumnezeu. Din acest motiv, atunci când Pavel a căutat să dovedească depravarea omenirii, în primele trei capitole din Epistola către Romani, el s-a referit la rasa lui Adam ca fiind „urători de Dumnezeu” (Romani 1:30). Nu există o acuzație mai mare care poate fi formulată împotriva omului decăzut. Lipsa dragostei față de Dumnezeu stă în însăși esența oricărei forme de răzvrătire. În plus, omul poate fi foarte religios și conștiincios cu privire la Legea și responsabilitățile lui față de Dumnezeu, și totuși să fie un păcătos groaznic înaintea lui Dumnezeu, dacă ascultarea lui este dictată de orice altceva decât de dragostea față de Dumnezeu.

Păcatul este eșecul de a-L glorifica pe Dumnezeu

Scriptura declară că omul a fost creat pentru gloria lui Dumnezeu și că tot ceea ce omul face, chiar și în cele mai mărunte lucruri precum a mânca și a bea, trebuie făcut spre gloria Lui (1 Corinteni 10:31). A-L glorifica pe Dumnezeu înseamnă a-L prețui pe Dumnezeu mai presus de orice altceva, a ne găsi încântarea în Dumnezeu, a fi satisfăcuți în Dumnezeu și a trăi înaintea lui Dumnezeu cu reverență, recunoștința și închinarea care Îi sunt cuvenite. Păcatul este total contrar glorificării lui Dumnezeu. Când omul păcătuiește, el devine opusul a ceea ce a fost creat să fie. Un om păcătos este o ființă care s-a dislocat și a pervertit însăși rațiunea existenței sale. El L-a înlocuit pe Dumnezeu cu eul său și voia lui Dumnezeu cu auto-determinarea. Apostolul Pavel scria: „măcar că L-au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu L-au mulțumit” și „au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu, și au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făcătorului, care este binecuvântat în veci” (Romani 1:21, 25). Rădăcina păcatului merge mult mai adânc decât se vede de la suprafață. Păcatul constituie refuzul omului de a recunoaște dreptul lui Dumnezeu de a fi Dumnezeu. Păcatul constituie hotărârea omului de a se așeza mai presus de Creatorul său, de a-l uzurpa tronul și de

a-l fura gloria. Păcatul constituie, în esență, un refuz de a-L glorifica pe Dumnezeu ca atare, și se manifestă oridecâteori omul caută gloria lui mai presus de gloria lui Dumnezeu.

Păcatul este nelegiuire și absența evlaviei

Cuvântul „nelegiuire” denotă un refuz de a-L recunoaște pe Dumnezeu ca atare și o dorință de a trăi o viață „nelegiuită”, eliberată de suveranitatea și Legea lui Dumnezeu. Cuvântul „neevlavie” denotă un refuz de a se conforma caracterului și vocii lui Dumnezeu, și o dorință după depravare morală în loc de asemănare cu Dumnezeu. S-a spus cândva că cel mai mare compliment care îi poate fi făcut unui alt om este să exprimi o dorință de a fi **ca el** și **alături de el**. Păcatul scoate la iveală o dorință interioară a omului de a trăi **fără Dumnezeu** și de a fi **complet diferit de Dumnezeu**. Aceasta este un afront grav la adresa lui Dumnezeu!

Păcatul este răzvrătire și nesupunere

În 1 Samuel 15:23, Scriptura afirmă că „neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea, și împotrivirea nu este mai puțin vinovată decât închinarea la idoli”. Cuvântul „neascultare” este tradus din termenul ebraic **meri**, care înseamnă „a fi răzvrătit, neascultător sau nesupus”. Cuvântul „împotrivire” este tradus din termenul ebraic **patsar**, care are sensul literal de „a apăsa sau a împinge”. El face referire la cineva care este impertinent, arogant sau batjocoritor. Nu există păcate mici, pentru că orice păcat este răzvrătire și nesupunere. A practica orice formă de răzvrătire este un lucru la fel de rău ca și a lua parte la un ritual păgân sau demonic. A practica orice formă de nesupunere este un lucru la fel de rău pe cât este a lua parte la cea mai grosolană nelegiuire sau a-i aduce închinare unui zeu fals.

Păcatul este nelegiuire

Scriptura afirmă în 1 Ioan 3:4 că „oricine face păcat, face și fărădelege; și păcatul este fărădelege”. Cuvântul „fărădelege” este tradus plecând de la termenul grec **anomía** [**a** = fără + **nómos** = lege]. A practica „nelegiuirea” înseamnă a trăi „fără lege” sau ca și cum Dumnezeu n-ar fi revelat vreodată voia Lui față de omenire. O persoană poate „practica nelegiuirea” prin a sfida deschis stăpânirea și Legea lui Dumnezeu, prin a nu manifesta preocupare sau prin a fi voit ignorantă. Indiferent de situație, persoana respectivă arată dispreț față de Dumnezeu și față de Legea Lui.

Păcatul este trădare

Cuvântul „trădare” denotă un act amăgitor și necredincios față de cineva. De-a lungul Scripturii, trădarea este un element care se găsește în orice păcat (Ezechiel 18:24), în răzvrătire (Isaia 48:8), în a-L ignora pe adevăratul Dumnezeu în favoarea idolilor (1 Cronici 5:25), și în orice formă de apostazie sau îndepărtare de Dumnezeu (Psalmul 78:57). Orice păcat constituie o trădare a Aceluia care ne-a creat și care, în dragostea Lui, ne susține viețile.

Păcatul este o urâciune

Mai mult decât orice altceva, păcatul este o urâciune înaintea lui Dumnezeu. O urâciune este un lucru mizerabil, dezgustător și spurcat, un lucru detestat și de care Dumnezeu se scârbește, un obiect al mâniei Sale (Proverbe 6:16). În Scriptură, orice păcat este o urâciune, iar a păcătui înseamnă a acționa abominabil (Ezechiel 16:52). Proverbe 28:9 afirmă: „Dacă cineva își întoarce urechea ca să n-asculte legea, chiar și rugăciunea lui este o scârbă”. Proverbe 15:8-9 ne arată că stilul de viață și jertfele celor răi constituie spurcăciuni înaintea lui Dumnezeu. Orice formă de idolatrie (Deuteronom 7:25) și toate acțiunile nedrepte (Deuteronom 25:16) sunt spurcăciuni înaintea Domnului; așa este orice om amăgitor (Proverbe 3:32; 15:26), mincinos (Proverbe 12:22), pervers în inimă (Proverbe 11:20) sau mândru în inimă (Proverbe 16:5). În Apocalipsa 21:8, 27, Scriptura se apropie de final prin avertismentul că cei spurcați și cei care practică spurcăciunea vor suferi pedeapsa veșnică.

Păcatul înseamnă ratarea țintei

Cel mai des folosit termen ebraic folosit în Vechiul Testament cu sensul de păcat este **chata**, care are sensul de „a rata ținta, a arăta calea sau a o lua pe o cale greșită”. El este folosit de exemplu în Judecători 20:16, când se vorbește despre oamenii lui Beniamin care puteau să ochească un fir de păr și nu dădeau greș. De asemenea, el este folosit în Proverbe 19:2 pentru a-l avertiza pe cel care își grăbește pașii, așa încât să nu rateze calea. În Noul Testament, cel mai des folosit termen grec cu sensul de păcat este **hamartánō**, care mai poate fi tradus și prin „a rata ținta, a greși sau a rătăci de pe cale”. Potrivit Scripturii, ținta sau obiectivul omului este voia lui Dumnezeu. Orice gând, cuvânt sau faptă care nu se conformează voinței lui Dumnezeu este păcat. Este important să observăm că păcatul (**chata** sau **hamartánō**) nu este considerat niciodată o greșeală inocentă sau o eroare onestă, ci constă întotdeauna din actul voit al neascultării ce rezultă din corupția morală și din răzvrătirea omului față de Dumnezeu.

Păcatul este încălcarea limitelor

În Vechiul Testament, cuvântul „încălcare” este tradus din termenul ebraic **abar**, având sensul de „a încălca, a trece peste, sau a ocoli”. A încălca porunca lui Dumnezeu înseamnă a trece dincolo de ceea ce este permis prin poruncile Lui, a ignora restricțiile impuse asupra noastră prin Legea lui Dumnezeu și a merge dincolo de granițele ei. În Noul Testament, cuvântul „încălcare” este tradus din termenul grec **parabaínō**, având sensul de „a ocoli, trece peste, a sări peste”. În Matei 15:2-3 se găsește un exemplu foarte bun al ideii de **parabaínō**. Fariseii L-au întrebat pe Isus: „Pentru ce calcă [**parabaínō**] ucenicii Tăi datina bătrânilor? Căci nu-și spală mâinile când mănâncă”. El le-a răspuns: „Dar voi de ce călcați [**parabaínō**] porunca lui Dumnezeu în folosul datinii voastre?”

UNIVERSALITATEA PĂCATULUI

Acum, că am văzut ceva din ce înseamnă păcătoșenia păcatului, trebuie să ne îndreptăm atenția către una dintre cele mai importante doctrine din întreaga Scriptură – **universalitatea păcatului**. Păcatul nu constituie un fenomen rar sau neobișnuit, limitat la o minoritate a rasei omenești. Nu, ci el este universal în aria lui de răspândire. Scriptura arată clar că „toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3:23). Nu există nici măcar un singur membru al rasei lui Adam care să nu i se fi alăturat în răzvrătirea pe care a început-o. Cei care resping un astfel de adevăr trebuie să respingă totodată mărturia Scripturii, a istoriei omnirii și a propriilor lor gânduri, vorbe și acțiuni păcătoase.

1. În Romani 3:23 se găsește unul dintre cele mai importante pasaje din întreaga Scriptură cu privire la păcătoșenia și neascultarea tuturor oamenilor. Ce ne învață acest pasaj?

OBSERVAȚII: Cuvântul „păcătuit” provine din termenul grec **hamartânō**, care mai poate fi tradus și prin „a rata ținta, a greși, a fi greșit sau a rătăci de pe cale”. Expresia „sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” constituie probabil o referire la eșecul constant al omului de a face toate lucrurile spre lauda, cinstea și buna plăcere a lui Dumnezeu. În altă parte, apostolul Pavel scrie că „măcar că L-au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu” (Romani 1:21).

2. Scriptura este plină de nenumărate referințe la păcătoșenia și neascultarea voită a omului față de Dumnezeu și față de voia Lui. Ce ne învață următoarele pasaje ale Scripturii despre neascultarea universală a tuturor oamenilor?

a) 1 Împărați 8:46

OBSERVAȚII: Cuvântul „păcat” provine din termenul ebraic **chata**, care are sensul de „a rata ținta, a rata calea sau a o lua pe o cale greșită”.

b) *Psalmul 143:2*

OBSERVAȚII: Expresia „fără prihană” provine din termenul ebraic **tsadeq**, având sensul de „a fi drept sau neprihănit”. În Scriptură, Persoana și voia lui Dumnezeu constituie standardul oricărei neprihăniri. A fi neprihănit înseamnă a fi conformat caracterului și voii lui Dumnezeu.

c) *Proverbe 20:9*

OBSERVAȚII: Cuvântul „păcat” provine din termenul ebraic **chata** (vezi definiția de mai sus).

d) *Eclesiastul 7:20*

OBSERVAȚII: Expresia „fără prihană” provine din termenul ebraic **tsaddiq** și face referire la cineva care este neprihănit, drept sau nevinovat. Verbul „păcătui” provine din termenul ebraic **chata** (vezi definiția de mai sus).

e) *Isaia 53:6*

OBSERVAȚII: Aici auzim nu doar verdictul divin cu privire la păcătoșenia omului, ci vedem și singurul remediu posibil: Mesia este Cel care poartă păcatul omului, suferind mânia lui Dumnezeu și murind în locul omului (v. 4-5, 10).

3. În Romani 3:9-12 se găsește o colecție de citate din Vechiul Testament, folosită de apostolul Pavel pentru a demonstra păcătoșenia universală a omenirii și neascultarea voită de Dumnezeu. Citește acest pasaj de mai multe ori până te familiarizezi cu el, apoi scrie gândurile tale corespunzătoare fiecărui fragment citat mai jos.

a) *Ce urmează atunci? Suntem noi mai buni decât ei? Nicidecum. Fiindcă am dovedit că toți, fie Iudei, fie Greci, sunt sub păcat (v. 9).*

---

b) *După cum este scris: „Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar” (v. 10).*

OBSERVAȚII: Cuvântul „neprihănit” provine din termenul grec **dikaïos** și face referire la ceva ce este drept, just, fără vină sau inocent. Asemenea termenului echivalent din limba ebraică (**tsaddiq**), și acesta comportă ideea de a fi conformat naturii și voii lui Dumnezeu.

c) *Nu este nici unul care să aibă pricepere. Nu este nici unul care să-L caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu (v. 11).*

OBSERVAȚII: Trebuie să ne amintim că această lipsă a priceperii este legată direct de răzvrătirea și nesupunerea omului. Omul este voit ignorant cu privire la Dumnezeu, pentru că el înăbușă adevărul (Romani 1:18) și nu dorește să știe care sunt căile Lui (Iov 21:14-15). Motivul pentru care omul nu Îl caută pe Dumnezeu în termenii Lui se găsește în Ioan 3:19-20.

d) *Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebnici (v. 12).*

OBSERVAȚII: Expresia „s-au abătut” provine din termenul grec **ekklinō**, care mai poate fi tradus și prin „a îndoi, a devia sau a perverti”. Cuvântul „netrebnic” este tradus din termenul grec **achreiōō** și se referă la cineva sau ceva care a devenit nefolositor sau lipsit de valoare.

e) *Nu este niciunul care să facă binele, nici unul măcar (v. 12).*

OBSERVAȚII: Aceasta constituie o acuzație puternică împotriva tuturor celor care cred că un statut neprihănit înaintea lui Dumnezeu poate fi obținut prin merit personal.

4. Mărturia Scripturii împotriva tuturor oamenilor este contrară credinței umaniste populare în bunătatea inerentă a omului. Din acest motiv, mulți oameni din zilele noastre resping perspectiva biblică asupra omului, în favoarea unei

opinii care să sune mai pozitiv. Ce avertisment le este dat în 1 Ioan 1:8-10
acelora care se împotrivesc mărturiei biblice despre om și insistă că ei nu sunt
păcătoși?

PARTEA A TREIA

***Atitudinea lui Dumnezeu
față de omul păcătos***

CAPITOLUL 12.

ÎNTRISTAREA LUI DUMNEZEU

ATITUDINEA LUI DUMNEZEU FAȚĂ DE OMUL PĂCĂȚOS

Scriptura ne învață că Dumnezeu este Judecătorul sfânt și neprihănit al creației Sale. Chiar dacă El este plin de compasiune și de har, încet la mânie și abundent în blândețe iubitoare, în niciun caz El nu îl va lăsa pe cel vinovat nepedepsit (Exod 34:6-7). Atunci când sfințenia, neprihănirea și dragostea lui Dumnezeu sunt provocate de depravarea și răzvrătirea deschisă a omului, rezultatul este judecata divină.

Împăratul Solomon a afirmat în Eclesiastul 7:29: „iată ce am găsit: că Dumnezeu i-a făcut pe oameni fără prihană, dar ei umblă cu multe șiretenii”. Această schimbare produsă în om va conduce în mod inevitabil într-o schimbare în atitudinea lui Dumnezeu față de omul ajuns păcătos. Omul a fost creat „drept”, iar aceasta a fost o sursă de mare satisfacție pentru Dumnezeu. Această satisfacție se vede în declarația pe care Dumnezeu a făcut-o la sfârșitul creației, spunând că omul era „bun” (Geneza 1:31) și în multele binecuvântări pe care le-a revărsat asupra omului (Geneza 1:26-30). Odată cu apariția păcatului, **atitudinea lui Dumnezeu** s-a schimbat: bucuria s-a transformat în întristare, favoarea în mânie, satisfacția în dezgust și pacea în vrăjmășie.

De-a lungul veacurilor, Dumnezeu a continuat să fie plin de compasiune și har față de omenirea răzvrătită. „El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei dreپți și peste cei nedreپți” (Matei 5:45). La împlinirea vremii, El L-a trimis pe Fiul Său pentru a muri pentru păcatele lumii, așa încât să aducă reconcilierea și pacea pentru toți cei care vor crede (Ioan 1:29; 2 Corintheni 5:19). În final, Scriptura mărturisește că Dumnezeu își întinde mâinile „toată ziua” pentru a-i oferi mântuirea unui „popor răzvrătit” (Isaia 65:2; Romani 10:21). Chiar dacă toate aceste lucruri sunt adevărate în cel mai deplin sens, nu trebuie

să respingem sau să ignorăm învățătura Scripturii cu privire la atitudinea lui Dumnezeu față de cel rău. În această parte a studiului nostru, vom analiza acest aspect al caracterului și lucrărilor lui Dumnezeu.

ÎNTRISTARE

Poate un Dumnezeu atotsuficient și atotputernic să sufere sau să experimenteze întristare? Chiar dacă trebuie să afirmăm că Dumnezeul Scripturilor este auto-determinat (adică atitudinea și acțiunile Lui nu sunt dictate de atitudinile și acțiunile altora) și neschimbător în perfecțiunile Sale (El nu se schimbă) trebuie în egală măsură să susținem adevărul că El nu este apatic sau nemișcat de răspunsul fapturilor Lui față de El. El simte cu adevărat, iubește, urăște, este întristat și capabil să intre în relație personală cu făpturile Sale.

Atunci când Scriptura vorbește despre întristarea lui Dumnezeu, aceasta se petrece întotdeauna în contextul păcatului omului. Dumnezeu este întristat din cauza păcatului și răzvrătirii fapturilor create de El. Această întristare este rezultatul caracterului respingător al păcatului față de Persoana Sa sfântă și al distrugerii, ticăloșiei și suferinței aduse de păcat asupra creației Lui.

1. În Geneza 6:6 descoperim una dintre cele mai convingătoare învățături ale Scripturii privitoare la reacția lui Dumnezeu față de păcătoșenia și răzvrătirea creaturilor Sale. Scrie gândurile tale pe marginea acestui pasaj. Ce ne învață el?

OBSERVAȚII: Expresia „S-a mâhnit” provine din termenul ebraic **atsab** și denotă rană, durere sau întristare. Expresia „în inima Lui” este ceea ce teologii denumesc **antropomorfism** – atribuirea unor trăsături omenești sau fizice lui Dumnezeu pentru a revela ceva despre El. Dumnezeu este Duh și nu are o inimă fizică. Expresia ne transmite că Dumnezeu a fost cu adevărat întristat, în profunzimea Lui. Este important să observăm că acest pasaj nu ne spune că Dumnezeu și-ar fi schimbat gândirea despre creația omului sau că ar fi considerat că ar fi făcut o greșală, ci pur și simplu ne arată că răzvrătirea omului L-a întristat. Ceea ce fusese cândva o sursă de bucurie a devenit o sursă de întristare, din cauza păcatului.

2. Ne vom îndrepta atenția acum către trei alte pasaje foarte importante din Vechiul Testament care se referă la faptul că Dumnezeu a fost întristat de păcatele oamenilor. Ce ne învață aceste texte biblice? Scrie gândurile tale.

a) *Psalmul 78:40*

OBSERVAȚII: Aceasta este o referință la rătăcirea în pustie a Israelului, care a fost un rezultat al refuzului lor de a intra în țara Canaanului, după ce au fost răscumparați din robia egipteană. Cuvântul „mâniat” provine din termenul ebraic **atsab** (vezi definiția de mai sus).

b) *Isaia 63:10*

OBSERVAȚII: Cuvântul „întristat” provine din termenul ebraic **atsab** (vezi definiția de mai sus). Acest pasaj își găsește paralela din Noul Testament în Efeseni 4:30.

c) *Ezechiel 6:9*

OBSERVAȚII: Cuvântul „rănit” este tradus din termenul ebraic **shabar**, ceea ce înseamnă „a zdrobi, a rupe în bucăți, a scutura sau a demola”. Acest termen ne oferă o imagine vie a dimensiunii întristării lui Dumnezeu cauzată de păcatele

poporului Său. [Traducerea NASB este diferită de traducerea Cornilescu, având sensul că Dumnezeu a fost „rănit” în inimă de păcatele poporului Israel, n.tr.]

3. În Noul Testament se găsește un pasaj important care vorbește despre întristarea lui Dumnezeu cauzată de păcătoșenia și răzvrătirea omului față de El. Scrie gândurile tale pe marginea textului din Efeseni 4:30. Ce ne învață acesta?

OBSERVAȚII: Cuvântul „întristat” provine din termenul grec *lupéō*, care mai poate fi tradus și prin „a întrista, a produce durere sau mâhnire”.

4. Este important să înțelegem că păcatul este ilustrat în Scriptură nu doar ca un lucru care îl întristează pe Dumnezeu, ci și ca unul perceput ca o povară pentru El. Ce ne învață următoarele pasaje ale Scripturii despre acest adevăr?

a) *Isaia 43:24*

OBSERVAȚII: Cuvântul „chinuit” [împovărat, lit. NASB] provine din termenul ebraic *abad*, având sensul de „a munci sau a trudi”. El este adesea asociat cu ideea de a pune pe cineva la o muncă servilă sau a așeza o povară asupra unui rob. Cuvântul „obosit” provine din verbul ebraic *yaga*, având sensul de „a trudi, a fi obosit sau a fi rupt de oboseală”. Este important să înțelegem că Dumnezeu nu este slăbit de păcatul nostru, și nici puterea Lui nu este diminuată. Aici este folosit un limbaj metaforic pentru a ilustra felul în care păcatele omului îi întristează sau împovărează inima lui Dumnezeu.

b) *Amos 2:13*

OBSERVAȚII: Expresia „încărcat” este tradusă din cuvântul ebraic **uq**, având sensul de „a zdrobi sau a determina zdrobirea cuiva sub greutatea unui anumit lucru”. Din nou, și aici este folosit un limbaj metaforic pentru a ilustra felul în care păcatele omului întristează inima lui Dumnezeu. [Traducerea NASB este diferită de traducerea Cornilescu, având sensul că Dumnezeu a fost „încărcat” sau împovărat în inimă de păcatele poporului Israel, n.tr.]

CAPITOLUL 13.

MÂNIA LUI DUMNEZEU (1)

PARTEA ÎNTÂI: NATURA MÂNIEI LUI DUMNEZEU

Atunci când sfințenia, dreptatea și dragostea lui Dumnezeu se întâlnesc cu depravarea, nedreptatea și lipsa de dragoste a omului, rezultatul inevitabil este mânia și indignarea lui Dumnezeu. Cuvântul tradus prin „mânie” în Vechiul Testament provine de la trei termeni diferiți din limba ebraică: **qetsep** (mânie, furie, indignare); **hema** (mâine, furie, dezgust, scârbă, patimă, otravă); și **aph** (care are sensul literal de „nară”). Ultimul termen a ajuns să facă referire la mânia care scoate flăcări pe nări ca semn al furiei. În Noul Testament, cuvântul „mânie” este tradus din doi termeni diferiți din limba greacă: **orgê** (mânie, urgie) și **thumós** (mânie, indignare, patimă, urgie, furie). În Scriptură, mânia divină se referă la dezgustul sfânt și indignarea dreaptă a lui Dumnezeu îndreptate către păcătos și către păcatul Lui.

Atunci când vorbim despre mânia lui Dumnezeu, este important să înțelegem că aceasta nu constă într-o emoție necontrolată, irațională sau egoistă, ci este rezultatul caracterului Lui și un element necesar al suveranității Sale. Datorită naturii și caracterului lui Dumnezeu, El trebuie să reacționeze advers față de păcat. **Dumnezeu este sfânt** și, de aceea, El este dezgustat de orice lucru rău și întrerupe părtașia cu cel rău. **Dumnezeu este dragoste** și iubește în mod zelos tot ce este bun. O astfel de dragoste intensă pentru dreptate se manifestă printr-o ură la fel de mare față de tot ce este rău. **Dumnezeu este neprihănit**, motiv pentru care El trebuie să judece răutatea și să o condamne. Sfințenia, dragostea și neprihănirea lui Dumnezeu îl determină să urască păcatul și să îl întâmpine cu o mânie îngrozitoare și adesea violentă. Dacă omul este obiectul mâniei lui Dumnezeu, acest lucru se datorează faptului că el însuși a ales să sfideze suveranitatea lui Dumnezeu, să încalce voia Lui sfântă și să se expună judecății Sale.

În zilele noastre există mulți oameni care resping doctrina mâniei divine sau orice învățătură asemănătoare care ar putea să sugereze că un Dumnezeu iubitor

și îndurător ar putea fi plin de mânie sau că ar manifesta o astfel de mânie în judecata și condamnarea păcătoșilor. Acești oameni susțin că astfel de idei sunt nimic altceva decât concluzii eronate ale oamenilor primitivi care L-au văzut pe Dumnezeu ca fiind ostil, răzbunător și chiar crud. Creștini fiind, noi trebuie să respingem orice doctrină care L-ar ilustra pe Dumnezeu ca fiind crud sau care ar ignora compasiunea Lui. Cu toate acestea, nu trebuie să uităm învățătura clară a Scripturii pe tema doctrinei mâniei și a pedepsei divine. Există mai multe referințe în Scriptură la mânia și furia lui Dumnezeu decât sunt cele care se referă la dragostea, blândețea și compasiunea Lui. Dumnezeu este cu adevărat plin de compasiune și har, încet la mânie și bogat în blândețe iubitoare, însă El îi **va** pedepsi pe păcătoșii care nu se pocăiesc, pentru a administra dreptatea între făpturile create de El și pentru a răzbuna Numele Lui sfânt.

1. Înainte de a merge mai departe în studiul nostru pe tema mâniei lui Dumnezeu, este extrem de important să înțelegem natura sfântă și dreaptă a mâniei Lui. Chiar dacă mânia omului este adesea rezultatul patimilor sale păcătoase, mânia lui Dumnezeu este o manifestare a neprihănirii și sfințeniei Lui.

a) Conform învățăturii din Romani 1:18, de ce cade mânia lui Dumnezeu asupra omului?

OBSERVAȚII: Cuvântul „înăbușă” provine de la termenul grec **katéchō**, care mai poate fi tradus și prin „a înfrâna, a împiedica, a deține”. Aici vedem că descoperirea mâniei lui Dumnezeu nu este un act capricios, ci răspunsul drept al unui Dumnezeu sfânt față de nelegiuirea omului.

b) Conform învățăturii din Exod 15:7, ce se spune despre Dumnezeu în fiecare manifestare a mâniei Sale? Răspunde la întrebare prin a completa spațiile goale de mai jos, apoi explică sensul acestui verset.

(1) D _____ Își dezlănțuie m _____.

OBSERVAȚII: Cuvântul „măreție” este tradus din termenul ebraic **gaon**, care mai denotă și exaltare, glorie, măreție și eminență. Mânia omului este adesea o descoperire a unei slăbiciuni sau unui defect în caracterul lui. Prin contrast, mânia lui Dumnezeu este o revelație a perfecțiunilor Sale – sfințenia, neprihănirea și dragostea Lui.

2. Potrivit Scripturii, mânia lui Dumnezeu este atât de intensă încât nu poate fi cuprinsă și nu nimeni nu se poate împotrivi ei. Ce ne învață următoarele pasaje biblice despre acest adevăr?

a) *Psalmul 90:11*

OBSERVAȚII: Expresia „ia seama” provine din termenul ebraic **yada**, având sensul de „a ști”. Ideea este că nimeni n-a cunoscut desfășurarea deplină a mâniei lui Dumnezeu față de cel rău. Până și cele mai puternice demonstrații ale mâniei Lui (de exemplu Sodoma și Gomora sau potopul global) au fost doar exemple sau revelații limitate ale acesteia. Expresia „așa cum se cuvine să se teamă de Tine” denotă faptul că frica de Dumnezeu a omului ar trebui să fie proporțională cu imensitatea mâniei lui Dumnezeu. Cu toate acestea, niciun om nu cunoaște mânia lui Dumnezeu așa cum ar trebui, motiv pentru care niciun om nu se teme de Dumnezeu în măsura în care ar trebui să se teamă.

b) *Ieremia 10:10*

---

c) *Ieremia 23:19-20*

d) *Naum 1:6*

OBSERVAȚII: Întrebările puse în aceste pasaje sunt retorice, iar răspunsurile sunt evidente. Nimeni, la nivel individual, și nici întreaga creație laolaltă, nu poate sta înaintea mâniei lui Dumnezeu.

3. Este important să înțelegem că mânia lui Dumnezeu nu este limitată la Vechiul Testament. Ea este prezentată la fel de clar în multe pasaje ale Scripturii Noului Testament. Ce ne învață următoarele pasaje din Noul Testament despre mânia lui Dumnezeu?

a) *Romani 2:5-6*

OBSERVAȚII: Verbul „a aduna” provine din termenul grec *thēsaurizō*, având sensul literal de „a acumula o comoară”. Prin neascultarea lor, oamenii își acumulează mânia asemenea unei comori. Expresia „ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu” se referă la sfârșitul veacului și la judecata universală a tuturor oamenilor.

b) *Efesenii 5:3-6; Colosenii 3:5-6*

OBSERVAȚII: Ideea centrală prezentată în ambele pasaje este certitudinea absolută a mâniei lui Dumnezeu care va veni într-o zi asupra celui rău. Păcătoșii resping adesea realitatea judecății și a mâniei divine, batjocorind aceste doctrine și pe cei care le propovăduiesc (v. 2 Petru 3:3-4).

4. Este un adevăr clar al Scripturilor că Dumnezeu este un Dumnezeu nu doar al dragostei și îndurării, ci și unul al mâniei și răzbunării. Sfințenia, dragostea și neprihănirea lui Dumnezeu Îl determină să urască păcatul și să vină asupra lui cu o răzbunare teribilă și violentă. Dacă omul sfidează suveranitatea lui Dumnezeu și încalcă voia Lui, atunci se va expune singur mâniei lui Dumnezeu. Cum ar trebui să răspundă toți oamenii în fața acestui adevăr, potrivit următoarelor pasaje ale Scripturii?

a) *Psalmul 76:7*

---

b) *Psalmul 90:11-12*

---

5. Chiar dacă realitatea mâniei lui Dumnezeu este un adevăr incontestabil, trebuie să înțelegem în același timp că El este îndurător. Dumnezeu nu găsește nicio plăcere în moartea celui rău, ci mai degrabă El amână adesea manifestarea mâniei Lui și îi oferă păcătosului multiple oportunități de a se întoarce de la

păcatul lui. Cu toate acestea, cei care continuă în răzvrătire vor avea de înfruntat în mod cert mânia lui Dumnezeu. Ce ne învață despre acest adevăr pasajul din Exod 34:6-7?

OBSERVAȚII: Vedem aici îndurarea lui Dumnezeu manifestată în iertarea celui care se pocăiește și crede, și vedem deopotrivă judecata dreaptă a lui Dumnezeu revelată prin pedepsirea celui nepocăit și necredincios. Referința făcută la copii și nepoți este clarificată în Exod 20:5 prin expresia „al celor ce Mă urăsc”. Judecata lui Dumnezeu cade asupra urmașilor care continuă în disprețul și ura înaintașilor lor.

CAPITOLUL 14.

MÂNIA LUI DUMNEZEU (2)

PARTEA A DOUA: DESCRIERI BIBLICE ALE MÂNIEI LUI DUMNEZEU

În capitolul anterior am analizat câteva pasaje ale Scripturii din Vechiul și Noul Testament pentru a căpăta o înțelegere biblică asupra naturii mâniei lui Dumnezeu. În acest capitol vom continua studiul mâniei lui Dumnezeu, concentrându-ne de data aceasta pe anumite expresii folosite în Scriptură pentru a descrie mânia Lui.

1. Cum este descris Dumnezeu în Naum 1:2? Ce ne comunică aceste descrieri despre Dumnezeu? Scrie gândurile tale.

a) *Domnul este răzbunător și plin de m_____.*

OBSERVAȚII: Expresia „plin de mânie” este tradusă din expresia ebraică **ba'al chemah**. Cuvântul **ba'al** se referă la un stăpân, posesor sau domn. Cuvântul **chemah** denotă furie, mânie și urgie. Combinate, aceste cuvinte au sensul literal de „posesorul unei mâini aprinse”.

b) *Domnul ține m_____ pe p_____ Lui.*

OBSERVAȚII: Cuvântul „mânie” este tradus din termenul ebraic **chemah** (vezi mai sus). Cuvântul „ține” este tradus din termenul ebraic **natar**, având și sensul de „a rezerva, a reține”. Ideea mâniei rezervată sau păstrată ne este revelată de asemenea în Noul Testament. În Romani 2:5-6, apostolul Pavel afirmă următoarele: „Dar, cu împietrirea inimii tale, care nu vrea să se pocăiască, îți aduni o comoară de mânie pentru ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu, care va răsplăti fiecăruia după faptele lui”.

2. Este important să înțelegem că descrierea făcută lui Dumnezeu ca fiind răzbu-nător și mânios nu este limitată la Vechiul Testament. Cum este descris Dum-nezeu în următoarele pasaje ale Scripturii din Noul Testament? Explică sensul acestor descrieri.

a) Dumnezeu Își d _____ m _____ (Romani 3:5).

OBSERVAȚII: Cuvântul „dezlănțuie” este tradus din termenul grec **epiphērō**, având sensul de „a aduce asupra sau împotriva cuiva”. Cuvântul „mânie” este tradus din termenul grec **orgê** și denotă mânie sau urgie. Mânia divină nu este doar o consecință naturală a acțiunilor păcătoase ale omului, ci Scriptura ne învață că Dumnezeu este **activ** în a aduce mânia Sa dreaptă asupra păcătosului care nu se pocăiește.

b) Dumnezeu este un f _____ m _____ (Evrei 12:29).

OBSERVAȚII: Focul este folosit adesea de-a lungul Scripturii pentru a descrie mânia lui Dumnezeu. De altfel, focul este una dintre cele mai înfricoșătoare

forțe ale naturii. Cuvântul „mistuitor” provine din termenul grec **katanalískō**, având sensul de „a folosi sau a consuma”. Mânia lui Dumnezeu arde tot ce se găsește în calea ei până când este cheltuită sau consumată complet. Moise afirmă în Exod 15:7: „Îți dezlănțui mânia, și ea-i mistuie [pe cei răi] ca pe o trestie”. Acest lucru ar trebui să constituie un gând înfricoșător pentru păcătosul care nu se pocăiește.

3. De-a lungul Scripturii sunt folosiți diferiți termeni pentru a descrie mânia lui Dumnezeu. Este nevoie să analizăm sensul acestor termeni așa încât să putem avea o mai bună înțelegere asupra mâniei divine.

a) *Identifică termenii folosiți pentru a descrie mânia lui Dumnezeu din următoarele pasaje ale Scripturii.*

(1) Se d_____ (Exod 15:7). Cuvântul provine din termenul ebraic **charon** și denotă furie, foc arzând iute.

(2) U_____ Domnului (Deuteronom 9:19). Cuvântul provine din termenul ebraic **chema** și are sensul de fierbinte, iuțime, mânie și furie.

(3) El se m_____ în orice vreme (Psalmul 7:11). Cuvântul provine din termenul ebraic **zaam**, făcând referire la o mânie intensă.

(4) U_____ Lui (Psalmul 90:11). Cuvântul provine din termenul ebraic **ebrah**, având sensul de „a trece peste sau a da pe dinafară”. Mânia lui Dumnezeu este asemenea unui râu care spumegă, revărsându-se peste maluri și măturând tot ce se găsește în calea lui.

(5) M_____ a_____ a Domnului (Ieremia 30:24). Expresia aceasta este tradusă plecând de la doi termeni din limba ebraică. Primul este **charon** și face referire la furie, sau un foc iute. Cel de-al doilea este **'aph**, care are sensul literal de „nară”. Cuvântul denotă mânie care se manifestă prin a scoate flăcări pe nări, un semn al furiei.

b) *Explică în cuvintele tale ce ne transmit acești termeni despre mânia lui Dumnezeu.*

---

4. De-a lungul Scripturii descoperim multe metafore folosite pentru a ne transmite idei despre natura înfierbântată a mâniei lui Dumnezeu împotriva păcătosului și a păcatului acestuia. Vom analiza în cele ce urmează câteva dintre cele mai importante metafore.

a) *Identifică metaforele folosite pentru a descrie mânia lui Dumnezeu în pasajele din Scriptură de mai jos.*

(1) Un f_____ care nimicește (Deuteronom 32:22).

(2) O s_____ ascuțită (Psalmul 7:12).

(3) O s_____ arzătoare (Psalmul 7:13).

(4) O f_____ a Domnului (Ieremia 30:23).

(5) V_____ care se revarsă peste mal (Naum 1:8).

(6) Un t_____ al m_____ (Apocalipsa 14:19; vezi și Isaia 63:2-6).

b) *Explică în cuvintele tale ce ne transmit aceste metafore despre mânia lui Dumnezeu.*

---

5. În Psalmul 7:11-13 se găsește o descriere foarte revelatoare asupra mâniei lui Dumnezeu așa cum se manifestă ea împotriva păcatului. Citește pasajul de mai multe ori până te familiarizezi cu el, apoi scrie gândurile tale. Ce ne învață acest text biblic despre mânia lui Dumnezeu?

OBSERVAȚII: Există mai multe adevăruri importante pe care le învățăm din acest text biblic. **În primul rând**, indignarea lui Dumnezeu este rezultatul neprihănirii Sale, nu al vreunei imperfecțiuni în caracterul Lui. **În al doilea rând**, indignarea lui Dumnezeu este rezultatul răzvrătirii continue a omului față de

El. Dumnezeu este plin de compasiune și har, încet la mânie și bogat în îndurare (Exod 34:6-7). El îl va ierta pe păcătosul care se pocăiește, dar pe cel ce rămâne împietrit în păcatul lui îl face un obiect al mâniei Sale. **În final**, Dumnezeu vine în mod activ și hotărât împotriva păcătosului, cu mânia Lui. Suferința păcătosului este mai mult decât consecința pur naturală a păcatului, ea este rezultatul judecății active a lui Dumnezeu.

CAPITOLUL 15.

DEZGUSTUL SAU URA LUI DUMNEZEU

În strânsă legătură cu mânia sau furia lui Dumnezeu se găsește dezgustul Lui atât față de păcătos cât și față de păcat. În asociere cu această atitudine divină față de păcat mai sunt folosite alte două cuvinte, anume „detest” și „scârbire”.

O afirmație populară folosită adesea în creștinismul contemporan este aceasta: „Dumnezeu îl iubește pe păcătos, dar urăște păcatul”. Chiar dacă, într-un anumit sens, această afirmație este adevărată, ea este de asemenea foarte înșelătoare, pentru că reflectă doar o fațetă a monedei, anume declară doar o jumătate de adevăr. Există ceva real în faptul că Dumnezeu îl iubește pe păcătos și este binevoitor față de el. Totuși, există și altceva la fel de real potrivit căruia păcătosul este obiectul mâniei lui Dumnezeu, a dezgustului, detestului, scârbirii și urii Lui sfinte. Scriptura ne învață că Dumnezeu nu doar urăște și este dezgustat de păcat, ci această atitudine se îndreaptă și către cel care practică păcatul. Trebuie să înțelegem că este imposibil să separăm păcatul de păcătos. Dumnezeu nu pedepsește doar păcatul, ci El îi pedepsește și pe păcătoși. Omul este cel care practică păcatul, nu păcatul în sine, și omul va fi condamnat la mânia lui Dumnezeu în lad.

Este un lucru incontestabil că Scriptura folosește cuvinte precum „ură” sau „scârbire” pentru a descrie atitudinea lui Dumnezeu față de păcătoșii care nu se pocăiesc. De aceea, este imperativ să înțelegem corect adevărul care ne este transmis. Ne vom îndrepta acum către câteva aspecte utile în legătură cu această atitudine a lui Dumnezeu.

În primul rând, trebuie să înțelegem realitatea mâniei lui Dumnezeu. Dicționarul Webster definește „mânia” ca „un sentiment de vrăjmășie extremă față de cineva; a privi pe cineva cu ostilitate activă sau a avea o aversiune puternică față de altcineva; a detesta, a se scârbi, a fi dezgustat”. Deși acestea sunt cuvinte dure

și aspre, majoritatea, dacă nu chiar toate, sunt folosite în Scriptură pentru a descrie atitudinea lui Dumnezeu față de păcat și față de păcătos. **În al doilea rând**, trebuie să înțelegem că ura lui Dumnezeu există în armonie perfectă cu toate celelalte atribute ale Sale. Spre deosebire de ura omului, ura lui Dumnezeu este sfântă și dreaptă. În fapt, dezgustul lui Dumnezeu față de rău – și față de cei care îl practică – este rezultatul sfințeniei, neprihănirii și dragostei Sale. Dumnezeu iubeste tot ce este drept și bun cu cea mai mare intensitate și, în mod corespunzător, El urăște tot ce este pervers și rău cu egală intensitate. Gândește-te la adevărul acesta: noi suntem niște creaturi decăzute, și totuși, când citim despre holocaustul naziștilor germani, nu putem rămâne neutri – ardem de o indignare dreaptă, de dezgust și de scârbire, nu doar împotriva crimelor ticăloase care au fost comise, ci și împotriva celor care le-au comis. Cu cât mai mult se va dezgusta și se va scârbi Dumnezeu, care este infinit de neprihănit și sfânt, și care consideră păcatul ca fiind infinit de rău, îndreptându-și acest dezgust față de păcătos și față de păcat! **În al treilea rând**, trebuie să înțelegem că adevărul mâniei lui Dumnezeu și al urii Lui față de păcătos nu constituie abandonare a dragostei Lui. Datorită sfințeniei, neprihănirii și dreptății lui Dumnezeu, mânia Lui va rămâne asupra păcătosului care nu se pocăiește (Ioan 3:36), El este zilnic mânios pe cel rău (Psalmul 7:11) și îi urăște pe toți cei ce săvârșesc nelegiuirea (Psalmul 5:5). Cu toate acestea, dragostea Lui este de o asemenea natură încât El este capabil să fie binevoitor, plin de har și îndurător față de cei care sunt chiar obiectele mâniei Lui și să lucreze în numele lor, spre mântuirea lor. Sfințenia și neprihănirea lui Dumnezeu ard împotriva păcătosului. Totuși, cu o mână, îndurarea Lui înfrânează mânia Sa, și cu cealaltă îl îndeamnă pe păcătos să se împace cu Dumnezeu prin Evanghelie. **În al patrulea rând**, trebuie să înțelegem că ura lui Dumnezeu își va avea manifestarea ei ultimă. Chiar dacă Dumnezeu, prin îndurarea Lui, își înfrânează mânia și întinde ramura de măslin a păcii față de păcătos, va veni o vreme când El va retrage oferta aceasta și când reconcilierea nu va mai fi posibilă. În acel moment, tot ce îi va rămâne păcătosului care nu se pocăiește va fi manifestarea înfricoșătoare a mâniei și a urii sfinte a lui Dumnezeu împotriva celor răi. Oamenii păcătoși trebuie să analizeze acest adevăr cu frică și cutremur.

1. Ce ne învață Psalmul 5:4-5 despre atitudinea lui Dumnezeu față de păcat și față de păcătosul care nu se pocăiește?

OBSERVAȚII: Dumnezeu nu găsește nicio plăcere sau bucurie în păcat, pentru că El este inerent perfect și infinit de sfânt și neprihănit. El nu poate fi ispitit să păcătuiască (Iacov 1:13) și nici nu poate tolera păcatul în prezența Lui, pentru că este o spurcăciune înaintea Lui. Ura lui Dumnezeu se manifestă față de toți cei care practică nelegiuirea, datorită sfințeniei și a neprihănirii Lui. Cuvântul „ură” este tradus din verbul ebraic **sane**. Verbul acesta și derivatele lui au o rădăcină care are sensul de „a urî”. „El exprimă o atitudine emoțională față de persoanele și lucrurile care îi sunt opuse, pe care le detestă și le disprețuiește, și cu care nu dorește să aibă niciun fel de contact sau relație. De aceea, ura este opusul dragostei. În timp ce dragostea atrage și unește, ura separă și ține lucrurile la distanță. Persoanele care se urăsc sunt considerate vrăjmași și se văd una pe cealaltă odioase și total neatractive”⁵.

2. Psalmul 5 nu este unic în faptul că atestă ura sfântă a lui Dumnezeu împotriva păcatului și a păcătosului nepocăit. Psalmul 11:4-7 este alt pasaj biblic foarte important care vorbește despre ura lui Dumnezeu. Ce ne învață acest pasaj? Scrie gândurile tale potrivit fiecăruia dintre versetele selectate de mai jos.
- a) *Domnul este în Templul Lui cel sfânt, Domnul Își are scaunul de domnie în ceruri (v. 4).*

OBSERVAȚII: Aici ne sunt transmise două adevăruri deosebite despre Dumnezeu: (1) El este sfânt, și (2) El este absolut suveran peste întreaga creație.

- b) *Ochii Lui privesc și pleoapele Lui cercetează pe fiii oamenilor. Domnul îl încercă pe cel neprihănit, dar îl urăște pe cel rău (v. 4-5).*

---

⁵ R. Laird Harris, Gleason L. Archer, Jr., Bruce K. Waltke; *Theological Wordbook of the Old Testament*, 2272b

OBSERVAȚII: Aici ne sunt transmise alte două adevăruri deosebite despre Dumnezeu: (1) El este omniscient – nimic nu se ascunde de ochiul sau cunoștința Lui; și (2) El cercetează gândurile, cuvintele și acțiunile oamenilor pentru a-i recompensa pe toți potrivit faptelor lor.

c) *Îl urăște pe cel rău și pe cel ce iubește silnicia (v. 5).*

OBSERVAȚII: În acest Psalm, păcătosul este descris prin expresiile „cel rău” (v. 5, 6) și „cel ce iubește silnicia” (v. 5), fiind pus în contrast cu cel „cel neprihănit” (v. 7). Ura lui Dumnezeu nu se limitează doar la cei care comit violențe fizice, ci ea este activă față de toți cei care practică păcatul și față de tot ceea ce este contrar neprihănirii lui Dumnezeu. Cuvântul „ură” este tradus din verbul ebraic **sane** (vezi definiția de mai sus). Referința făcută la „fața” dumnezeu este un antropomorfism – anume atribuirea unei trăsături omenești lui Dumnezeu pentru a ne comunica un adevăr despre El. Când un om face ceva din toată inima sau din tot sufletul lui, înseamnă că el face respectivul lucru cu cea mai mare intensitate și cu cea mai hotărâtă intenție. De aceea, adevărul care ne este transmis aici este că Dumnezeu urăște și se dezgustă de cel rău cu cea mai hotărâtă intenție și cu cea mai mare intensitate.

d) *Peste cei răi plouă cărbuni, foc și pucioasă: un vânt dogoritor, iată paharul de care au ei parte (v. 6).*

OBSERVAȚII: Aceasta este o descriere clară a mâniei lui Dumnezeu împotriva celui rău. Nici măcar cele mai puternice metafore care indică distrugerea și calamitatea nu pot începe să descrie judecata lui Dumnezeu care va cădea asupra celor răi. Până și distrugerea înfricoșată a Sodomei și Gomorei nu este decât o descriere limitată a mâniei lui Dumnezeu (Geneza 19:24-25).

e) *Căci Domnul este drept, iubește dreptatea și cei neprihăniți privesc Fața Lui (v. 7).*

OBSERVAȚII: Aici este prezentat motivul care stă în spatele urii intense a lui Dumnezeu manifestată față de cei răi: El este neprihănit și iubește neprihănirea. Dacă Dumnezeu iubește cu adevărat neprihănirea cu cea mai mare intensitate, El Se va dezgusta de faptele rele și de oamenii răi cu aceeași intensitate.

3. Ne vom îndrepta acum atenția către șase pasaje ale Scripturii care folosesc cuvinte precum „dezgust”, „detestare”, „scârbă” sau „urâciune” (sau derivate ale lor). Scopul nostru este de a căpăta o înțelegere mai profundă asupra urii sfinte a lui Dumnezeu față de păcat și față de păcătos. Citește atent fiecare pasaj de mai jos, apoi scrie gândurile tale pe marginea lor. Ce ne învață aceste versete?

a) *Levitic 20:23*

OBSERVAȚII: Cuvântul „scârbă” provine din verbul ebraic **quts**, care ne transmite ideea de repulsie, scârbire, de testare, dezgust sau groază. Această reacție intensă a fost rezultatul practicilor păcătoase ale popoarelor idolatre.

b) *Deuteronom 18:12*

OBSERVAȚII: Cuvântul „urâciune” provine din termenul ebraic **toebah**, ce mai poate fi tradus și ca „abominabil” sau „dezgustător”. Păcătosul care nu se pocăiește este detestabil înaintea Domnului pentru că faptele lui sunt detestabile înaintea Domnului.

c) *Deuteronom 25:16*

OBSERVAȚII: Cuvântul „urâciune” provine din același termen ebraic indicat anterior: **toebah**. Păcătosul nepocăit este abominabil înaintea Domnului pentru că el acționează nedrept.

d) *Psalmul 95:10*

OBSERVAȚII: Cuvântul „scârbit” provine din verbul ebraic **quts** (vezi definiția de mai sus). Obiectele dezgustului lui Dumnezeu sunt israeliții care au pierit în pustie, din cauza necredinței și a răzvrătirii lor (v. 11).

e) *Tit 1:16*

OBSERVAȚII: Cuvântul „scârbă” provine din termenul grec **bdeluktós**, care este derivat din termenul **bdéō**, având sensul de „a mirosi foarte urât”. Astfel, el face referire la un lucru detestabil, dezgustător, putred și abominabil. Încă

odată, corupția morală și neascultarea păcătosului față de voia lui Dumnezeu sunt lucrurile care îl fac pe acesta detestabil.

f) *Apocalipsa 21:8*

OBSERVAȚII: Cuvântul „scârboși” provine din termenul grec ***bdelússō***, care este derivat la rândul lui din ***bdéō*** (vezi definiția de mai sus). Aici vedem destinația finală a acelor păcătoși împietriți în păcat, care se fac pe ei înșiși obiectele urii lui Dumnezeu: iazul de foc și moartea a doua.

CAPITOLUL 16.

VRĂJMĂȘIA ȘI RĂZBUNAREA LUI DUMNEZEU

În încheierea studiului nostru pe tema atitudinii lui Dumnezeu față de omul păcătos, vom analiza doi termeni importanți folosiți adesea de către creștinii contemporani, dar care în Scriptură sunt folosiți în mod obișnuit pentru a descrie reacția lui Dumnezeu față de corupția morală și față de neascultarea omului: vrăjmășie și răzbunare.

VRĂJMĂȘIA

Noi auzim adesea vorbindu-se despre războiul neîncetat al omului păcătos împotriva lui Dumnezeu, dar foarte puțini se gândesc la războiul neîncetat al lui Dumnezeu împotriva celui rău. Ostilitatea dintre Dumnezeu și omul păcătos nu este manifestată doar de o parte, ci ea este reciprocă. Scriptura ne învață clar că Dumnezeu îl consideră pe păcătos drept vrăjmașul Lui, și că Dumnezeu i-a declarat război celui rău. Singura speranță a păcătosului este să își predea armele și să ridice steagul alb al capitulării înainte de a fi pe veci prea târziu.

1. În Naum 1:2 se găsește o referință la vrăjmășia pe care Dumnezeu o are față de omul păcătos și la judecata care o însoțește. Identifică felul în care păcătosul este descris în acest pasaj, apoi scrie gândurile tale.

a) Domnul Se r _____ și este plin de m _____.

OBSERVAȚII: Cuvântul de aici provine din termenul ebraic **tsar**, care mai poate fi tradus și ca „dușman” sau „inamic”.

b) Domnul ține mânie pe v_____ Lui.

OBSERVAȚII: Cuvântul folosit aici este derivat din verbul ebraic **ayab**, cu sensul de „a fi ostil față de, a acționa ca un inamic, vrăjmaș sau adversar”.

2. O altă referință importantă din Vechiul Testament la vrăjmășia lui Dumnezeu împotriva păcătosului se găsește în Isaia 63:10. Acest verset demonstrează nu doar vrăjmășia lui Dumnezeu împotriva păcătosului, ci și motivul care stă în spatele acesteia. Citește pasajul, apoi scrie gândurile tale pe marginea lui.

OBSERVAȚII: Expresia „li s-a făcut vrăjmaș” vine din verbul ebraic **ayab** (vezi definiția de mai sus).

3. În Romani 5:10 se găsește una dintre cele mai importante referințe din Scriptură cu privire la vrăjmășia lui Dumnezeu împotriva păcătosului. Ea demonstrează de asemenea că această doctrină nu este limitată la Vechiul Testament, ci este prezentă și în Noul Testament. Scrie gândurile tale pe marginea acestui pasaj.

OBSERVAȚII: Cuvântul „vrăjmaș” vine din termenul grec *echthros*, făcând referire la un inamic – cineva care este ostil sau în opoziție cu un altul. Se spune adesea că omul este vrăjmașul lui Dumnezeu, dar că Dumnezeu nu este nicio dată vrăjmașul omului. Totuși, această afirmație este incorectă. În acest verset, amândouă ideile sunt prezente, dar cititorul trebuie să țină minte că împotrivirea păcătosului față de Dumnezeu este doar una secundară – principala idee a acestui pasaj ține de împotrivirea sfântă a lui Dumnezeu față de păcătos.

RĂZBUNAREA

În strânsă legătură cu mânia lui Dumnezeu este răz bunarea Lui. În Scriptură, dorința după răz bunare este prezentată adesea ca un viciu al oamenilor răi (Levitic 19:18; 1 Samuel 25:25, 30-33); de aceea, nouă ne este dificil să înțelegem felul în care un Dumnezeu sfânt și iubitor ar putea să fie un **Dumnezeu al răz bunării**. Ceea ce trebuie să înțelegem este că răz bunarea lui Dumnezeu este întotdeauna motivată de zelul Său pentru sfințenie și dreptate.

În zilele noastre, mulți oameni resping doctrina răz bunării divine sau orice altă învățătură care ar sugera că un Dumnezeu îndurător și iubitor ar putea fi răz bunător. Ei susțin că astfel de idei sunt nimic altceva decât concluziile eronate ale oamenilor primitivi care L-au văzut pe Dumnezeu ca ostil și crud. Creștini fiind, noi trebuie să respingem orice învățătură care L-ar portretiza pe Dumnezeu ca fiind crud sau care ar ignora compasiunea Lui. Cu toate acestea, nu trebuie să uităm de învățătura clară a Scripturii pe tema răz bunării divine. Dumnezeu este plin de compasiune și har, încet la mânie și bogat în îndurare, dar El este în același timp și drept. El îl va pedepsi pe păcătos cu scopul apărării Numelui Său și al administrării dreptății printre creaturile Sale. În lumina păcatului omului, Dumnezeu are **dreptul** de a se răz buna. Dumnezeu pune această întrebare de trei ori în cartea Ieremia: „Să nu pedepsesc Eu aceste lucruri, zice Domnul, să nu-Mi răz bun Eu pe un asemenea popor?” (Ieremia 5:9, 29; 9:9).

1. În Scriptură, un nume are o importanță deosebită și transmite ceva despre cel care îl poartă. Ce nume sau titlu Îi este atribuit lui Dumnezeu în Psalmul 94:1? Ce ne revelează acest lucru despre El?

OBSERVAȚII: Cuvântul „răzbunare” este tradus din termenul ebraic **nequama**, care mai poate fi tradus și ca „răzbunare” sau „răsplată”. Repetarea acestui titlu ne vorbește despre certitudinea a ceea ce s-a spus despre Dumnezeu. El este un Dumnezeu al răzbunării, care va răsplăti în mod cert răul care a fost făcut împotriva Persoanei Sale, a Legii Lui și a creației Sale.

2. Cum este descris Dumnezeu în Naum 1:2? Explică sensul acestor descrieri. Ce ne transmit ele despre Dumnezeu?

a) Domnul este un Dumnezeu g_____ și r_____.

OBSERVAȚII: Cuvântul „gelos” provine din termenul ebraic **quano** și transmite ideea unei dorințe puternice sau chiar a unui zel de a intra în posesia sau a menține posesia unui lucru sau a cuiva. Cuvântul „răzbunător” este derivat din termenul ebraic **naqam**, are sensul de „a se răzbuna sau a răsplăti”. Ideea transmisă este că Dumnezeu este gelos pentru onoarea Sa. El nu își va împărți slava cu nimeni (Isaia 42:8) și nici nu va permite ca gloria Lui să fie pângărită de oamenii păcătoși prin idolatria și neascultarea lor. El se va răzbuna pe păcătosul împietrit, care Îl dezonorează.

b) Domnul ține m_____ pe v_____ Lui.

OBSERVAȚII: Expresia „ține mânie pe” provine din termenul ebraic **naqam** și mai poate fi tradusă ca „se răzbună” sau „pune în aplicare pedeapsa asupra”. Cuvântul „vrăjmaș” vine din termenul ebraic **tsar**, care mai poate fi tradus și ca „inamic sau dușman”. Prin neascultarea lui, păcătosul Îl face pe Dumnezeu vrăjmașul lui și se expune răzbunării sau pedepsei lui Dumnezeu.

3. În Deuteronom 32:39-42 descoperim una dintre cele mai înfricoșătoare ilustrații a răzbunării lui Dumnezeu împotriva celor care disprețuiesc autoritatea

Lui și încalcă Legea Lui. Citește acest pasaj cu atenție, apoi scrie gândurile tale pe marginea fiecăruia dintre următoarele fragmente din acest pasaj.

- a) *Să știți dar că Eu sunt Dumnezeu, și că nu este alt dumnezeu afară de Mine (v. 39).*

OBSERVAȚII: Dumnezeu Își afirmă aici supremația peste întreaga creație. El este singurul Dumnezeu adevărat, fiind Creatorul și Susținătorul tuturor. De aceea, (1) El este vrednic de închinarea, mulțumirea și ascultarea omului, și (2) are dreptul să ceară aceste lucruri de la om.

- b) *Eu dau viață și Eu omor, Eu rănesc și Eu tămăduiesc, și nimeni nu poate scoate pe cineva din mâna Mea (v. 39).*

OBSERVAȚII: Dumnezeu Își afirmă aici suveranitatea peste întreaga creație. El este realitatea de care omul nu poate să scape. Aceasta a fost lecția esențială pe care Nebucadnețar, împăratul Babilonului, a învățat-o, care, după umilința sa cea mare, a afirmat următoarele: „Toți locuitorii pământului sunt o nimica înaintea Lui; El face ce vrea cu oastea cerurilor și cu locuitorii pământului, și nimeni nu poate să stea împotriva mâniei Lui, nici să-l zică: „Ce faci?”” (Daniel 4:35).

- c) *Atât este de adevărat că, atunci când voi ascuți fulgerul sabiei Mele și voi pune mâna să fac judecată, Mă voi răzbuna împotriva potrivnicilor Mei și îi voi pedepsi pe cei ce Mă urăsc; sabia Mea le va înghiți carnea, și-Mi voi îmbăta săgețile de sânge, de sângele celor uciși și prinși (v. 41-42).*

OBSERVAȚII: Acestea sunt două dintre cele mai înfricoșătoare versete din întreaga Scriptură. Așa cum dragostea lui Dumnezeu față de păcătosul care se pocăiește este de nepătruns, tot așa mânia Lui față de păcătosul împietrit în păcat va fi de nepătruns. Gândește-te la aceste două adevăruri importante: (1) neascultarea încăpățânată constituie o manifestare a urii și disprețului păcătosului față de Dumnezeu și (2) mânia lui Dumnezeu fi revărsată într-o zi în plinătatea ei asupra celor care rămân nepocăiți. Cel rău va fi devorat asemenea unei figurine de ceară pusă în cuptorul de foc.

4. Ne vom îndrepta acum atenția către alte două pasaje ale Vechiului Testament care ne oferă o imagine și mai clară asupra realității și sensului răzbunării lui Dumnezeu împotriva păcătosului și a păcatului acestuia. Scrie gândurile tale pe marginea fiecăruia dintre pasajele de mai jos.

a) *Deuteronom 7:9-10*

---

b) *Isaia 1:24*

OBSERVAȚII: Cuvântul „odihni” [cf. NASB, partea finală a versetului este tradusă ca „Ah, mă voi odihni după distrugerea vrăjmașilor Mei și după răzbunarea Mea pe dușmanii Mei”] provine din termenul ebraic *nacham*, care mai poate fi tradus și prin „a consola”. Am analizat reacția lui Dumnezeu în fața răzvrătirii omului – întristare, mânie și dezgust. Vom vedea acum că, prin revărsarea mâniei Sale și prin satisfacerea cerințelor dreptății Lui, Dumnezeu va fi consolată sau liniștit.

5. Doctrina răzbunării divine nu este limitată la Vechiul Testament, ci ea este prezentată clar și în Noul Testament. Oricâteori sfințenia și dreptatea lui Dumnezeu sunt confruntate cu răzvrătirea omului, rezultatul este mânia și răzbu-narea. Ce ne învață despre acest adevăr pasajul din Evrei 10:30-31?

PARTEA A PATRA

*Judecata păcătosului
de către Dumnezeu*

CAPITOLUL 17.

DESPĂRȚIT DE DUMNEZEU

După ce am analizat atitudinea lui Dumnezeu față de păcătosul nepocăit, ne vom îndrepta acum către analiza judecăților care rezultă din păcat. În zilele noastre există mulți oameni care evită doctrina judecății divine, și există alții care o resping cu totul. Cu toate acestea, dacă noi credem că Scriptura este Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, trebuie să acceptăm această învățătură cu aceeași convingere cu care le acceptăm pe altele. Dumnezeu este Judecătorul întregului pământ (Geneza 18:25), și El îi va pedepsi pe cei răi potrivit cu ceea ce ei merită.

Vom începe studiul nostru cu ceea ce constituie probabil cea mai mare și mai întemeiată dintre toate judecățile lui Dumnezeu: **despărțirea** sau **înstrăinarea** omului păcătos de Dumnezeu.

IMPLICAȚII ALE DESPĂRȚIRII PĂCĂTOSULUI DE DUMNEZEU

Așa cum moartea fizică înseamnă separarea sufletului de trup, moartea spirituală constă în separarea sau despărțirea sufletului de Dumnezeu. Dumnezeu este perfect moral și despărțit de orice lucru rău. Este imposibil ca El să găsească plăcere în păcat sau să se alătore în părtășie cu cei care practică nelegiuirea. De aceea, corupția morală și vinovăția omului constituie un zid imens care se ridică între el și Dumnezeu, și care face ca părtășia cu Dumnezeu să fie imposibilă. Atâta vreme cât acest păcat nu este îndepărtat, omul este destinat să trăiască și să moară în afara părtășiei lui Dumnezeu și despărțit de plinătatea binecuvântării Lui.

Putem începe să înțelegem cât de devastator este acest rezultat al păcatului pentru omenire atunci când analizăm implicațiile acestuia alături de următoarele adevăruri despre Dumnezeu.

- **Dumnezeu este Autorul oricărei vieți, deopotrivă fizică și spirituală:** de aceea, a fi înstrăinat de Dumnezeu înseamnă a fi înstrăinat de viața însăși.

- **Dumnezeu este Sursa oricărei cunoașteri și lumini:** de aceea, a fi despărțit de Dumnezeu înseamnă să fii abandonat în ignoranță și întuneric.
- **Dumnezeu este Izvorul gloriei, valorii și minunăției veșnice:** de aceea, a fi despărțit de Dumnezeu înseamnă să fii alăturat oricărui lucru care este lipsit de valoare, banal și neatractiv.
- **Dumnezeu este Standardul oricărui lucru drept și bun:** de aceea, a fi despărțit de Dumnezeu înseamnă să fii consacrat oricărui lucru pervertit, rău și nedrept.
- **Dumnezeu este Motivul existenței omului:** de aceea, a fi despărțit de Dumnezeu înseamnă a fi separat de scop și sens în viață, și a fi abandonat zădărnicii și deznădejdii.

1. După ce am analizat fericirea lui Dumnezeu și implicațiile negative ale despărțirii omului de El, scrie gândurile tale pe această temă. Care sunt beneficiile pe care le aduce apropierea de Dumnezeu? Care sunt consecințele ce rezultă din a fi separat de El?

DOVEZILE BIBLICE ALE DESPĂRȚIRII PĂCĂTOSULUI DE DUMNEZEU

După ce am analizat câteva dintre implicațiile necesare ale stării de despărțire de Dumnezeu, ne vom îndrepta acum atenția în mod specific către ceea ce Scriptura ne învață despre acest aspect al judecății lui Dumnezeu asupra păcătosului.

1. Conform învățăturii din Geneza 2:16-17, care avea să fie pedeapsa dacă Adam nu asculta de porunca lui Dumnezeu? Care este dimensiunea acestei pedepse?

OBSERVAȚII: Pedeapsa pentru păcatul lui Adam avea să fie moartea. Această moarte avea să îi afecteze nu doar trupul, ci și sufletul, ca și relația lui cu Dumnezeu. Relațional, Adam avea să fie înstrăinat de Dumnezeu și de viața care își găsește izvorul în El. Toate celelalte suferințe pe care Adam le-a experimentat au fost rezultatul direct al distrugerii acestei părtașiei.

2. Separarea inițială dintre Dumnezeu și om este ilustrată cu putere în Geneza 3:24. Descrie acest eveniment și explică felul în care această separare se aplică tuturor oamenilor.

OBSERVAȚII: Cuvântul „a izgoni” este tradus din termenul ebraic **garish**, având sensul de „a alunga, a izgoni sau a exila”. În sfințenia, neprihănirea și dreptatea Lui, Dumnezeu a acționat asupra omului prin judecată. În același timp, acesta a fost un act de îndurare divină pentru a-l împiedica pe om să trăiască veșnic în această stare decăzută și mizerabilă: „Domnul Dumnezeu a zis: „Iată că omul a ajuns ca unul dintre Noi, cunoscând binele și răul. Să-l împiedicăm dar acum ca nu cumva să-și întindă mâna, să ia și din pomul vieții, să mănânce din el, și să trăiască în veci” (Geneza 3:22).

3. În sfințenia Lui, Dumnezeu nu poate fi neutru față de păcat sau față de cei care îl practică, ci El trebuie să urască păcatul și să se îndepărteze de el considerându-l o spurcăciune. Ce ne învață Habacuc 1:13 despre acest adevăr?

---

4. Scriptura ne învață nu doar că păcatul este respingător lui Dumnezeu, ci și că păcatul conduce la frângerea relației dintre Dumnezeu și păcătos. Ce ne învață următoarele pasaje ale Scripturii despre acest adevăr?

a) *Proverbe 15:29*

b) *Isaia 59:1-2*

OBSERVAȚII: Despărțirea dintre Dumnezeu și păcătos nu este rezultatul vreunui defect moral în caracterul lui Dumnezeu sau vreunei probleme în puterea Lui. Această separare este rezultatul direct al eșecurilor omului – corupția lui morală și păcatul lui încăpățânat.

5. În cartea Efeseni găsim mai multe pasaje care descriu marea despărțire dintre popoarele păgâne și singurul Dumnezeu adevărat. Aceste pasaje ne sunt folosite în același timp pentru a ilustra marea separare dintre Dumnezeu și orice om păcătos, fie Evreu, fie dintre Neamuri. Cum sunt descriși păcătoșii în pasajele Scripturii de mai jos?
- a) F_____ *Hristos (2:12)*.
  - b) *Fără drept de c_____ în Israel (2:12)*. Termenul este tradus din verbul grec **apallotriōō**, ce poate fi tradus prin „a înstrăina”. Cuvântul „cetățenie” poate fi tradus prin „membralitate”.
  - c) S_____ *de legămintele făgăduinței (2:12)*. Cuvântul acesta este preluat din termenul grec **xénos**, și are sensul de „străin”.
  - d) *Fără n_____ (2:12)*.
  - e) *Fără D_____ în lume (2:12)*. Omul nu are nicio nădejde separat de Dumnezeul Scripturilor și de promisiunea împăcării și a vieții veșnice prin lucrarea ispășitoare a lui Isus Hristos.
  - f) S_____ și o_____ *(2:19)*. Cuvântul „străini” provine din termenul grec **xénos**, cu sensul de „străin”. Cuvântul „oaspeți” provine din termenul grec **pároikos** [*pará* = de partea + *oikos* = casă] și face referire la cineva care este din afara unei case – adică un străin.

g) S _____ de viața lui Dumnezeu (4:18). Cuvântul este tradus din termenul grec **apallotriōō**, care poate fi tradus prin „a înstrăina”.

6. Psalmul 1:6 constituie un pasaj categoric care ne ajută să înțelegem ce înseamnă să fim înstrăinați de Dumnezeu. Scrie gândurile tale pe marginea acestui verset.

OBSERVAȚII: Cuvântul „cunoaște” provine din termenul ebraic **yada**, referindu-se la cunoaștere intimă, la relație apropiată, părtășie și comuniune. Dumnezeu este aproape de cel neprihănit și lucrează în viața lui spre binele acestuia (Romani 8:28), dar este străin de cel rău. Asta nu înseamnă că ar exista o limitare a cunoașterii lui Dumnezeu despre cei răi sau că El nu ar cunoaște faptele lor. Dumnezeu știe cele mai profunde gânduri și cunoaște cele mai ascunse fapte chiar și ale celor mai străini și mai răi oameni de pe pământ.

7. Pe baza versetelor Scripturii pe care le-am studiat până aici, explică felul în care păcatul omului conduce la frângerea părtășiei și la despărțirea de Dumnezeu.

CAPITOLUL 18.

EXPUS UNEI VIEȚI DE SUFERINȚĂ

În capitolul anterior, am analizat despărțirea de Dumnezeu ca una dintre judecățile lui Dumnezeu asupra celor răi. Acum vom analiza judecata omului prin viața ticăloasă care rezultă din această despărțire.

Cu excepția realității morții, necazurile din această viață constituie probabil cea mai mare dovadă a judecății lui Dumnezeu asupra păcatului. Noi nu suntem doar niște ființe decăzute, ci și trăim într-o lume decăzută. Până și în existența noastră fugitivă, suntem înconjurați de mari probleme și greutăți, atât din interiorul cât și din exteriorul nostru.

Există o tendință în vremea creștinismului contemporan de a explica aceste suferințe ale vieții ca fiind consecințele „naturale” ale păcatului și de a respinge orice posibilitate ca ele să fie rezultatul suveranității, dreptății și mâniei lui Dumnezeu. Mulți caută să elimine orice responsabilitate de partea lui Dumnezeu și să încerce cumva să îl protejeze de acuzațiile cruzimii și a lipsei de dragoste. Cu toate acestea, Scriptura ne descoperă clar că suferințele temporare din această viață sunt cu adevărat, în diferite grade, un rezultat al judecății lui Dumnezeu asupra păcătosului și asupra lumii decăzută în care omul locuiește. Romani 1:18 ne învață că „mânia lui Dumnezeu **se descoperă** din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor”. Necazurile temporare din această lume constituie un aspect al acestei revelații.

Deși necazurile temporare care își fac loc în fiecare aspect al vieții omenești sunt în primul rând o revelare a dreptății și mâniei lui Dumnezeu, ele nu sunt lipsite de îndurare. Fiecare necaz și fiecare suferință, de la naștere până la moarte, constituie un mijloc divin prin care omului i se reamintește de starea sa decăzută, de corupția sufletului său și de înstrăinarea lui de Dumnezeu. Durerile nașterii strigă către om. Calamitățile, dezastrelor naturale, războaiele, bolile și foametea din

această lume strigă cu glas tare către om. Dezamăgirile și frustrările vieții acesteia strigă către om. Zbuciumul interior al lipsei de satisfacție și starea neobosită a omului strigă către el. Amenințarea constantă a morții strigă către el: „Ești pierdut și trebuie să fii găsit. Ești înstrăinat și trebuie să fii împăcat. Ești decăzut și trebuie să fii ridicat. Ești alungat și trebuie să fii readus acasă. Ești desfigurat și trebuie să fii transformat”.

1. În Geneza 3:16-19 se află o descriere a stării ticăloase care a căzut asupra omenirii și asupra creației, ca rezultat al păcatului. Explică felul în care fiecare suferință constituie o revelație deopotrivă a judecății lui Dumnezeu și a îndurării Lui.

a) *Judecata asupra femeii (v. 16)*

OBSERVAȚII: Clauza „dorințele tale se vor ține după bărbatul tău” poate să se refere la următoarele: (1) relația femeii cu soțul ei avea să fie marcată de dorințe și de lipsa împlinirii; (2) femeia, care a căutat independența de Dumnezeu, va avea acum o dorință nesănătoasă sau tânjire după bărbat; și (3) relația dintre bărbat și femeie avea să fie marcată de conflict – femeia avea să „dorească” să își domine bărbatul, iar bărbatul avea să abuzeze de autoritatea lui asupra ei.

b) *Judecata asupra bărbatului (v. 17-19)*

OBSERVAȚII: Judecata care a căzut asupra bărbatului poate fi însumată prin aceste trei cuvinte: trudă, zădărnici și moarte. Aceasta a fost tragedia omului din fiecare generație. Până și cei mai puternici și mai bogați oameni au fost incapabili să scape de această judecată. Indiferent de starea lor din această viață, fiecare dintre aceștia și-a plecat capul în moarte și a pierdut tot ceea ce a câștigat pe pământ.

2. Consecințele blestemului care a căzut asupra omului de la prima răzvrătire a lui Adam sunt prezentate clar înaintea noastră în „literatura înțelepciunii” din Scriptură, adică în cărțile Iov, Psalmii, Proverbele, Ecclesiastul și Cântarea Cântărilor. Ce ne învață următoarele pasaje din literatura înțelepciunii despre necazurile inevitabile și frustrările omului decăzut? Cum ar trebui ca aceste adevăruri să îl conducă pe om înapoi la Dumnezeu?

a) *Iov 5:7*

OBSERVAȚII: Sensul acestui verset este că necazul și suferințele sunt la fel de sigure și frecvente pentru om pe cât este de sigur că scânteile vor zbura dintr-un foc deschis. Nu ne va șoca niciodată să vedem acele scânteii zburând în sus, pentru că asta fac ele. În mod asemănător, n-ar trebui să fie șocant niciodată să vedem cum omul suferă în această lume.

b) *Iov 7:1-2*

---

c) *Psalmul 89:47*

---

d) *Ecclesiastul 2:22-23*

CAPITOLUL 19.

SUB PUTEREA PĂCATULUI

Scriptura ne arată că toți oamenii se nasc morți spiritual, depravați moral și capabili de aproape orice fel de rău. Dacă li s-ar permite să își manifeste pe deplin depravarea, rezultatul ar fi eliminarea totală a omului de pe pământ. Pentru păstrarea societății omenești și pentru planul și gloria Sa, Dumnezeu înfrânează răutatea omului și îl împiedică să fie atât de rău pe cât ar putea să fie. Această lucrare de înfrânare pe care Dumnezeu o face este singurul lucru care stă între omenire și auto-anihilare. Vedem aici una dintre cele mai mărețe manifestări ale harului lui Dumnezeu față de toți oamenii.

Actul divin al abandonării oamenilor pradă păcatelor lor are loc atunci când Dumnezeu încetează să înfrâneze răul omului sau cel puțin îi permite mai multă libertate să-și exerseze depravarea. Dumnezeu își retrage harul care îi înfrânează pe oameni și îi abandonează în corupția morală și în depravarea inimilor lor. Acest lucru duce inevitabil la distrugere și constituie una dintre cele mai îngrozitoare manifestări ale mâniei lui Dumnezeu. În acest capitol, vom analiza în detaliu unul dintre cele mai importante pasaje din Cuvântul lui Dumnezeu: Romani 1:18-32. Cel mai înfricoșător lucru în legătură cu acest pasaj este că judecata despre care el vorbește a fost manifestată în diferite grade în fiecare generație de la cădere încoace, inclusiv în generația noastră. Citește Romani 1:18-32 până devii familiarizat cu textul biblic, apoi răspunde la întrebările de mai jos.

1. Conform versetului 18, împotriva cui se descoperă mânia lui Dumnezeu? De ce are loc acest lucru?

OBSERVAȚII: Cuvântul „înăbușă” provine din termenul grec *katéchō* și poate fi tradus prin „a înfrâna, a împiedica, a reține sau a ține pe loc”.

2. Conform versetelor 19-20, cum explici faptul că Scriptura poate să afirme pe drept că toate toți oamenii sunt fără scuză, chiar și cei care n-au avut niciodată privilegiul accesului la revelația scrisă a lui Dumnezeu, prin Scriptură?

OBSERVAȚII: Această afirmație nu spune că toți oamenii cunosc tot ce poate fi cunoscut despre Dumnezeu sau că tuturor oamenilor li se dă același grad de revelație. Ea are sensul că toți oamenii – de oriunde și din orice generație – posedă suficientă cunoaștere a singurului Dumnezeu adevărat așa încât ei vor fi fără scuză pentru păcatele lor în Ziua Judecării. Chiar dacă este limitată, revelația lui Dumnezeu de Sine față de toți oamenii nu a fost ambiguă sau neclară. El le-a făcut clar tuturor oamenilor că există un singur Dumnezeu adevărat și că doar El trebuie să primească închinare. Expresia „în ei” dovedește cum cunoașterea singurului Dumnezeu adevărat nu este demonstrată doar prin lucrările creației. Dumnezeu Însuși a imprimat această cunoaștere în chiar inima fiecărui om. Universul, pe care Dumnezeu l-a creat și care dovedește existența Lui, acționează pur și simplu ca o confirmare sau un instrument care ne reamintește de ceea ce toți oamenii știu deja – că există un singur Dumnezeu adevărat care este vrednic de închinare și ascultare.

3. Conform versetelor 21-25, care a fost răspunsul universal al omenirii față de revelația lui Dumnezeu? Cum descriu următoarele versete reacția omului? Cum s-a dovedit acest lucru de-a lungul istoriei?

a) *Măcar că L-au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu l-au mulțumit; ci s-au dedat la gândiri deșarte (v. 21).*

---

b) *Inima lor fără pricepere s-a întunecat (v. 21).*

OBSERVAȚII: Omul a întors spatele luminii Dumnezeului omniscient și și-a construit propria perspectivă asupra realității. Această răzvrătire a condus la absurdități intelectuale, la întuneric moral și la deșertăciune.

c) *S-au fălit că sunt înțelepți, și au înnebunit (v. 22).*

OBSERVAȚII: Când omul finit și înclinat către eroare își așază cunoștința și înțelepciunea mai presus de cele ale Dumnezeului omniscient, rezultatul este înmulțirea nebunilor și a nebuniei.

d) *Au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și târâtoare (v. 23).*

OBSERVAȚII: Nebunia oamenilor necredincioși este revelată cel mai bine prin obiectele închinării lor. Închinarea lor la propriile persoane ajunge să se degradeze în închinare adusă până și celor mai inferioare viețuitoare.

e) *Au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu și au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făcătorului, care este binecuvântat în veci (v. 25).*

OBSERVAȚII: De-a lungul istoriei, îl vedem pe om respingându-L pe Creatorul superior lui și închinându-se ființelor inferioare.

4. În versetul 18 am învățat că mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oamenilor care resping și înăbușă voit adevărul. Conform versetelor de mai jos, **cum** s-a manifestat mânia lui Dumnezeu împotriva lor?
- a) *Dumnezeu i-a lăsat pradă n _____, să urmeze p _____ inimilor lor (v. 24).* Dumnezeu i-a abandonat puterii poftelor din inimile lor corupte moral, iar rezultatul este necurăția rușinoasă. Cuvântul „necurăție” provine din termenul grec **akatharsía**, având sensul de „necurăție”.
- b) *Dumnezeu i-a lăsat în voia unor patimi s _____ (v. 26).* Cuvântul provine din termenul grec **atimía**, ce are sensul de „dezonorabil, dezgustător sau rușinos”. Expresia poate fi tradusă literal ca „patimi dezgustătoare”.
- c) *Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor b _____ (v. 28).* Cuvântul provine din termenul grec **adókimos** [**a** = negație + **dókimos** = testat, aprobat]. Cuvântul poate fi tradus ca „respins, necalificat, neaprobat sau lipsit de valoare”. O minte depravată este una care nu poate trece testul neprihănirii lui Dumnezeu.
5. Conform versetelor 28-32, care este rezultatul final al faptului că Dumnezeu îi abandonează pe oameni în voia inimilor lor?
-
-
-

OBSERVAȚII: Este important să înțelegem că aceste vicii nu sunt atât de mult **motivul** judecății viitoare a lui Dumnezeu asupra omenirii pe cât sunt **rezultatul** faptului că Dumnezeu a judecat deja omenirea. Cel mai mare păcat al omenirii nu se găsește printre aceste vicii, ci în versetul 21: „Măcar că L-au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu l-au mulțumit”. Întrucât omenirea L-a respins pe Dumnezeu și a refuzat să trăiască sub stăpânirea Lui, Dumnezeu a judecat-o abandonându-i pe oameni așa încât să fie guvernați de inimile lor corupte moral și de mințile lor radical depravate. Acest abandon conduce la o societate plină de viciile enumerate în versetele 28-32.

CAPITOLUL 20.

MOARTEA (1)

PARTEA ÎNTÂI: O DESCRIERE BIBLICĂ A MORȚII

Fără îndoială, cea mai mare dovadă a mâniei lui Dumnezeu împotriva vinovăției omului este moartea fizică – separarea sufletului de trup. Începând cu Adam și până astăzi, toți oamenii se confruntă cu realitatea groaznică și incontestabilă a morții. Indiferent de măreția, puterea sau poziția socială a omului, moartea este destinul inevitabil care îi așteaptă pe toți oamenii. Scriptura ne învață că această realitate înfricoșătoare este o consecință directă a păcatului. Este important să observăm că moartea omului nu înseamnă anihilarea lui. Odată mort, omul nu încetează să existe. Mai degrabă el continuă să existe, fie în părtășie veșnică cu Dumnezeu în Rai, fie în separare veșnică de El, în Iad. Din nou, este necesar ca fiecare om să găsească în moarte **deopotrivă judecata și îndurarea divină**. Moartea este elementul deosebit din partea lui Dumnezeu care îi amintește omului de starea lui trecătoare și de nevoia sa mare după răscumpărare. Fiecare anunț funerar, fiecare procesiune de înmormântare, fiecare piatră funerară strigă către om să se întoarcă de la preocupările acestei lumi către cele ale veșniciei, să se pregătească pentru clipa morții și pentru a-și întâlni Dumnezeu. Chiar dacă moartea este o realitate incontestabilă cu care se confruntă omenirea în mod neîncetat, natura ei exactă rămâne un mister pentru cei vii. Nu putem să ne bazăm nici măcar pe cele mai sincere relatări ale celor care se presupune că „au trecut de cealaltă parte” și s-au întors pentru a le spune celorlalți despre experiența lor. Dacă vrem să cunoaștem ceva sigur despre o taină atât de mare, trebuie să ne îndreptăm către Scriptură. Biblia vorbește des despre moarte, folosind multe avertismente și îndemnuri. Totuși, ea ne oferă puține răspunsuri cu privire la natura exactă a morții. Ceea ce poate fi cunoscut în mod cert trebuie înțeles din cele câteva referințe directe care se găsesc în Scriptură. Aceste pasaje ne învață două adevăruri deosebite. **În primul rând**, moartea nu este sfârșitul existenței omenești conștiente. **În al doilea rând**, la moarte, trupul omului se întoarce în pământ (până la înviere), iar sufletul lui se întoarce la Dumnezeu.

1. În Iacov 2:26 se găsește o descriere simplă și totuși profundă a morții. Identifică adevărul prezentat în acest pasaj, apoi scrie gândurile tale în spațiile de mai jos. Ce este moartea? Când are ea loc?

a) T_____ fără d_____ este mort.

---

2. Putem vedea din Iacov 2:26 că sufletul unui om este separat de trupul lui în momentul morții. Potrivit învățaturii din Eclesiastul 12:7 și din Psalmul 146:4, ce se petrece cu sufletul și cu trupul omului în momentul separării lor?

OBSERVAȚII: Este util în acest moment să ne amintim și să analizăm două evenimente biblice importante: (1) creația omului în Geneza 2:7 – „Domnul Dumnezeu l-a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu”; și (2) blestemul divin care a fost pronunțat asupra lui Adam ca rezultat al căderii, în Geneza 3:19 – „În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești, și în țărână te vei întoarce”.

3. În Scriptură sunt folosite mai multe metafore importante pentru a ne ajuta să înțelegem natura morții. Identifică fiecare dintre următoarele metafore din versetele de mai jos.

a) Și-a d_____ d_____ (Geneza 49:33).

b) A-și p_____ viața (Iov 34:20).

c) A se î_____ în ț_____ (Geneza 3:19; Psalmul 104:29).

d) A fi t_____ ca spicele (Iov 24:24).

d) A p_____ (2 Timotei 4:6; 2 Petru 1:15).

CAPITOLUL 21.

MOARTEA (2)

PARTEA A DOUA: MOARTEA CA JUDECATĂ DIVINĂ

MOARTEA CA MANIFESTARE A JUDECĂȚII LUI DUMNEZEU

De la prima menționare a ei în Scriptură, moartea este tratată ca rezultatul judecății lui Dumnezeu împotriva păcatului omului. De ce mor oamenii? Răspunsul Bibliei este clar și fără echivoc: ei mor pentru că sunt păcătoși. Dumnezeu i-a spus lui Adam: „în ziua în care vei mânca din el [adică din pomul cunoștinței binelui și răului] vei muri negreșit” (Geneza 2:17). Învățăm din acest pasaj și din altele asemănătoare realitatea clară că moartea nu a fost țesută de la început în haina creației, ci ea a pătruns în lumea noastră prin păcatul lui Adam și a trecut asupra tuturor oamenilor, fiindcă toți au păcătuit (Romani 5:12). Orice piatră funerară constituie o manifestare a judecății lui Dumnezeu împotriva rasei noastre decăzute. A spune că moartea este întotdeauna o manifestare a judecății lui Dumnezeu nu înseamnă în mod necesar că unii mor mai repede decât alții pentru că ar fi păcătoși mai mari. La urma urmei, există copii care mor în pânțelele mamei lor, fără a comite un singur act păcătos, și există oameni care trăiesc zeci de ani în răzvrătire deschisă împotriva lui Dumnezeu. De aceea, a descrie moartea ca manifestare a judecății lui Dumnezeu înseamnă pur și simplu a spune că fiecare dintre noi este parte dintr-o rasă păcătoasă și decăzută, și că moartea este una dintre manifestările judecății lui Dumnezeu împotriva noastră, a tuturor.

1. De-a lungul Scripturii, moartea este considerată rezultatul păcatului omului. Indiferent dacă este vorba de păcatul imputat al lui Adam sau de păcatul personal al fiecărui om, principiul este același – toți oamenii mor pentru că toți oamenii păcătuiesc. Ce ne învață despre acest adevăr următoarele pasaje din Vechiul și din Noul Testament?

a) *Ezechiel 18:4, 20*

b) *Romani 6:23*

OBSERVAȚII: Cuvântul „plată” provine din termenul grec **opsônon**, ce poate fi tradus ca „plată”, „alocație” sau „soldă”. Termenul a fost folosit cu sensul de soldă sau plată zilnică a soldaților.

2. Atât Vechiul cât și Noul Testament sunt clare și fără echivoc: consecința inevitabilă a păcatului este moartea. În Iacov 1:15, Scriptura ne prezintă lucrările interioare și rezultatele fatale ale păcatului în viața omului. Citește acest text de mai multe ori până te familiarizezi cu el, apoi scrie gândurile tale în spațiul de mai jos.

OBSERVAȚII: Cuvântul „poftă” provine din termenul grec **epithumía**, care se referă la o dorință puternică. Termenul poate fi fie pozitiv, fie negativ, depinzând de context. În acest verset, el se referă la o poftă sau o dorință puternică, contrară voii lui Dumnezeu. Când pofta primește permisiunea de a crește sau de a se maturiza, ea dă naștere păcatului. Când păcatul devine un act împlinit, el aduce moartea. Sfârșitul păcatului este întotdeauna moartea.

3. În Isaia 64:6, relația dintre păcatul omului și moarte este ilustrată în mod categoric. Citește pasajul până te familiarizezi cu el, apoi scrie gândurile tale legate de întrebările de mai jos.

a) *Cum este descrisă aici corupția morală a omului?*

OBSERVAȚII: Cuvântul „necurat” face probabil referire la lepră (Levitic 13:8, 45). Comparația făcută între faptele bune și cârpele mânjite dovedește că starea de corupție morală interioară a păcătosului contaminează sau poluează până și cele mai neprihănite fapte ale sale. În Noul Testament, Iuda 23 descrie hainele păcătosului ca fiind „cămașa mânjită de carne”.

b) *Care sunt consecințele inevitabile ale corupției morale a omului și a umblării lui active după păcat?*

OBSERVAȚII: Imaginea unor frunze uscate și fără viață care sunt purtate de vântul de iarnă ne amintește într-un fel convingător că omul este muritor și de zădărnicia vieții separată de Dumnezeu.

4. În Psalmul 90:2-10 se găsește o imagine puternică și poetică a morții ca manifestare a judecării lui Dumnezeu împotriva oamenilor păcătoși. Scrie gândurile tale pe marginea fiecăruia dintre fragmentele citate mai jos.

a) *Tu îi întorci pe oameni în țărână și zici: „Întoarceți-vă, fiii oamenilor!” (v. 3).*

OBSERVAȚII: Textul biblic ne amintește de blestemul pe care Dumnezeu l-a declarat împotriva lui Adam după cădere: „În sudoarea feței tale să-ți mănânci

pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești, și în țărână te vei întoarce” (Geneza 3:19).

b) *Îi mături, ca un vis: dimineața, sunt ca iarba, care încolțește iarăși: înflorește dimineața și crește, iar seara este tăiată și se usucă (v. 5-6).*

OBSERVAȚII: Un pasaj biblic asemănător se găsește în Psalmul 103:15-16: „Omul! Zilele lui sunt ca iarba și înflorește ca floarea de pe câmp. Când trece un vânt peste ea, nu mai este, și locul pe care-l cuprindea, n-o mai cunoaște”.

c) *Noi suntem mistuiți de mânia Ta și îngroziți de urgia Ta. Tu pui înaintea Ta nelegiuirile noastre și scoți la lumina Feței Tale păcatele noastre cele ascunse. Toate zilele noastre pier de urgia Ta, vedem cum ni se duc anii ca un sunet (v. 7-9).*

OBSERVAȚII: Psalmistul a scris: „Dacă ai păstra, Doamne, aducerea aminte a nelegiuirilor, cine ar putea sta în picioare, Doamne?” (Psalmul 130:3). Aceasta este o întrebare retorică, având un răspuns evident: „Nimeni!”

d) *Anii vieții noastre se ridică la șaptezeci de ani, iar pentru cei mai tari, la optzeci de ani; și lucrul cu care se mândrește omul în timpul lor nu este decât trudă și durere, căci trece iute, și noi zburăm (v. 10).*

OBSERVAȚII: Succesiunea logică este evidentă: păcatul conduce la moarte, iar moartea conduce la zădărnicie. Din cauza păcatului, viața omului nu este diferită de un lucru zadarnic. Moartea consumă orice glorie pe care omul ar putea să o capete și distruge orice nădejde. Cele mai nobile dintre toate ființele pământești ale lui Dumnezeu sunt condamnate să sufere anxietatea stării lor muritoare și groaza judecății. Această soartă îngrozitoare poate fi schimbată doar în Isus Hristos!

MOARTEA CA LUCRARE SUVERANĂ A LUI DUMNEZEU

Așa cum ne învață Scriptura, moartea este o consecință a judecății lui Dumnezeu împotriva păcatului omului. Toți oamenii mor și acest lucru se petrece potrivit hotărârii suverane a lui Dumnezeu. El nu doar că rânduit ziua morții noastre, ci El Însuși va aduce moartea asupra noastră. El dă viața, și El o ia. El înviază și El ucide. Mulți oameni din cercurile creștine contemporane ar fi foarte ezitanți în a recunoaște că moartea este rezultatul hotărârii suverane și a lucrării lui Dumnezeu. În schimb, ei ar explica moartea ca fiind simpla consecință a existenței într-o lume decăzută sau ca un lucru dincolo de capacitatea de control a unui Creator iubitor. Aceasta constituie o contradicție flagrantă cu mărturia Scripturii.

1. Cum este descris Dumnezeu în Daniel 5:23? Completează descrierea, apoi explică sensul ei.

a) *Dumnezeul în m_____ Căruia este s_____ ta și toate c_____ tale.*

---

2. Scriptura este clară și fără echivoc în a afirma că Dumnezeu este suveran absolut peste viața și moartea fiecărui om. În cele ce urmează sunt prezentate două dintre cele mai importante pasaje din Scriptură care prezintă acest adevăr. Ce ne învață ele?

a) *Deuteronom 32:39*

---

b) *1 Samuel 2:6*

OBSERVAȚII: Cuvântul **sheol** constituie o transliterație din limba ebraică. El se referă în mod obișnuit la mormânt sau locul celor morți.

3. Doctrina suveranității lui Dumnezeu ne învață că moartea fiecărui om a fost deja rânduită prin hotărâre divină. Fiecăruia dintre noi ne-a fost dat un număr anume de zile pe care să le trăim. Ele nu pot fi extinse nici măcar cu o singură respirație dincolo de ceea ce Dumnezeu a hotărât. Ce ne învață următoarele pasaje ale Scripturii despre acest adevăr?

a) *Iov 14:5*

---

b) *Eclesiastul 3:1-2*

---

c) *Evrei 9:27*

OBSERVAȚII: Cuvântul „rânduit” provine din termenul grec **apókeimai**, cu sensul de „a fi pus deoparte, a fi așezat în raft, sau a fi rezervat”. Momentul morții fiecărui om este subiectul hotărârii suverane a lui Dumnezeu. El nu ține în ultimă instanță de voința omului, de șansa oarbă sau de legea consecințelor.

d) *Luca 12:20*

OBSERVAȚII: Aici vedem o ilustrație categorică a pasajului din Evrei 9:27. Cuvântul „cere” este tradus din termenul grec **apaíteō**, având sensul de „a cere sau a solicita înapoi”. Când Dumnezeu îi poruncește unui om să se întoarcă la El, aceasta este o cerere care omul nu este în măsură să o refuze.

CAPITOLUL 22.

MOARTEA (3)

PARTEA A TREIA: PUTEREA MORȚII ASUPRA OMULUI

UNIVERSALITATEA MORȚII

Un adevăr biblic care nu are vreun oponent în vreun domeniu (știință, istorie etc.) este că toți oamenii mor. Marea masă a omenirii trăiește sub o plagă mortală neobosită. Miliarde de oameni au căzut sub lovitura ei, și mii de alți oameni li se alătură zi după zi. Nu există nicio soluție de vindecare și nicio speranță că această realitate se va disipa întrucâtva cu trecerea timpului.

Moartea este atât de frecventă și răspândită încât pare inutil să mai analizăm caracterul ei universal. Totuși, rămâne important să luăm în considerare o astfel de doctrină, nu pentru că ar fi contestată, ci pentru că este adesea trecută cu vederea sau uitată. Știm că suntem ființe muritoare. Știm că ne ducem cu toții către moarte. Știm că nu putem scăpa de moarte și că nu o putem opri. De aceea, conștient sau nu, avem tendința de a căuta să alungăm gândul morții cât de departe este posibil. Am devenit atât de pricepuți în a alunga moartea din gândurile noastre încât putem ajunge chiar să ducem cosciugele celor mai apropiați prieteni ai noștri fără să avem un singur moment de meditație asupra adevărului că aceeași soartă ne așteaptă pe toți. Din acest motiv, trebuie să auzim chiar acel adevăr pe care căutăm să îl alungăm din gândurile noastre.

1. În Vechiul Testament există o metaforă foarte importantă folosită pentru a transmite ideea de universalitate a morții. Identifică această metaforă și explică sensul ei.

a) C_____ pe care merge tot ce este p_____ (Iosua 23:14; 1 Împărați 2:1-2).

---

2. Un adevăr important prezentat adesea în Scriptură este că moartea nu face deosebire între oameni. Ea vine asupra tuturor – bogați și săraci, înțelepți și nebuni. Ce ne învață următoarele pasaje ale Scripturii despre acest adevăr?

a) *Iov 21:22-26*

---

b) *Eclesiastul 2:16*

EFEMERITATEA, FRAGILITATEA ȘI ZĂDĂRNICIA OMULUI

Primul om a fost creat după chipul lui Dumnezeu, dar odată cu apariția păcatului s-au pierdut atât de multe lucruri. Existența omului a devenit tragic de tulburată și deformată, încât cu greu poate fi recunoscut omul. El a devenit o ființă cu o viață scurtă, plină de trudă și deșertăciune. El își trăiește acum viața până când toată vitalitatea lui este drenată, fiecare plan îi este demolat, iar trupul lui se întoarce în final în țărâna din care a fost făcut. Nu este lipsit de motiv când predicatorul strigă: „Deșertăciune a deșertăciunilor! Totul este deșertăciune” (Eclesiastul 1:2).

1. Pe parcursul Bibliei se găsesc numeroase descrieri ale fragilității omului, ale vieții sale scurte și ale deșertăciunii tuturor eforturilor lui. În cele ce urmează sunt enumerate câteva dintre cele mai importante texte biblice legate de

această temă. Meditează asupra acestui pasaj, apoi scrie gândurile tale. Ce metafore și asemănări sunt folosite pentru a-l descrie pe om și viața lui? Ce ne transmit ele?

a) *Iov 14:1-2*

---

b) *Psalmul 39:4-6*

---

c) *Psalmul 78:39*

---

d) *Psalmul 103:14-16*

---

e) *Psalmul 144:3-4*

---

f) *Iacov 4:14*

---

2. În cartea lui Iov se găsesc două pasaje benefice în ilustrarea fragilității și a efemerității vieții omului. Meditează atent la fiecare dintre aceste pasaje, apoi scrie gândurile tale.

a) *Fragilitatea vieții omului (Iov 4:17-21)*

---

b) *Efemeritatea vieții omului (Iov 9:25-26)*

---

3. În următoarele versete ale Scripturii se găsesc câteva dintre cele mai izbitoare descrieri ale deșertăciunii vieții omului. Citește fiecare dintre aceste pasaje până te familiarizezi cu ele, apoi scrie gândurile tale pe marginea lor. Cum este descrisă zădărnicia vieții omului?

a) *Psalmul 49:10-14*

---

b) *Eclesiastul 3:19-20*

OBSERVAȚII: Este important să observăm că aceasta nu este o negare a nemuririi sufletului omenesc, a învierii viitoare a sufletului omului sau a învierii viitoare a celor dreți și a celor răi. Autorul face o afirmație despre realitate așa cum este percepută prin simțurile fizice. Ideea lui este doar aceea că toți oamenii mor.

c) *Eclesiastul 5:15-17*

---

d) *1 Timotei 6:7*

---

4. Scriptura ne învață că toți oamenii păcătuiesc și că, din cauza păcatului, toți oamenii mor. Moartea este realitatea inevitabilă care ne așteaptă pe fiecare dintre noi. Ea este inamicul nostru inevitabil, de care nu putem scăpa și pe care

nu îl putem învinge. Ce ne învață următoarele pasaje biblice despre acest adevăr?

a) *Iov 14:7-12*

---

b) *Psalmul 49:7-9*

---

c) *Psalmul 89:47-48*

---

d) *Eclesiastul 8:8*

---

5. În încheierea studiului nostru asupra fragilității și a efemerității omului și a vieții lui, vom analiza două ultime pasaje ale Scripturii: Isaia 40:6-8 și Eclesiastul 12:1. În primul se găsește una dintre cele mai categorice afirmații despre efemeritatea omului și despre veșnicia lui Dumnezeu. În cel de-al doilea găsim un

îndemn extrem de important pentru toți oamenii. Citește aceste două pasaje până te familiarizezi cu ele, apoi scrie gândurile tale despre adevărurile pe care le-ai citit.

a) *Adevărul despre om (Isaia 40:6-8)*

---

b) *Cum ar trebui să trăim? (Eclesiastul 12:1)*

CAPITOLUL 23.

JUDECATA FINALĂ A CELOR RĂI

Probabil că doctrina judecății finale este cea mai uimitoare din întreaga Scriptură. Această învățătură – care ne spune că fiecare membru al rasei lui Adam va sta înaintea unui Dumnezeu drept și omniscient și va fi judecat potrivit cu fiecare gând, cuvânt și faptă – este un lucru care trece dincolo de puterea de cuprindere a celor mai extravagante dintre gândurile noastre.

Deși doctrina judecății finale este adesea batjocorită și respinsă ca și cum ar fi o relicvă, un lucru din trecut, trebuie să ne reamintim că ea constituie învățătura clară a Scripturii și un adevăr rezonabil acceptat în lumina a ceea ce cunoaștem despre atributele lui Dumnezeu. Este cu siguranță prerogativul lui Dumnezeu să stăpânească și să judece ființele pe care le-a creat. În fapt, acesta nu este doar prerogativul Lui, ci judecata este cerută de caracterul Său neprihănit. Nu va face dreptate Judecătorul întregului pământ (Geneza 18:25)? Nu este oare **necesar** ca un Dumnezeu moral să facă dreptate și judecată morală în universul pe care El l-a creat? Va lepăda Dumnezeu însăși binele pe care îl cere de la noi în curțile Sale de judecată? Cu siguranță că nu!

Judecata finală constituie o **doctrină fundamentală a Scripturii**. Este imposibil să susții inspirația divină și infailibilitatea Bibliei fără a accepta doctrina judecății finale și a condamnării veșnice a celor răi. Chiar dacă mare parte din această doctrină rămâne încă un mister, totuși ea constituie o certitudine absolută așa cum ne învață Scriptura. Fiecare membru al rasei lui Adam va fi judecat de Dumnezeu. Cei răi vor fi condamnați la pedeapsa veșnică, iar cei răscumpărați prin Hristos vor moșteni mântuirea deplină.

1. Judecata finală constituie o doctrină esențială a Scripturii și a credinței creștine. Acest adevăr ne este transmis clar în Evrei 6:1-2. Cum se referă autorul la această doctrină?

a) Un adevăr î _____ despre Hristos.

OBSERVAȚII: Cuvântul provine din termenul grec **archê**, care este referă la început sau origine. Expresia „adevăr începător” are sensul literal de „învățătură elementară sau de început”. Ea ne vorbește despre faptul că doctrina judecății veșnice este învățătura de început sau de fundament a creștinismului. Aici nu avem de-a face cu o speculație teologică, ci cu o certitudine biblică.

2. Judecata finală a omenirii de către Dumnezeu este atât de bine surprinsă în gândirea din Vechiul Testament încât a nega certitudinea ei ar însemna să negăm infailibilitatea Scripturii. Ce ne învață următoarele pasaje din Vechiul Testament despre certitudinea judecății finale a lui Dumnezeu?

a) *Psalmul 9:7-8*

---

b) *Psalmul 96:10-13*

---

c) *Eclesiastul 3:17*

---

d) *Eclesiastul 11:9*

---

e) *Eclesiastul 12:13-14*

---

3. Este important să înțelegem că veridicitatea judecății finale nu constituie doar o „doctrină a Vechiului Testament”. Ce ne învață următoarele pasaje din Noul Testament despre certitudinea judecății finale a lui Dumnezeu?

a) *Romani 14:10-12*

---

b) *Evrei 9:27*

---

c) *2 Petru 3:7*

---

4. În Scriptură există mai multe nume care ne sunt date pentru a descrie ziua când Dumnezeu îi va judeca pe toți oamenii. Identifică fiecare nume potrivit versetelor din Scriptură indicate, apoi scrie gândurile tale legate de ce anume ne transmite fiecare dintre acestea.

a) Z _____ j _____ (2 Petru 2:9).

OBSERVAȚII: Cuvântul „judecată” provine din termenul grec *krísis*, de unde derivă cuvântul „criză”. El face referire la o judecată legală sau la o decizie sau evaluare judiciară. Expresia de aici face referire la ziua când Dumnezeu care cunoaște totul va evalua și va decide soarta fiecărui om. Decizia Lui nu va mai putea fi schimbată cu ceva.

b) Ziua m _____ și a arătării dreptei j _____ a lui Dumnezeu (Romani 2:5).

OBSERVAȚII: În Ziua Judecării va fi revelată neprihănirea și dreptatea perfectă a lui Dumnezeu. Fiecare om va primi exact ceea ce merită, fie răsplată, fie mânie. În acea zi, nimeni nu se va îndoii de faptul că Dumnezeu este drept.

c) Z _____ cea m _____ (Iuda 6).

OBSERVAȚII: Cuvântul „mare” provine din termenul grec *mégas*. Dacă măreția unei zile este determinată de relevanța și importanța ei pentru omenire, atunci Ziua Judecării este deosebită de toate celelalte. În acea zi va fi decisă soarta veșnică a tuturor oamenilor.

d) Z _____ lui D _____ (2 Petru 3:12).

OBSERVAȚII: Ziua Judecării va fi ziua lui Dumnezeu. Va fi ziua când Dumnezeu va fi răzbunat înaintea întregii creații. Toate îndoielile legate de existența și caracterul Lui se vor disipa.

5. În Ziua Judecării, Dumnezeu va analiza gândurile, cuvintele și faptele fiecărui membru al rasei lui Adam. Ce ne învață următoarele pasaje ale Scripturii despre profunzimea judecării lui Dumnezeu? Va exista vreun lucru care să fie trecut cu vederea sau ascuns înaintea Lui?

a) *Marcu 4:22; Luca 8:17; 12:2-3*

---

b) *Eclesiastul 12:14*

---

c) *1 Corinteni 4:5*

d) *Evrei 4:13*

OBSERVAȚII: Cuvântul „descoperit” provine din termenul grec **gumnós**, și are sensul literal de „gol”. Expresia „gol și descoperit” este tradusă din cuvântul grec **trachēlízō**, având sensul de „a dezgoli gâtul”. Ea este folosită în afara Noului Testament pentru a descrie curățarea gâtului animalului de jertfă pentru a-l expune în vederea sacrificării.

6. În Apocalipsa 20:11-15 se găsește cel mai descriptiv pasaj din Biblie legat de judecata finală. Citește pasajul de câteva ori până te familiarizezi cu el, apoi răspunde la întrebările de mai jos.

a) *Cum este descris Dumnezeu și scaunul Lui de domnie în versetul 11? Cum sunt caracterizate măreția și sfințenia lui Dumnezeu?*

OBSERVAȚII: Scaunul de domnie demonstrează suveranitatea absolută a lui Dumnezeu peste întreaga creație. Culoarea albă a acestuia vorbește despre sfințenia sau puritatea morală a Aceluia care stă pe el.

b) *Conform versetelor 12-13, cine stă în picioare înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu? Poate scăpa cineva de judecată? Este cineva scutit? Explică răspunsul dat.*

---

c) *Conform versetelor 12-13, cum sunt judecați oamenii? Care este temelia judecății lui Dumnezeu? Este judecata Lui una detaliată? Explică răspunsul dat.*

OBSERVAȚII: Faptul că se face referire la mai multe „cărți” este un indiciu care vorbește despre caracterul complet și extins al judecății de către Dumnezeu a faptelor fiecărui om. Repetarea expresiei „după faptele lor” caută să îl convingă pe cititor de faptul că toți oamenii vor fi judecați potrivit cu fiecare gând, cuvânt și faptă. Pentru omul cu mintea sănătoasă, acest adevăr este înfricoșător!

d) *Conform versetelor 14-15, care este soarta fiecărei persoane care Îl respinge pe Isus Hristos și este judecată potrivit faptelor sale?*

OBSERVAȚII: Aceasta este o realitate înfricoșătoare care nu poate fi evitată. Ea constituie adevărul sigur și deosebit al Scripturilor care ne arată că pedeapsa fără sfârșit îi așteaptă pe toți cei care au respins îndurarea lui Dumnezeu. În capitolele următoare, vom analiza în detaliu această doctrină biblică a pedepsei veșnice.

CAPITOLUL 24.

IADUL (1)

PARTEA ÎNTÂI: NATURA IADULUI

Am învățat că mânia lui Dumnezeu este manifestată prin despărțirea omului de Dumnezeu – prin faptul că el este abandonat păcatului, expus unei vieți de suferință și morții fizice. În cele ce urmează, vom analiza cea mai mare dintre toate manifestările mâniei divine: **ladul**. Unul dintre adevărurile cele mai serioase ale Scripturii este că păcatul și consecințele lui nu se sfârșesc cu moartea fizică. După moarte va exista o judecată finală, iar cei care mor în păcatele lor sunt condamnați să-și petreacă veșnicia în lad. Chiar dacă această doctrină este adesea batjocorită și respinsă, nu putem ignora învățătura clară a Scripturii. Există un loc al judecății veșnice pentru cei răi. În orice încercare de a înțelege natura ladului, trebuie să procedăm cu multă atenție. Pe de o parte, trebuie să fim atenți să urmăm Scriptura și nu descrierile ingenioase ale ladului create de literatura veche, de cea modernă și de mass-media. Pe de altă parte, trebuie să fim atenți să nu lepădăm doctrina ladului și să nu-i diminuăm ororile. Potrivit Scripturii și în special a învățăturilor lui Isus Hristos, există un loc real denumit „lad” care este deopotrivă groaznic în suferințele lui și veșnic în durată.

LOCUIȚA MORȚILOR ȘI GHEENA

În Noul Testament sunt folosiți doi termeni specifici cu referire la ea: **locuința morților** și **Gheena**. Dacă studiem atent aceste două referințe, putem ajunge la o înțelegere mai clară a naturii ladului.

Locuința Morților

Expresia „locuința morților” provine din termenul grec **hādēs**, care apare de zece ori în Noul Testament.⁶ Deși el este folosit cel mai adesea cu referire la

---

⁶ Matei 11:23; 16:18; Luca 10:15; 16:23; Faptele Apostolilor 2:27, 31; Apocalipsa 1:18; 6:8; 20:13, 14

moarte și la locașul general al morților, el este în mod clar folosit în Luca 16:23 cu referire la acel loc unde sunt chinuiți cei răi.

Există două interpretări legate de locuința morților și de relația dintre acest termen și Gheena: fie (1) locuința morților este locul temporar unde se află cei răi până la judecata de apoi, când aceștia sunt reuniți cu trupurile lor înviate și când sunt trimiși în locul veșnic de chin numit Gheena; fie (2) locuința morților și Gheena sunt ambele referințe la același loc de chin. În cea de-a doua interpretare, cei răi suferă într-o stare în care nu au trup, până la judecata viitoare și până la înviere. Apoi, după înviere și judecata de apoi, cei răi sunt uniți cu trupurile lor înviate și se întorc în același loc de judecată.

Gheena

Cuvântul „Gheena” (tradus ca „lad” în Scriptură) este forma latină a expresiei aramaice **gehinnam** și se referă la **valea Ben-Hinom** (vezi Iosua 15:8), localizată la sud de Ierusalim, astăzi cunoscută sub numele de **Wadi er-Rababi**. Forma din limba greacă a acestui cuvânt este **géenna**, care se găsește de 12 ori în Noul Testament.⁷ Sub domnia regilor răi Ahaz și Manase, ea era locul unde părinții își aduceau copiii ca jertfe înaintea zeului amonit Moloh (Ieremia 32:35; vezi și 2 Împărați 16:3; 21:6).

În decursul domniei lui Iosia, practica jertfirii copiilor a încetat, iar Valea Hinom a fost profanată (2 Împărați 23:10-14). Ea a ajuns în final un morman de gunoi, unde erau aruncate cadavrele animalelor și trupurile criminalilor executați. Ea era un loc unde focul ardea continuu și unde fumul se ridica zi de zi, fiind infestat de viermi, mizerie și boli. Până la momentul întrupării lui Hristos, cuvântul acela era folosit în mod obișnuit cu sensul de loc al pedepsei și chinului veșnic al celor răi, un loc al morții veșnice, al contaminării, spurcăciunii și suferinței.

EXCLUDEREA DIN PREZENȚA FAVORABILĂ A LUI DUMNEZEU

Probabil că adevărul cel mai înfricoșător despre lad este că acesta este locul unde prezența favorabilă a lui Dumnezeu este exclusă. În gândirea evanghelică modernă, ladul este adesea descris ca un loc al chinului în afara prezenței lui Dumnezeu. Se spune adesea că Raiul este Rai pentru că Dumnezeu este acolo, și că ladul este lad pentru că Dumnezeu nu se găsește acolo. Chiar dacă această afirmație conține un element de adevăr, ea este extrem de greșită.

Nu absența lui Dumnezeu este ceea ce face ca ladul să fie un loc de chin, ci absența **prezenței Sale favorabile**. În fapt, ladul este lad pentru că Dumnezeu există acolo în plinătatea dreptății și a mâniei Sale.

⁷ Matei 5:22, 29, 30; 10:28; 18:9; 23:15, 33; Marcu 9:43, 45, 47; Luca 12:5; Iacov 3:6

1. 2 Tesaloniceni 1:9 este unul dintre pasajele cele mai importante din Scriptură care vorbesc despre separarea celor răi din prezența favorabilă a lui Dumnezeu. Citește pasajul până te familiarizezi cu el, apoi scrie gândurile tale pe marginea lui.

OBSERVAȚII: Expresia „de la” provine din prepoziția din limba greacă **apó**, care a fost interpretată și tradusă în două modalități diferite: (1) „departe de prezența Domnului”, având sensul că pedeapsa însăși constă în a fi separat de Domnul sau (2) „din prezența Domnului”, având sensul că pedeapsa survine din alungarea din prezența Domnului. În oricare dintre cele două variante, expresia „de la fața Domnului” nu poate avea sensul că în lad nu se manifestă nimic din prezența sau puterea lui Dumnezeu, întrucât ladul însuși este o manifestare a mâniei Lui.

2. În Scriptură există mai multe pasaje care se referă la judecata finală a omului și la pedepsirea acestuia cu ladul ca și cum el ar fi alungat sau exclus din prezența favorabilă a lui Dumnezeu. Analizează cu atenție fiecare pasaj oferit mai jos, apoi scrie gândurile tale pe marginea fiecăruia dintre acestea.

a) *Matei 7:23 (vezi și Luca 13:27)*

---

b) *Matei 25:30 (vezi și 8:12; 22:13)*

---

3. Nu absența lui Dumnezeu este ceea ce face ca Iadul să fie un loc al chinului, ci absența Lui favorabilă. Iadul este Iad pentru că Dumnezeu există acolo în plinătatea dreptății și mâniei Sale. Ce ne învață pasajul biblic din Apocalipsa 14:9-10 despre acest adevăr?

OBSERVAȚII: Cei răi nu doar vor fi judecați și pedepsiți de Miel, ci pedeapsa lor continuă se va face sub ochii Lui. La venirea lui Hristos, cei răi vor striga la munți și la stânci să cadă asupra lor pentru a-i ascunde de prezența Aceluia care este așezat pe scaunul de domnie și de mânia Mielului (Luca 23:30; Apocalipsa 6:16). Totuși, cererea lor va fi respinsă de-a lungul întregii veșnicii.

SUFERINȚĂ DE NEDESCRIS

Este imposibil să fim credincioși Scripturii, în special cuvintelor lui Isus, și în același timp să căutăm să respingem sau să ignorăm adevărurile pe care Scriptura ni le transmite despre suferința celor răi în Iad. Așa cum vom vedea, Scriptura – în special Evangheliile – prezintă Iadul ca un loc al unei suferințe de nedescris. Se spune pe bună dreptate că strălucirea cerului trece dincolo de puterea minții și de abilitatea limbii omenești de a o descrie. Potrivit Scripturii, același lucru se poate spune despre suferințele și teroarele Iadului. Este important să ne amintim că, chiar dacă doctrina despre Iad este respingătoare pentru mulți, ea rămâne totuși certă și adevărată.

Înainte de a merge mai departe, este important să înțelegem că Iadul nu este un loc unde cei răi sunt torturați cu cruzime. El este locul unde ei suferă **dreptatea perfectă** pentru păcatele lor. Dumnezeu nu este crud. El nu își torturează cu răutate vrăjmașii. În fapt, Biblia ne învață că Dumnezeu nu găsește nicio plăcere în moartea celui rău (Ezechiel 18:23, 32). Cu toate acestea, Dumnezeu este un Dumnezeu al dreptății, iar Iadul este locul unde acea dreptate le este aplicată celor răi. Ei își primesc măsura exactă a pedepsei pe care o merită.

1. Cum descrie Isus Iadul și suferințele din Iad în pasajele biblice de mai jos?
- a) Un loc de c _____ (Luca 16:28). Cuvântul este preluat din termenul grec **básanos**, care se referă la o durere severă adesea asociată cu

tortura. Totuși, trebuie să ținem minte că ladul nu este un loc al torturii demonice așa cum este descris în opera *Infernul* a lui Dante⁸, ci este un loc al dreptății perfecte, unde fiecare om primește plata exactă în raport cu ceea ce merită.

b) *Un loc unde va fi p_____ și s_____ dinților (Matei 8:12).*

Această descriere a suferințelor celor răi din lad este importantă, întrucât Isus o folosește frecvent (Matei 13:42, 50; 22:13; 24:51; 25:30; Luca 13:28). Ladul este un loc al durerii, anxietății și regretului.

2. Următoarele două pasaje ale Scripturii ne descoperă ceva din suferințele nedescris ale ladului. Citește fiecare pasaj până te familiarizezi cu el, apoi prezintă în câteva cuvinte ceea ce ne este descoperit despre chinurile ladului.

a) *Luca 16:19-31*

OBSERVAȚII: Întrucât relatarea cu bogatul și Lazăr are trăsăturile tipice ale unei parabole, unii au căutat să respingă această descriere a ladului ca fiind doar o metaforă. Totuși, chiar dacă este incert cât de literal ar trebui să interpretăm fiecare detaliu al relatării, există anumite adevăruri incontestabile pe care le putem extrage din pasaj: (1) după moarte, există o separare a celor răi și a celor buni, iar (2) cei dreپți primesc răsplata veșnică, în timp ce oamenii răi suferă pedeapsa veșnică și conștientă.

b) *Apocalipsa 14:9-11*

---

3. Deși Biblia arată clar că fiecare locuitor din lad va suferi un chin de nedescris, ea ne învață și că această suferință va fi proporțională cu păcătoșenia fiecărei

⁸ *Infernul* este prima parte din opera *Divina Comedie* a poetului Dante Alighieri, din secolul al XIV-lea; ea descrie „călătoria” alegorică a autorului prin mai multe „cercuri” ale ladului.

persoane în această viață. Ce ne învață următoarele pasaje ale Scripturii despre acest adevăr?

a) *Matei 11:21-24*

---

b) *Luca 12:47-48*

---

c) *Matei 23:14; Marcu 12:38-40*

OBSERVAȚII: În Matei 11:21-24 și Luca 12:47-48 învățăm că oamenii sunt făcuți responsabili potrivit cu revelația care le-a fost dată. În Matei 23:14 și Marcu 12:40 vedem că oamenii vor fi de asemenea judecați potrivit cu gravitatea păcatelor lor.

PEDEPSĂ FĂRĂ SFÂRȘIT

Probabil că unul dintre cele mai înfricoșătoare adevăruri legate de lad ține de veșnicia acestuia. Toți cei care trec prin porțile ladului sunt lipsiți de speranța unei răscumpărări sau a unei restaurări viitoare. Ei sunt condamnați pe veci. Acest adevăr este probabil cel mai respingător pentru cei care nu acceptă doctrina biblică a ladului. Cum ar putea să fie justă o pedeapsă fără sfârșit? Nu depășește cumva această pedeapsă gravitatea crimei făcute?

Atunci când ne gândim la natura veșnică a iadului, trebuie luate în considerare două adevăruri. **În primul rând**, trebuie să ne gândim la natura dezgustătoare a păcatului. Păcatul comis împotriva unui Dumnezeu infinit de vrednic merită o pedeapsă fără sfârșit. **În al doilea rând**, trebuie să conștientizăm că pedeapsa iadului este veșnică întrucât cei răi continuă în răzvrătirea lor, fără pocăință, de-a lungul veșniciei. Nu trebuie să presupunem că cei răi se vor pocăi în Ziua Judecării sau chiar la scurt timp după aceea, în iad. Mai degrabă ura lor față de Dumnezeu, împietrirea inimii și răzvrătirea lor nerușinată vor continua de-a lungul veșniciei. De aceea, o răzvrătire veșnică impune o pedeapsă veșnică.

1. Cum este descris iadul în următoarele pasaje ale Scripturii? Gândește-te la ce anume ne transmit aceste descrieri despre natura lui veșnică.

a) F_____ v_____ (*Matei 18:8; 25:41; Iuda 7*).

b) P_____ v_____ (*Matei 25:46*). Este important să observăm că viața veșnică este menționată în același verset unde este menționată și pedeapsa veșnică. Dacă acceptăm doctrina fericirii veșnice a celor neprihăniți în Rai, trebuie să acceptăm și doctrina pedepsei veșnice a celor răi în iad.

c) P_____ v_____ (*2 Tesaloniceni 1:9*). Deși unii ar susține în mod greșit că termenul „pierzare” ar indica încetarea existenței, cuvântul „veșnic” face ca o astfel de interpretare să fie imposibilă. În iad, cei răi se află într-o existență care poate fi descrisă pe bună dreptate ca o pierzare continuă.

2. Ce ne învață următoarele pasaje biblice despre natura veșnică a iadului și despre pedeapsa veșnică acordată pe bună dreptate celor răi?

a) *Matei 25:41*

---

b) *Marcu 9:47-48*

---

c) *Apocalipsa 14:9-11*

---

3. Mulți dintre cei care resping natura veșnică a Iadului nu ar respinge niciodată natura veșnică a Raiului. Totuși, așa cum am menționat mai devreme, consecvența ne cere ca, dacă respingem natura veșnică a Iadului, trebuie să respingem în egală măsură natura veșnică a Raiului. Cum demonstrează Isus această gândire logică? Completează spațiile goale de mai jos.

a) *Conform învățaturii din Matei 25:46, cei răi sunt alungați în pedeapsa v_____ , iar cei neprihăniți merg în viața v_____ . Ar un lucru inconsecvent să îi dăm două sensuri conflictuale aceluiași cuvânt în aceeași frază. Dacă pedeapsa „veșnică” nu înseamnă cu adevărat că cei răi sunt pedepsiți pe veci, atunci nici viața „veșnică” nu poate să însemne cu adevărat că cei neprihăniți vor trăi pe vecie în prezența lui Dumnezeu.*

CAPITOLUL 25.

IADUL (2)

PARTEA A DOUA: TERORILE IADULUI

O DESCRIERE BIBLICĂ A IADULUI

În Scriptură ne sunt date mai multe descrieri grafice și izbitoare ale Iadului. A existat o lungă dezbateră până și printre cei mai conservatori teologi dacă acestea trebuie înțelese literal sau nu. Este Iadul un loc al focului și al întinericului, al pucioasei și al fumului? Dacă cineva respinge o interpretare literală acestor descrieri pentru a susține o perspectivă care diminuează gravitatea și dimensiunea suferințelor celor răi în ea, argumentele acelei persoane trebuie respinse. Totuși, este acceptabil să credem că aceste descrieri au un anumit sens figurativ pentru că ele sunt o încercare de a descrie ceva atât de înfricoșător încât trece dincolo de capacitatea omului de înțelegere și dincolo de puterea limbajului omului de a descrie. Autorii biblici au folosit cele mai înfricoșătoare terori cunoscute omului pe pământ pentru a descrie grozăvia Iadului, dar putem fi siguri de faptul că grozăviile Iadului sunt mai rele decât orice lucru de pe pământ. Focul, întinericul, pucioasa și fumul sunt doar încercări firave de a descrie o realitate cu mult mai înfricoșătoare decât pot să ilustreze acele cuvinte. În același fel în care gloriile cerului nu pot fi înțelese de mintea omenească sau comunicate prin limbaj omenesc, tot așa terorile Iadului sunt dincolo de abilitatea noastră de a le descrie și de a le înțelege.

1. Ce descrieri sunt folosite în următoarele pasaje ale Scripturii pentru a ne vorbi despre natura înfricoșătoare a Iadului?
  - a) F_____ (Matei 3:10; 7:19). De-a lungul Scripturii, ideea focului este folosită pentru a vorbi despre **judcata** și **mânia** lui Dumnezeu revelate împotriva păcatului și a păcătosului. Reacția sfântă și dreaptă a lui Dumnezeu se manifestă față de orice intră în contradicție cu natura și voia Lui. Reacția Lui este înfricoșătoare, irezistibilă și înfocată. Totuși, pe cât de înfricoșător este

focul literal pentru un om care arde, el nu poate descrie nici măcar începutul focului groaznic al mâniei lui Dumnezeu îndreptată împotriva celor răi în Iad.

- b) F_____ v_____ (Matei 18:8; 25:41). Accentul este pus aici pe suferințele celor răi în Iad, suferințe care sunt **veșnice**. Nu există nicio nădejde a răscumpărării sau restaurării pentru cei care au ajuns în Iad.
- c) F_____ care nu se s_____ (Matei 3:12). Ideea transmisă aici este că, în Iad, chinurile nu vor fi doar veșnice, ci ele nici nu se vor **diminua**. Nu va exista niciun moment de odihnă pentru cei condamnați.
- d) I_____ de f_____ și p_____ (Apocalipsa 20:10). Această descriere este dată pentru a transmite **imensitatea** și **puterea** Iadului. Judecata Iadului nu este doar o picătură sau un pârâu de chin. Locuitorii Iadului vor fi asemenea oamenilor naufragiați într-o mare imensă și agitată a mâniei lui Dumnezeu, loviți și bătuți de valurile violente și continue ale indignării drepte a lui Dumnezeu. Ei vor fi asemenea oamenilor care se îneacă într-o căldare de foc imensă și agitată.
- e) C_____ a_____ (Matei 13:42). Adevărul transmis aici este cel al **intensității** Iadului. Într-un furnal nu există nici cea mai mică posibilitate de a scăpa de flacără, și nu există nicio ploaie care să stăvilească flăcările, nici vreo bătaie de vânt care să aducă înprospătare sau odihnă. În același fel, intensitatea suferințelor Iadului nu va fi redusă vreodată.
- f) Î_____ de a_____ (Matei 8:12; 22:13; 25:30). Adevărul transmis aici este cel al **înstrăinării** locuitorilor Iadului. Ei sunt izgoniți și nu se mai găsește niciun loc pentru ei. Ei sunt înstrăinați nu doar de Dumnezeu, ci și de părtășia cu ceilalți. Iadul este un loc al izolării absolute și insuportabile, oamenii fiind complet separați de viața și lumina lui Dumnezeu.
- g) N_____ î_____ de afară (Iuda 13). Există puține locuri mai solitare și mai chinuitoare decât întunericul gros. Condamnarea la un astfel de întuneric îi oferă omului cel mai mare simțământ al **deznădejdii**.
- h) M_____ a d_____ (Apocalipsa 20:14; 21:8). Destinul final al celor răi stă în opoziție flagrantă cu cel al credinciosului. Pentru cel credincios nu va mai exista frica morții (Evrei 2:14-15), pentru că moartea nu va mai fi (Apocalipsa 21:4). Prin contrast, cei răi vor trăi într-o stare de **moarte neîncetată**. Ei vor avea o existență conștientă, dar nu vor mai avea parte de nimic din ce înseamnă binecuvântarea, nădejdea sau bucuriile vieții.

2. După ce am analizat câțiva dintre termenii care descriu ladul, scrie gândurile tale asupra acestor lucruri. Cum ai descrie ladul într-o discuție cu o altă persoană?

AVERTISMENTE PENTRU A EVITA IADUL CU ORICE PREȚ

Terorile ladului ne sunt comunicate clar prin avertismentele Scripturii de a evita ladul cu orice preț. Dintre toate grozăviile care ar putea să vină asupra unui om, ladul este cel mai rău lucru. Este important să observăm că Isus Hristos a vorbit mai mult despre lad decât despre toate celelalte adevăruri biblice luate la un loc. El a predicat în mod clar și fără echivoc despre realitățile ladului și le-a dat oamenilor cele mai mari și mai serioase avertismente să fugă de mânia viitoare.

1. În Matei 10:28 și Luca 12:5 se găsesc două dintre cele mai serioase avertismente date de Isus Hristos privitoare la grozăvia ladului. Scrie gândurile tale pe marginea acestor versete. Ce ne transmit aceste avertismente despre grozăviile ladului și despre nevoia noastră de a ne fi frică de el?

OBSERVAȚII: Lumea din vremea lui Isus era plină de războaie, lupte, mercenari și tirani. Armata romană putea fi la fel de crudă pe cât era de puternică. Totuși, în ciuda acestor pericole cu care avea să se confrunte biserica primară, Isus și-a avertizat ucenicii să se teamă de Dumnezeu mai mult decât de orice altceva. Cele mai îndelungi torturi din această viață sunt limitate atât în intensitatea cât și în durata lor, însă mânia lui Dumnezeu din lad este de necuprins și fără sfârșit!

2. Isus și autorii biblici au predicat nu doar despre terorile ladului, ci ei i-au și avertizat pe oameni să evite condamnarea ladului cu orice preț. Ce ne învață următoarele pasaje ale Scripturii despre acest adevăr?

a) *Luca 13:24*

OBSERVAȚII: Cuvântul „nevoiți-vă” provine din termenul grec **agōnizomai**, având sensul de „a lupta, a agoniza, a se strădui din răspuțeri sau cu un zel imens”.

b) *Matei 18:8; Marcu 9:47*

OBSERVAȚII: Aceste pasaje biblice nu trebuie înțelese literal – Isus nu vorbește aici despre mutilarea de sine ca un mijloc eficace și adecvat pentru a ne înfrâna patimile noastre păcătoase. El oferă învățătură spunând că trebuie să tratăm radical păcatul datorită consecințelor îngrozitoare ale acestuia.

3. După ce ai analizat avertismentele biblice de a evita ladul cu orice preț, scrie gândurile tale pe marginea acestui adevăr. Cum ai putea să îl avertizezi pe un alt om în ce privește pericolul ladului?

CAPITOLUL 26.

SINGURA NĂDEJDE A OMULUI

NĂDEJDEA MÂNTUIRII

Iată că ne-am apropiat de finalul studiului nostru despre om și tragedia lui. Pe parcursul studiului nostru, am ajuns la unele concluzii foarte serioase. Păcatul lui Adam a invadat întreaga rasă omenească. Fiecare om este o ființă coruptă moral, împotrivoare față de Dumnezeu și lipsită de dorința de a se supune voii Lui. Noi toți suntem capabili de păcate de nedescris și de perversiuni inimaginabile, motiv pentru care merităm condamnarea dreaptă din partea unui Dumnezeu sfânt și neprihănit. Scriptura este clară: toți oamenii, fără excepție, sunt condamnați înaintea lui Dumnezeu, fără scuză sau alibi. Mai mult, omul nu poate face nimic pentru a-și schimba situația sau pentru a se împăca cu Dumnezeu. Acesta este un adevăr îngrozitor, dar este unul pe care trebuie să îl credem și să îl acceptăm înainte de a putea începe să înțelegem mântuirea măreață pe care Dumnezeu a împlinit-o pentru poporul Său, prin Isus Hristos.

1. Următoarele versete ale Scripturii constituie o concluzie potrivită a acestui studiu, pentru că ele nu doar afirmă adevărul serios despre incapacitatea noastră de a ne mântui, ci proclamă de asemenea marea nădejde a mântuirii prin îndurarea lui Dumnezeu, descoperită în Isus Hristos. Analizează fiecare pasaj al Scripturii, apoi scrie care este **adevărul solemn** și **nădejdea măreață** care se găsește în fiecare dintre ele.

a) *Psalmul 130:3-4*

(1) Adevărul solemn (v. 3)

---

(2) Nădejdea măreață (v. 4)

---

b) *Romani 3:19-22*

(1) Adevărul solemn (v. 19-20)

---

(2) Nădejdea măreață (v. 21-22)

---

c) *Romani 3:23-26*

(1) Adevărul solemn (v. 23)

---

(2) Nădejdea măreață (v. 24-26)

---

d) *Romani 7:24-8:2*

(1) Adevărul solemn (7:24)

---

(2) Nădejdea măreață (7:25-8:2)

---

e) *Galateni 3:22*

(1) Adevărul solemn

---

(2) Nădejdea măreață

---

2. Scrie gândurile tale după ce ai analizat deopotrivă solemnitatea și nădejdea exprimată în aceste pasaje. De ce anume ține singura nădejde a omului?

STAREA DISPERATĂ A OMULUI

Adevărul despre om și despre tragedia lui este devastator pentru orice persoană a cărei conștiință a fost trezită de Duhul Sfânt. Apostolul Pavel exprima acest adevăr într-un mod convingător astfel: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Romani 7:24). Răspunsul la întrebarea lui Pavel și soluția la soarta îngrozitoare a omului se găsește doar în Hristos – în Evanghelia (sau „Vestea Bună”) lucrării Sale mântuitoare pentru noi!⁹

Psalmistul arată că, dacă Domnul ar păstra aducerea aminte a nelegiuirilor noastre împotriva Lui, n-ar exista nici măcar un singur om pe pământ care să stea în picioare înaintea Lui la judecată (Psalmul 130:3). Nelegiuirile noastre ne-au depășit, fiind o povară grea, a cărei greutate nici măcar nu o mai putem suporta (Psalmul 38:4). Păcatul constituie cea mai mare problemă a omenirii și singura sursă a tuturor suferințelor care ne ruinează ca indivizi și ca societate. De aceea, cele două mari nevoi ale noastre sunt mântuirea din condamnarea păcatului și eliberarea de sub puterea lui. Ambele sunt oferite în Persoana lui Isus Hristos și în lucrarea Lui mântuitoare pentru noi.

Biblia afirmă fără echivoc că Dumnezeu este „plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate” (Exod 34:6). De aceea, El nu găsește nicio plăcere în moartea celui rău, ci mai degrabă dorește ca acesta să se întoarcă de la căile lui și să trăiască (Ezechiel 18:23). Indiferent de profunzimea păcatului unui om sau de dimensiunea răzvrătirii sale, el are înaintea sa oferită atât iertarea cât și curățarea dacă își va abandona calea și se va întoarce la Domnul. David merge chiar

⁹ Doctrina Evangheliei și multe pasaje ale Scripturii care o dovedesc sunt analizate în detaliu în manualul *Descoperă Evanghelia Glorioasă*.

până acolo încât spune că Dumnezeu îi va ierta faptele lui nelegiuite, îi va acoperi păcatele și nu îi va mai socoti vreodată neleguirile (Psalmul 32:1-2).

Aceasta este o veste minunată, dar ea vine înaintea noastră cu o anumită dilemă teologică sau filozofică: Cum poate un Dumnezeu bun și neprihănit să ierte oameni răi? Nu va face dreptate Judecătorul întregului pământ (Geneza 18:25)? Poate fi Dumnezeu apatic față de păcat sau să îl ascundă sub preș, să zicem, ca și cum n-ar fi avut loc vreodată? Poate un Dumnezeu drept să îi aducă pe oameni răi în părtășie cu El și totuși să rămână sfânt? Scriptura însăși afirmă că cel care îl justifică pe omul rău este „o scârbă înaintea Domnului” (Proverbe 17:15). Atunci cum poate Dumnezeu să îl ierte pe cel rău fără a-și compromite caracterul? Din nou, răspunsul se găsește în Persoana și lucrarea lui Hristos.

Potrivit Scripturii, omul a păcătuit (Romani 3:23), iar plata păcatului este moartea (Romani 6:23). Dumnezeu este drept și cerințele Legii Lui trebuie satisfăcute înainte ca cel vinovat să fie iertat. La împlinirea vremii, Fiul lui Dumnezeu S-a întrupat și a umblat pe acest pământ în ascultare perfectă de Legea lui Dumnezeu (Galateni 4:4). La sfârșitul vieții Sale și potrivit cu voia Tatălui, El a fost răstignit prin mâinile oamenilor răi (Faptele Apostolilor 2:23). Pe cruce, El a stat în locul poporului Său vinovat, iar păcatele lor l-au fost imputate (2 Corinteni 5:21). Fiind Cel ce a purtat păcatul lor, El a devenit blestemat de Dumnezeu (Galateni 3:13), uitat de Dumnezeu (Matei 27:46) și zdrobit sub greutatea mâinii lui Dumnezeu (Isaia 53:10). Prin moartea Lui, datoria păcatului a fost plătită, cerințele dreptății lui Dumnezeu au fost satisfăcute, iar mânia lui Dumnezeu a fost liniștită. În acest fel, Dumnezeu a rezolvat marea dilemă. El a pedepsit pe drept păcatele poporului Său prin moartea singurului Său Fiu, motiv pentru care El poate să îi îndreptățească acum fără plată pe toți cei care își pun nădejdea în El!

Prin moartea Fiului Său, Dumnezeu poate fi acum drept și să îl îndreptățească până și pe cel mai ticălos păcătos care își pune credința în El (Romani 3:26). Totuși, Evanghelia înseamnă mai mult decât eliberarea de sub condamnarea păcatului, ea vine și cu eliberarea de sub puterea păcatului. În prima sa epistolă, apostolul Ioan ne spune că „oricine crede că Isus este Hristosul, este născut din Dumnezeu” (1 Ioan 5:1). Această naștere nouă îi dă omului abilitatea de a se pocăi și de a crede spre mântuire, și îl face capabil să trăiască o viață nouă (Romani 6:4). Prin lucrarea regeneratoare a Duhului Sfânt, inima de piatră a omului, care era anterior moartă spiritual și indispusă să asculte de Dumnezeu, este înlocuită cu o inimă de carne, o inimă vie, deopotrivă dornică și capabilă să audă vocea Lui și să Îl urmeze (Ezechiel 36:25-27). El a fost cândva un pom rău și aducea roade rele, dar acum este un pom bun plantat pe malul apei, aducând roadă la timpul lui, și având frunze care nu se vestejesc (Matei 7:17-18; Psalmul 1:3). Astfel, credinciosul este justificat și el este însăși lucrarea mâinilor lui Dumnezeu, creat în Isus Hristos pentru

fapte bune (Efeseni 2:10). În fapt, această lucrare de transformare morală continuă în viața credinciosului constituie temelia siguranței lui și dovada convertirii lui autentice.

Așa cum am spus, Evanghelia este o veste minunată, dar ne rămân întrebări importante de răspuns: „Cum poate fi obținută mântuirea? Ce trebuie să facă omul?” Răspunsul este clar: el trebuie să se „pocăiască și să creadă Evanghelia” (Marcu 1:15). Nenumăratele pasaje ale Scripturii folosite în acest manual au respins deja orice argument sau sugestie că omul ar putea să fie mântuit prin virtuțile sau meritele sale. În noi înșine, suntem lipsiți de ambele! Până și așa-zisele noastre „fapte bune” făcute înaintea oamenilor nu sunt altceva decât niște cârpe mânjite înaintea lui Dumnezeu (Isaia 64:6). De aceea, trebuie să respingem orice încredere în firea pământească și să ne încredem doar în Hristos (Filipeni 3:3). Creștinul este acea persoană care fost de acord cu Dumnezeu în ce privește starea lui păcătoasă, a renunțat la orice încredere în virtuțile sau meritele sale, și și-a pus toată nădejdea spre mântuire în Persoana și lucrarea lui Isus Hristos.

DESPRE HEARTCRY MISSIONARY SOCIETY

HeartCry Missionary Society și-a început activitatea în 1988, în Peru, cu dorința de a ajuta misionarii nativi, așa încât aceștia să îi evanghelizeze pe conaționali lor și să înființeze biserici biblice printre ei. Începând de atunci, Domnul a extins granițele lucrării noastre și astfel am ajuns să slujim nu doar în America Latină, ci și în Africa, Asia, Eurasia, Europa, Orientul Mijlociu și America de Nord.

Țelul lucrării noastre este să facilităm creșterea lucrării misionarilor locali peste tot în lume. Strategia noastră este alcătuită din patru elemente esențiale: susținere financiară, pregătire teologică, distribuția de Biblii și literatură, și oferirea oricăror instrumente necesare pentru ușurarea împlinirii Marii Trimiteri.

În prezent susținem circa 250 de familii misionare în peste 40 de țări din întreaga lume.

ASPECTE INTRODUCATIVE DESPRE HEARTCRY

HeartCry Missionary Society a fost înființată și există spre promovarea următoarelor patru obiective:

- Gloria lui Dumnezeu
- Beneficiul oamenilor
- Înființarea de biserici biblice
- Demonstrarea credincioșiei lui Dumnezeu

1: Gloria lui Dumnezeu

Primul nostru mare obiectiv este gloria lui Dumnezeu. Cea mai mare preocupare a noastră este ca Numele Lui să fie preamărit între popoare, de la răsăritul până la apusul soarelui (Maleahi 1:11) și ca Mielul care a fost junghiat să primească răsplata deplină pentru suferințele Sale (Apocalipsa 7:9-10). Noi ne găsim marele scop și motivație nu în om sau în faptele lui, ci în Dumnezeu, în dedicarea

Lui pentru gloria Sa și în dorința pe care Dumnezeu ne-o dă să Îl vedem aducându-l-se închinare din orice popor, seminție, națiune și limbă. Noi ne punem încrederea nu în abilitatea Bisericii de a împlini Marea Trimitere, ci în puterea nelimitată și neîmpiedicată a lui Dumnezeu de a împlini tot ceea ce El a decretat.

2. Beneficiul oamenilor

Cel de-al doilea obiectiv major al nostru este mântuirea omenirii pierdute și muribunde. Creștinul care este cu adevărat pasionat de gloria lui Dumnezeu și încrezător în suveranitatea Lui nu va sta nepăsător față de miliardele de oameni din lume care încă nu au auzit Evanghelia lui Isus Hristos. Dacă suntem cu adevărat asemenea lui Hristos, mulțimea de oameni pierduți ne va determina să manifestăm compasiune față de ei (Matei 9:36), chiar până la o mare întristare și durere necurmată (Romani 9:2). Sinceritatea mărturiei noastre creștine ar trebui să fie pusă sub semnul întrebării dacă nu suntem dornici să facem tot ceea ce ne stă în putință pentru a-L face cunoscut pe Hristos între popoare și pentru a îndura orice de dragul aleșilor lui Dumnezeu (2 Timotei 2:10).

3. Înființarea de biserici locale

Al treilea obiectiv major al nostru este înființarea de biserici biblice. Deși recunoaștem că nevoile omenirii sunt multe și că suferințele omului sunt variate, noi credem că toate decurg dintr-o sursă comună – depravarea radicală a inimii lui, vrăjmășia lui față de Dumnezeu și respingerea adevărului de către el. De aceea, noi credem că cel mai mare bine ce poate fi făcut față de om vine prin predicarea Evangheliei și prin înființarea de biserici locale care propovăduiesc întreg sfatul Cuvântului lui Dumnezeu, și care slujesc potrivit cu poruncile, rânduielile și înțelepciunea Lui. O astfel de lucrare nu poate fi realizată în chip firesc, ci doar prin providența supranaturală a lui Dumnezeu și prin mijloacele pe care El le-a rânduit: predicarea biblică, rugăciunea de mijlocire, slujirea jertfitoare, dragostea necondiționată și transformarea autentică după chipul lui Hristos.

4. Demonstrarea credințioșiei lui Dumnezeu

Al patrulea și ultimul obiectiv al HeartCry este să demonstreze poporului lui Dumnezeu că El poate cu adevărat și dorește să acopere toate nevoile noastre după bogățiile Lui în slavă. Nevoile aceste lucrări vor fi obținute prin rugăciune. Nu ne vom asigura susținerea prin promovarea proprie, prin a îndrepta cu degetul către noi sau prin a-i manipula pe frații și surorile noastre în Hristos. Dacă această lucrare este a Domnului, atunci El va fi Patronul nostru. Dacă El este cu noi, atunci El îi va îndemna pe copiii Lui să dăruiască, iar noi vom putea înainta. Dacă El nu este cu noi, nu vom și nu ar trebui să reușim. Recunoaștem că, de-a lungul anilor, credința noastră a fost întotdeauna slabă și fragilă, dar Dumnezeu a fost mereu credincios. Așa cum spunea un frate drag, Dumnezeul nostru găsește plăcut în a susține până și cea mai mică formă de încredere care se găsește în copiii Lui.

PROVOCAREA

Noi, creștinii, suntem chemați, trimiși și avem porunca de a ne da viețile pentru ca Evanghelia să fie predicată fiecărei făpturi de sub cer. După dragostea pentru Dumnezeu, aceasta trebuie să fie cea mai mare preocupare a noastră. Nu există o responsabilitate mai nobilă pentru care merită să ne dăm viețile decât promovarea gloriei lui Dumnezeu în răscumpărarea oamenilor, prin predicarea Evangheliei lui Isus Hristos. Dacă cel ce este creștin este cu adevărat ascultător de Marea Trinitate, el își va da viața fie pentru a coborî în mină, fie pentru a susține frânghia pentru cei ce se coboară acolo (William Carey). În oricare dintre aceste două situații este necesară aceeași dedicare radicală.

Pentru mai multe informații:

Vizitează pagina noastră de internet la **www.heartcrymissionary.com** unde poți găsi mai multe informații despre lucrare – despre scopul nostru, credința și metodele noastre de slujire – și informații detaliate despre misionarii cărora avem privilegiul să le slujim!